

Giới thiệu *Sư Phụ Tường Rất Cao*

Truyện *Sư Phụ Tường Rất Cao* kể về một mối tình của hai sư đồ yêu nhau. Sau khi xuyên không nàng không còn hình của con người nữa mà là một con hồ ly. Với sự sợ hãi tuyệt cùng với bộ dạng như thế này mà nàng chưa bao giờ dám nghĩ đến.

Tuy nhiên ông trời cũng không quá thiệt thòi với nàng, có lẽ được trời cao đoái thương, thành hồ ly lại được ban một mỹ nam làm sư phụ, Tiền Sát Sát lập tức cảm thấy viên mãn. Tiền Sát Sát, người cũng như tên, yêu tiền như mạng, nhưng vì nam sắc cũng có thể vứt luôn sinh mạng. Vào một ngày đẹp trời nào đó điều này đã được chứng minh. Đơn giản, cô chết vì một người đàn ông. Rốt cuộc người và hồ ly có thể yêu nhau hay không mà lại sống chết cùng nhau?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Tường Rất Cao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Nhặt được một sư phụ

Núi rừng ban đêm yên tĩnh lạ thường, dưới ánh trăng, một con hồ ly đỏ rực nằm sấp trên đồng lá khô, bên cạnh nó là một đồng lá khô khác nữa.

Tiểu hồ ly tuổi khoảng trên dưới một tháng, bốn chân úp dưới bụng, hai mắt to tròn chớp chớp hàm chứa lệ quang.

Nó u oán nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện không có cái gì phù hợp để nó có thể ăn được, tiểu hồ ly thút thít một tiếng, sau đó cúi đầu nhìn xuống. Nó tức giận dùng hai chân nhỏ bé của mình cào cào đồng lá khô dưới thân. Lẽ ra giờ này nó phải nằm trên chiếc giường lớn mềm mại ở nhà, sớm biết như thế nó sẽ không nhận vụ đó rồi!

Nhưng mà nghĩ lại số tiền thù lao và hình dáng người đàn ông kia, tiểu hồ ly lại không thể kềm được nước miếng, cái gọi là chết dưới hoa mẫu đơn làm quý cũng phong lưu, cái chết này rất đáng giá!

Tuy là nghĩ như vậy, nhưng tiểu hồ ly vẫn tiếp tục u oán, có phải do kiếp trước mình ngắm nhiều mỹ nam quá nên ông trời ghen tị, kiếp này mới biến mình thành một con hồ ly không? Tiểu hồ ly lại gật gật đầu, tự mình đồng ý với ý nghĩ của mình. Sau đó nó dùng hai chân sờ sờ cái bụng đang khô quắt, ngửi thấy mùi máu tươi trên cơ thể của mình, bực bội lắc đầu sang một bên, tiểu hồ ly miễn cưỡng đứng dậy. Cứ như vậy mà đói chết là không được.

Ban ngày nó bị đưa đến cơ thể này, khi đó nó đang nằm bẹp trên đồng lá khô, trên người là một con hồ ly bị lột da, không biết là con hồ ly đực hay cái nào bảo vệ nó nữa. Nó cảm thấy bản thân vẫn có lương tâm, vì vậy cố gắng đào một cái hố nhỏ, dùng hết sức tha con hồ ly bị lột da kia vào hố, bốn chân nhỏ cào cào phủ lại làm thành một nấm mộ nhỏ.

Mãi đến bây giờ, cả ngày nó vẫn không có gì vào bụng, nó xiêu vẹo bước đi, cảm thấy mùi máu trên người thật khó chịu, lại nâng một chân lên sờ bụng, nhất thời cảm thấy khó xử, tóm lại là kiểm cái ăn trước hay là đi tắm trước đây?

Cuối cùng nó thất tha thất thểu đi về hướng phát ra tiếng nước chảy, trước hết vẫn là đi tắm đi, nó không thể chắc chắn được là bản thân có thể nuốt được cái gì khi cơ thể toàn mùi máu hay không nữa, vẫn là tắm rửa sạch sẽ trước cho đảm bảo.

Tiểu hồ ly đi theo tiếng nước, cách chỗ đầm lá khô đó không xa, tiểu hồ ly phát hiện một đầm nước rất đẹp, đầm nước có hơi nước bốc lên, nhìn qua là biết đây là đầm nước nóng.

Tiểu hồ ly cảm thấy thật may mắn, một ngày một mới lại có thể ngâm mình vào đầm nước nóng, nó đứng trên bờ hít một hơi, cảm thụ hơi nước từ đầm bốc lên và mùi lưu huỳnh nhạt nhạt trong không khí, sau đó liền nhảy xuống.

Tiểu hồ ly quên mất bản thân nó mới được một tháng tuổi, căn bản không hề biết bơi, vì vậy vừa nhảy xuống liền nuốt ngay mấy ngụm to nước có vị lưu huỳnh.

Con vật nhỏ vùng vẫy muốn trèo lên, nhưng cơ thể của nó quá yếu, chỉ có thể vùng vẫy tứ chi mà thôi.

Bên kia đầm nước, một nam tử từ trong nước đi ra, tóc đen dài rối tung xỏa xuống, vòm ngực trắng nõn như ẩn như hiện hai quả thù du (Càfee: Hình trên). Nam tử cảm nhận được mặt nước dao động, ánh mắt quét qua bốn phía xung quanh, nhìn thấy một con tiểu hồ ly đang lặn ngụp vùng vẫy trong nước. Chân mày nhíu lại, vung tay phải lên, một chùm ánh sáng dịu nhẹ bao quanh tiểu hồ ly, đem nó trở lại trên bờ.

Tiểu hồ ly mở mắt ra, phát hiện mình đã ở trên bờ một cách thần kỳ, nhưng cũng không phải do nó tự leo lên. Nó vội vã ngửi ngửi cơ thể, phát hiện cơ thể vẫn nặng mùi máu tươi, tuy là đã giảm bớt một chút nhưng vì mang khứu giác nhạy bén của hồ ly nên nó vẫn cảm thấy khó chịu vô cùng.

U oán nhìn lại đầm nước nóng, lại nhìn bốn chân ngắn nhỏ của mình, tiểu hồ ly gục đầu. Thật muốn tắm rửa sạch sẽ một chút, nhưng cũng không thể không suy nghĩ đến mạng nhỏ vừa có được không lâu này, chỉ có thể chịu đựng mà thôi.

“Người muốn tắm sao?” Một âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên từ phía sau tiểu hồ ly làm hai mắt nó sáng lên, hai lỗ tai vốn đang rũ xuống

cũng hớn hờ dựng lên. Kinh nghiệm nhiều năm tìm kiếm mỹ nam cho nó biết, hình dáng của người đàn ông mang giọng nói như vậy, tuyệt đối là mỹ nam trăm năm khó gặp một lần.

Tiểu hồ ly quay đầu, nhưng do đầu nó nhỏ quá, cơ bản chỉ nhìn được tới ngực nam tử kia, không thể nào nhìn thấy được bộ dạng của nam tử, tiểu hồ ly có chút thất vọng. Nhưng mà cảnh xuân lộ ra trước ngực nam tử đó cũng đủ khiến nó thỏa mãn mà phun máu mũi.

Lúc này tuy nam tử đó đã mặc quần áo, nhưng cũng chỉ là khoác hờ mà thôi, lộ ra hơn nửa vòm ngực bên trong, làn tóc đen dài rũ xuống, càng làm nổi bật hơn làn da trắng nõn, một giọt nước nhỏ men theo làn tóc chảy xuống vòm ngực chui vào trong quần áo, thật là dụ dỗ người khác phạm tội mà.

Lúc này trong đầu tiểu hồ ly chỉ quanh quẩn bốn chữ: muốn phạm tội quá!

Một dòng chất lỏng ấm áp từ khoan mũi chảy ra, tiểu hồ ly giờ chân vuốt nhẹ, chỉ thấy trên mớ lông đỏ của nó dính một chút máu, nhìn cũng không rõ ràng lắm.

Tiểu hồ ly vội nhắm hai mắt lại, nó đã là người đầu tiên đi vào lịch sử vì nam sắc mà hi sinh, nên bây giờ cũng không muốn trở thành con hồ ly đầu tiên trong lịch sử vì nam sắc mà chảy máu mũi đến vong mạng đâu!

Tuy là chết dưới hoa mẫu đơn làm quý cũng phong lưu, nhưng mà chết do chảy máu mũi thì cũng thật là dọa người quá!

Sau khi nhắm mắt lại, tiểu hồ ly lại nghĩ đến cảnh xuân trên ngươì trước mắt, không cảm lòng được, nó lại hé hé con mắt ra một chút.

“A” phản ứng của tiểu hồ ly làm nam tử kia rất vui vẻ nên phát ra một tiếng cười trong trẻo, hai tay cẩn thận nâng tiểu hồ ly lên, “Thật là một con hồ ly nhỏ thú vị!”

Ngón tay thon dài cẩn thận lau đi máu trên chóp mũi của tiểu hồ ly: “Sắc như vậy sao, không phải là một con hồ ly cái chứ?”

Tiểu hồ ly nhân cơ hội ngẩng đầu nhìn nam tử, ngũ quan bình thường, nhưng tổng hợp lại thì lại xinh đẹp tuyệt trần, làm người khác không thể dời mắt được.

Âm thanh dịu dàng khiến tiểu hồ ly trong lòng hoảng hốt, cái đầu nhỏ vội vàng ngẩng lên, bản thân nó còn không biết chính mình là đực hay cái, thì tại sao hần ta lại kết luận được nó là hồ ly cái chứ?!

Nam tử nghi hoặc, nhưng cũng nhìn thấy được sự nghi hoặc trong mắt tiểu hồ ly, nháy mắt nở nụ cười: “Đừng nói với ta là bản thân ngươi cũng không biết giới tính của mình đấy nhé?”

Tiểu hồ ly dùng sức gật đầu, cảm thấy vui vẻ, trao đổi cùng mỹ nam thật là không có trở ngại gì hết nha. Hơn nữa mỹ nam đúng là mỹ nam mà, cười lên thật là mê người quá đi!

“Tiểu hồ ly thật là có linh tính, mẫu thân ngươi đâu rồi?” Nam tử dùng tay xoa đầu nó, trên mặt nở ra nụ cười ấm áp, đã bao nhiêu năm rồi mình không được vui vẻ như vậy? Làm bạn với tiểu hồ ly này cũng được đấy, để nó bên cạnh làm bạn với mình thật tốt.

Tiểu hồ ly nghĩ nghĩ một chút, sau đó dùng móng vuốt khê rạch ở bụng, làm động tác cởi áo, cuối cùng nhắm mắt lại nằm trên tay nam tử không nhúc nhích.

“Mẫu thân của ngươi bị người ta giết sao?” Nam tử nhìn động tác của tiểu hồ ly mà đoán.

Tiểu hồ ly ngồi dậy gật đầu, sau đó dùng cái đầu nhỏ cọ cọ vào lòng bàn tay nam tử, bàn tay mỹ nam thật là thoải mái quá đi!

Nam tử cho là tiểu hồ ly đang đau khổ, lại nâng tay sờ đầu nó, “vật nhỏ không có mẫu thân thật đáng thương.”

Câu nói làm nội tâm tiểu hồ ly đau đớn, kiếp trước làm người nó cũng là một cô nhi, không ngờ đời này lại tiếp tục như thế, hai mắt không khỏi ảm ứot.

Nam tử thấy nước trong đôi mắt tiểu hồ ly nhất thời sùng sốt, sau đó thở dài, khẽ nói: “Là một con hồ ly cũng biết coi trọng thân tình, tại sao con người lại có thể vì một chút công danh lợi lộc mà không để ý đến huyết nhục tình thâm?”

Mỹ nam đau khổ, mỹ nam có quá khứ, đây là ý nghĩ trong lòng của tiểu hồ ly, nó vun đầu lưỡi khê liếm lòng bàn tay nam tử như đang an ủi.

Nam tử chuyển đề tài: “Ngươi vừa muốn tắm rửa sao?” nhìn nhìn vết máu trên thân người nó, nam tử như khẳng định.

Không đợi tiểu hồ ly gật đầu, nam tử đã lên tiếng: “Ta tắm giúp ngươi.” Nói xong liền mang tiểu hồ ly bước vào đầm nước, bàn tay nâng tiểu hồ ly lên, cẩn thận tẩy đi vết máu trên người. Tiểu hồ ly hoàn toàn ngây dại, lúc này trong đầu nó chỉ còn lại một ý niệm duy nhất, mỹ nam đang tắm cho nó.

Đợi đến khi tiểu hồ ly phản ứng lại, nam tử đã thay nó tắm xong rồi, bàn tay phẩy qua lại mang theo làn gió như đang sấy lông cho nó.

Tiểu hồ ly thất vọng một chút, sao nó lại bỏ qua màn này cơ chứ!

“Ngươi đã không còn mẫu thân, vậy sau này làm đồ đệ của ta đi!” Nam tử nhìn thấy lông nó đã được hong khô, thu hồi bàn tay cất tiếng hỏi ý tiểu hồ ly, trong mắt hé chút linh quang.

Tiểu hồ ly cũng không nhìn thấy, chỉ nghe được câu nam tử hỏi nó có muốn đi cùng y hay không, cái đầu nhỏ gật mạnh một cái thật nhanh, có thể cùng mỹ nam sớm chiều ở chung nha, cơ hội tốt như vậy ngu gì không nắm chắc chứ! Sau này tiểu hồ ly cực kỳ hối hận, tại sao lúc đó nó không nhìn thấy được bản chất thật sự của nam tử kia chứ? Cứ như vậy mà bước lên con đường ở chung cũng mỹ nam không có lỗi về!

Nam tử nở nụ cười hài lòng, vươn tay vuốt vuốt tiểu hồ ly: “Ngươi vẫn còn chưa có tên nhi...”

Nam tử còn chưa nói xong, tiểu hồ ly đã lắc lắc đầu.

“Không lẽ ngươi có tên rồi?” Nam tử kinh ngạc hỏi.

Tiểu hồ ly gật đầu, nhảy khỏi lòng bàn tay nam tử, cái đuôi nhúng vào đầm nước, dưới ánh trăng viết lên ba chữ “Tiền Sát Sát” sau đó ngẩng đầu nhìn nam tử, ngoe ngậy đuôi y như chó Nhật.

Nam tử thấy vậy mỉm cười, ngồi xổm xuống, vươn tay ra: “Ngươi tên là Tiền Sát Sát sao, tên hay đấy!”

Tiểu hồ ly nhảy lên bàn tay nam tử, đắc ý ngẩng đầu, còn không phải sao, phải xem là ai đặt tên nữa chứ!

“A” nam tử thấy vậy cười khế, cười xong thì nghe bụng tiểu hồ ly phát ra âm thanh.

Tiểu hồ ly xấu hổ, dứt khoát cúi đầu chôn vào hai chân trước.

“Đói sao?” Nam tử giơ tay đùa với cái đuôi nhỏ của tiểu hồ ly.

“Ồ...” Tiền Sát Sát nâng cái đầu nhỏ lên tỏ vẻ đáng thương nhìn nam tử, giọng sờ sờ bụng. Đói bụng rất lâu rồi!

Nam tử ôm Tiền Sát Sát vào trong ngực hướng vào rừng cây bước đi: “Ta mang đi tìm đồ ăn. Sau đó sẽ dạy ngươi cách tu thành hình người.”

Tiền Sát Sát nghe vậy kích động, nó cứ nghĩ rằng cả đời này chỉ có thể làm một con hồ ly, nó đã nhận mệnh rồi, nhưng mà bây giờ nam tử kia nói nó có thể trở thành hình người đấy!

“Chỉ chỉ” Tiền Sát Sát kêu lên vài tiếng thể hiện bản thân nó đang rất vui vẻ, đổi lại nam tử kia vuốt ve nó càng dịu dàng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Tường Rất Cao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Họ của mỹ nhân sư phụ là chung ly

Sâu thẳm bên trong sơn cốc, có một vùng đất đai lơ lửng trên không, vùng đất đai đơn độc đó diện tích tầm khoảng một thôn trang, trên đó có hai ba gian nhà nhỏ. Tiền Sát Sát nằm trong lòng ngực nam tử, mở to mắt ngạc nhiên nhìn khung cảnh phía trước, chưa từng thấy qua thứ gì có thể tạo thành như vậy, ngay cả công nghệ cao của thế kỷ 21 cũng chưa hẳn là có thể làm ra được.

Tiền Sát Sát đi theo nam tử, sau đó nhìn thấy quần áo nam tử đó mặc, ngay lập tức hiểu được bản thân không chỉ bị biến thành một con tiểu hồ ly, hơn nữa còn bị thâm hại xuyên qua. Về phần đây là triều đại kỳ diệu nào, thì nàng vẫn còn chưa biết được rõ ràng.

Nam tử nhìn phản ứng thú vị của Tiền Sát Sát, từ cổ họng phát ra một tiếng cười khế vô cùng êm tai, lồng ngực rung động một chút. Cảm giác được rung động truyền đến cơ thể mình, Tiền Sát Sát thu lại sự khiếp sợ trong lòng. Cặp mắt xoay tròn, muốn nói gì đó, nhưng lại không nói được thành lời, chỉ biến thành những âm thanh “chỉ chỉ” đơn điệu.

Tiền Sát Sát chu chu miệng, có chút bất mãn, nhưng mà không thể không chấp nhận sự thật bản thân không thể nói được tiếng người.

Nam tử cung chiều giơ tay xoa xoa đầu tiểu hồ ly, trên miệng treo một nụ cười ma mị, làm cả người nhẩn nha nhìn qua có vẻ tà mị vô cùng, chỉ thấy hân dưng ngón trỏ và ngón cái vờ vờ xoa nắn lỗ tai tiểu hồ ly, cúi sát người bên tai nó, dịu dàng hỏi: “Sát Sát muốn nói chuyện sao?”

Âm thanh từ tính thay thế hoàn toàn âm thanh trong trẻo lạnh lùng lần đầu gặp gỡ, ngược lại làm lộ ra sự quyến rũ vô hạn. Làm cho lòng Tiền Sát Sát trở nên tê dại, cả thân thể mềm yếu xuống ngay.

Tuy biến thành như vậy, nhưng Tiền Sát Sát vẫn không quên lên tiếng trả lời, Tiền Sát Sát ra sức gật đầu, cảm giác không thể nói chuyện thật khó khăn, ta không thể giao lưu vui vẻ được với mỹ nam nha.

“Ta giúp Sát Sát nói chuyện, Sát Sát sẽ lấy gì báo đáp ta đây?” Nam tử dùng hai tay nâng Tiền Sát Sát từ trong lòng đưa ra trước mặt, hai mắt nhìn Tiền Sát Sát, nhẹ nhàng hỏi.

Tiền Sát Sát nghe vậy, hai tai nháy mắt cụp xuống, nàng chỉ là một con tiểu hồ ly mới đến, muốn quyền lực không có quyền lực, muốn tiền tài không có tiền tài, muốn ngoại hình cũng không có ngoại hình tốt, có thể lấy gì báo đáp người ta. Vậy nên nàng nhất định không thể nói chuyện được sao? Tiền Sát Sát vươn bàn chân nhỏ bé của nàng gầy gầy nam tử, ánh mắt lộ vẻ thất vọng vô cùng.

Nam tử cảm nhận được sự tê dại trong lòng bàn tay vì móng vuốt nhỏ bé của Tiền Sát Sát không quá sắc bén, tâm tình càng vui vẻ hơn, quyết định không trêu nàng nữa: “Ta có thể giúp Sát Sát nói chuyện, sau này Sát Sát ở cùng với ta được không?” Hai mắt Tiền Sát Sát sáng ngời, ý kiến này tốt lắm, nhưng mà nếu sau này mình chỉ ở cùng hắn, vậy không phải là không có cơ hội đùa giỡn mỹ nam nữa sao? Ánh mắt nàng lại ảm đạm xuống, ôi, trao đổi như vậy hình như quá nhiều rồi.

Nam tử khó hiểu nhìn ánh mắt tiểu hồ ly lúc sáng ngời lúc lại ảm đạm, lại nghĩ đến lúc gặp ở đầm nước nó phun máu mũi, hiển nhiên đã hiểu được trong đầu Tiền Sát Sát nghĩ gì. Không khỏi bùi ngùi trong lòng, thật là một con sắc hồ ly mà, nhưng mà hắn lại cố tình có hứng thú con hồ ly này, đó là loại cảm giác mà đã nhiều năm qua hắn chưa từng có. Có hơi bất đắc dĩ một chút, nhưng trước mắt là tình thế bắt buộc rồi.

“Chỉ là ở cùng mà thôi, tuyệt đối không hạn chế tự do của ngươi.” Ánh mắt nam tử lộ vẻ gian xảo, trên mặt lại làm ra vẻ cô đơn, lại tung ra thêm một câu hấp dẫn hơn nữa:

“Hon nữa bây giờ ngươi là đồ nhi của ta, sau này vì sư còn dạy ngươi pháp thuật nữa, ngươi có thể học cách biến thành hình người.”

Tiểu hồ ly nghi hoặc một chút, nó đáp ứng làm đồ đệ của hắn khi nào vậy nhỉ? Nhưng ngẫm kỹ lại, hình như trước đó có một sự kiện, mỹ nam nói nó làm đồ đệ của hắn, rồi theo hắn trở về. Nó cảm thấy nếu ngày ngày đều có mỹ nam bên cạnh làm bạn, thật sự là một việc vô cùng đẹp đẽ, vì vậy.....đáp ứng rồi?

Lại nghe nói mỹ nam muốn dạy nó pháp thuật, để nó có thể biến thành hình người, hai mắt đang ảm đạm lại kè ra hào quang. Dù sao được ở cùng mỹ nam, bây giờ lại có thêm cơ hội nói chuyện, hơn nữa nếu ở cùng hắn cũng không tệ nhỉ, dù sao hắn cũng là một mỹ nam hiếm gặp trên đời mà. Nghĩ thế nào cũng thấy mình hời hợt còn gì nữa.

Tiền Sát Sát gật đầu, đồng ý. Nam tử sao lại không biết trong đầu nó đang nghĩ gì, vươn tay xoa xoa cái đầu nhỏ bé của Tiền Sát Sát, đồng thời lòng bàn tay hợp lại một chùm sáng dịu dàng dung nhập vào bên trong cơ thể tiểu hồ ly.

Tiền Sát Sát chỉ cảm thấy một cảm giác ấm áp bao quanh toàn thân, nàng híp mắt thoải mái, cuối cùng phát ra một hồi âm thanh nức nở khê khàng.

Nam tử nhìn thấy bộ dạng hưởng thụ của tiểu hồ ly, mỉm cười, vẻ mặt yêu chiều: “Thử xem bây giờ đã nói được chưa?”

“Có thể nói được rồi sao?” Từ trong miệng phát ra một giọng trẻ con nũng nịu, Tiền Sát Sát kinh ngạc nhìn nam tử, thì thấy đôi phương đang dịu dàng nhìn về phía mình.

Dẫn đến trong lòng Tiền Sát Sát kích động vô cùng, ôi, mỹ nam thật dịu dàng, nàng cảm thấy thật hạnh phúc.

Tuy là rất hạnh phúc, nhưng mà mình còn chưa biết tên của mỹ nam sư phụ đúng không nhỉ? Nếu như người khác hỏi, ngay cả sư phụ mình là ai nàng cũng không biết thì không phải là quá mất mặt rồi sao?

“Mỹ nhân sư phụ tên gì vậy ạ?” Tiền Sát Sát vô tình đem cách gọi nam tử trong lòng mình nói ra.

Nghe được cách gọi của Tiền Sát Sát với mình, tâm tình nam tử lại tốt hơn mấy phần nữa, cảm thấy ở cùng với con tiểu hồ ly này, tâm tình của hắn không thể nào có thể xấu đi được.

“Chung Ly Tà.” Đọc từ Chung Ly xong, dừng một chút mới đọc tiếp chữ Tà. Đã bao nhiêu năm không có người gọi tên hắn rồi? Cũng đã bao nhiêu năm hắn không nhớ đến tên của chính bản thân mình?

Ánh mắt lập tức hiện ra một tia khát máu, nếu có thể, hắn thật sự muốn đời này không phải lại mang họ Chung Ly.

“Sao tên sư phụ lại là Ly Tà vậy? Tên thật kỳ lạ quá nha!” Tiền Sát Sát phẩy phẩy lỗ tai của mình, tên của mỹ nam sư phụ thật kỳ lạ mà. Có cha mẹ đặt tên cho con mình như vậy sao chứ.

Khóe miệng Chung Ly Tà cong lên một cách kỳ dị, lại xoa xoa cái đầu nhỏ xù lông của Tiền Sát Sát, kiên nhẫn giải thích: “Chung Ly là họ, tên vì sư chỉ có một chữ Tà thôi.”

“Họ Chung Ly sao? Có họ như vậy nữa à?” Tiền Sát Sát cảm thấy ảo não, sao nàng chưa từng nghe qua có họ này vậy nhỉ. Nhưng mà mỹ nam đúng thật là mỹ nam nha, ngay cả họ cũng hiếm gặp như vậy.

Chung Ly Tà cười ra tiếng, tiểu hồ ly này sinh ra chưa đầy một tháng, ở đây làm gì có nhiều chuyện xảy ra chứ, đương nhiên trên đời có rất nhiều chuyện mà nó không biết rồi: “Trên đời mười chuyện thì có hết tám chín chuyện là người không thể ngờ được rồi, dòng họ này người chưa nghe qua bao giờ cũng là bình thường thôi.”

Tiền Sát Sát gật đầu tỏ vẻ đồng ý, như chuyện nàng từng sinh thành một con hồ ly, hoặc như chuyện nàng đã thành hồ ly lại còn bị xuyên qua nữa đấy thôi.

Chung Ly Tà thấy Tiền Sát Sát không còn rối rắm về họ của hắn nữa, vì vậy lại ôm nàng vào trong lòng, cảm giác mềm mại làm hắn yêu thích không

muốn buông tay. Vì vậy vòng tay ôm Tiền Sát Sát không khỏi chặt hơn vài phần, sau đó chỉ vào ngôi nhà gỗ đang treo lơ lửng trên không: “Sát Sát, người xem nhà chúng ta ở chỗ cao như vậy, người phải cố gắng tu luyện mới được đấy. Vì sư không phải lúc nào cũng có thể ở bên cạnh người.”

Tiền Sát Sát nhìn vùng đất lơ lửng trên không, xung quanh chẳng những không có cái thang nào, mà ngay cả một vật chống đỡ cũng không có nốt. Trên đầu chảy ra một dòng vạch đen, thế mỹ nhân sư phụ làm sao đi lên?

Nàng rất nhanh có được đáp án, chỉ cảm thấy một trận gió lạnh thổi lướt qua người, Tiền Sát Sát phát hiện mỹ nhân sư phụ ôm mình bay lên nhà gỗ.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Tường Rất Cao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Mỹ nhân sư phụ là phôi đản (*)

(*) “Phôi Đản” – hay được dịch thành “trứng thối”, nghĩa là đồ bỏ đi, đồ không còn giá trị...

Tiền Sát Sát nằm trong lòng Chung Ly Tà tò mò quan sát vùng đất đang bồng bềnh trên không, chỉ thấy ngoài hai ba gian nhà gỗ nằm giữa vùng đất ra, thì phía trước là một vùng cỏ dại rộng lớn mà nàng không biết tên. Hơn nữa chúng đều mọc ngay hàng thẳng lối, không hề lộn xộn chút nào.

Còn phía sau mấy ngôi nhà đó là cái gì, Tiền Sát Sát không biết, vì nàng không có năng lực nhìn xuyên qua ngôi nhà để thấy được đồ đạc gì đó phía sau.

Tiền Sát Sát có chút tò mò nhìn đám cỏ dại chính tề ngay ngắn phía trước, nhón chân có sức vươn người ra khỏi vòng tay Chung Ly Tà, nàng chỉ muốn nhìn thử xem cỏ dại có gì tốt mà mỹ nam sư phụ lại trông đến một vùng rộng lớn đến vậy.

Chung Ly Tà thấy Tiền Sát Sát vùng vẫy móng vuốt, cảm thấy kỳ lạ nên hỏi: “Sát Sát muốn làm gì vậy?”

Tiền Sát Sát ngóc cái đầu nho nhỏ của mình lên, hai mắt mở to mơ màng nghi hoặc, nhìn đáng yêu vô cùng: “Mỹ nhân sư phụ, sao sư phụ trông nhiều cỏ vậy ạ, là để nuôi trâu sao?”

Chung Ly Tà còn chưa kịp phản ứng, nhất thời sững sờ đứng đó, phản ứng như vậy làm Tiền Sát Sát nghĩ là hấn ngầm thừa nhận, hai mắt to lại toát ra vẻ tiếc hận vô cùng, thật tiếc, mỹ nhân độc nhất vô nhị như vậy lại có ham mê kỳ quái, quả nhiên con người không ai vẹn toàn hết mà.

Chung Ly Tà nhìn đôi mắt to tràn đầy tiếc hận của Tiền Sát Sát, lại nghĩ đến câu hỏi trước đó của nàng, không cần hỏi cũng biết là nàng đang tiếc hận điều gì rồi. Hấn không kiếm được mà giật giật khóe mắt, vươn ngón tay gỗ nhẹ vào đầu nàng: “Cái đầu nhỏ này của người nghĩ lộn xộn gì vậy hả? Đám cỏ đó là thảo dược vô cùng quý hiếm đấy, sao vào miệng của người lại biến thành cỏ dại nuôi trâu vậy hả?”

Tiền Sát Sát thu móng vuốt lại, xoa xoa chỗ bị gỗ, túi thân bữu cái miệng hồ ly ra, cuối cùng lầm bầm nói: “Thảo dược quý hiếm mà đem nuôi trâu thì sẽ thành con trâu vô cùng quý hiếm chứ sao đâu.” Trước kia nàng xem tiểu thuyết thấy toàn viết như vậy đấy thôi? Dùng thảo dược quý hiếm nuôi một vài đứa trẻ, những đứa trẻ đó lớn lên sẽ thành dược nhân. Cho nên nếu mỹ nhân sư phụ cũng làm như vậy thì sẽ nuôi ra được một con dược ngu chứ sao đâu, nói không chừng còn giống như trong tiểu thuyết nói, ăn thịt nó có thể cải tử hồi sinh giống như dược nhân vậy nữa chứ.

Sau khi Chung Ly Tà nghe Tiền Sát Sát lầm bầm xong, lại vươn ngón tay gỗ một cái, nhưng lần này gỗ mạnh hơn trước đó một chút, “Cho dù thảo dược có quý giá đến đâu, thì cũng chỉ có tác dụng trong vài ngày mà thôi, làm sao mà nuôi ra được cái gì được ngu cơ chứ?! Huống chi đám thảo dược này đều hiếm thấy trên đời, cứ như vậy mà nuôi trâu, ta cũng không nở đâu. Còn chưa kể là trên đảo này cơ bản là không có trâu.”

Tiền Sát Sát cảm thấy trên đầu đau xót, nước mắt không kiềm được mà tuôn ra, không muốn đi theo một người hay ăn hiếp người khác thế này nữa đâu, không phải nàng chỉ nói sai mấy câu thôi sao, làm gì lại gỗ mạnh như vậy chứ?

“Mỹ nhân sư phụ ăn hiếp người ta, là người xấu!” Tiền Sát Sát nùng nịu lên tiếng, giọng nói tràn ngập tủi thân, bốn chân giãy giụa liên tục trong lòng Chung Ly Tà, muốn nhảy khỏi vòng ôm của hấn.

Chung Ly Tà sững sờ, như vậy đã khóc rồi sao? Trong lòng lập tức cảm thấy đau nhói, nội tâm thật sự không muốn nhìn thấy nàng khóc chút nào, vì vậy lập tức vươn tay xoa xoa đầu Tiền Sát Sát. Ngón tay thon dài vuốt nhẹ gương mặt nàng, lau đi nước mắt của Tiền Sát Sát “Vì sư là người xấu, Sát Sát đừng khóc nữa nhé!”

Tiền Sát Sát há to miệng ngo ngác, mỹ nhân sư phụ đang an ủi nàng sao? Nhưng trên đầu vẫn còn cảm giác hơi đau, nước mắt lại tiếp tục chảy ra: “Không được”.

Nhất thời Chung Ly Tà cảm thấy bối rối, hấn sống trên đảo này một mình suốt vài thập niên, chưa bao giờ an ủi qua ai, lại càng không biết an ủi người đang khóc thế nào.

Nhưng thấy Tiền Sát Sát yên lặng rơi lệ, trái tim hấn dường như đang bị kim đâm, hấn vô cùng không thích cảm giác này, hấn muốn nhìn thấy tiểu hồ ly vui vẻ hoạt bát, mà không phải buồn lòng thế này, vì vậy hấn dùng hai tay nâng Tiền Sát Sát lên, cứng ngắc hỏi: “Thế Sát Sát muốn sao mới không khóc nữa?”

Tiền Sắt Sắt chớp mắt, nũng nịu cất tiếng mang theo âm thanh nức nở: “Muốn gì cũng được phải không?”

“Ừ... muốn gì cũng được, chỉ cần Sắt Sắt không khóc nữa, cái gì vi sư cũng cho.” Chung Ly Tà thấy Tiền Sắt Sắt nín khóc, hiển nhiên đáp ứng.

“Vậy mỹ nhân sư phụ mua trâu về nuôi đi, nhưng chỉ dùng thảo dược để nuôi nó thôi được không?” Tiền Sắt Sắt nhìn một vùng thảo dược rộng lớn, ánh mắt lóe sáng, rất muốn thử xem có thể nuôi ra một con được ngưu như trong tiểu thuyết hay không.

Chung Ly Tà nhìn đám thảo dược trong sân, tần suất co giật khóe mắt càng nhiều hơn trước, đám thảo dược đó phải mất rất nhiều năm mới trồng được như vậy, có rất nhiều loại đã tuyệt chủng dưới phạm trảo. Cứ như vậy mà đem nuôi trâu sao?

“Mỹ nhân sư phụ sẽ không keo kiệt đến vậy chứ?” Tiền Sắt Sắt mở to hai mắt nhìn chằm chằm Chung Ly Tà, nước mắt lại dâng lên, đang có khuynh hướng vỡ đê lần nữa.

Chung Ly Tà cảm thấy có chút đau đầu, cuối cùng không chống cự được nội tâm đang giãy giụa mà thỏa hiệp nói: “Được được, ngày mai sư phụ xuống núi mua trâu về nuôi.”

Hai mắt Tiền Sắt Sắt sáng trưng lên, nhón hai chân sau lên cổ gắng chống đỡ thân người, chân trước giữ mặt Chung Ly Tà, hôn bẹp một cái lên mặt hán. Sau đó vung vung móng vuốt hơn hờ nói: “Mỹ nhân sư phụ thật tốt!”

Chung Ly Tà cười khế, chỉ như vậy mà thành người tốt rồi! Tiểu hồ ly này cũng dễ thỏa mãn quá nhỉ. Nhưng mà nghĩ đến việc tiểu hồ ly vừa mới hôn mình một cái, Chung Ly Tà cười cười, chỉ nuôi một con trâu, mà có được phúc lợi như vậy, trả giá bằng từng ấy thảo dược cũng xứng đáng mà đúng không.

Tiền Sắt Sắt chăm chú nhìn Chung Ly Tà, rất sợ đối phương tức giận, thấy Chung Ly Tà nở nụ cười, thì hiểu được hán không phản cảm với phương thức biểu đạt vui sướng của mình. Lại nhớ đến vừa rồi mỗi mình chạm phải làn da mềm mại của hán, Tiền Sắt Sắt lại cảm thấy thẹn thùng.

Không dám nhìn Chung Ly Tà tiếp, Tiền Sắt Sắt lại ngồi sụp xuống lần nữa, vùi đầu vào hai chân trước bé nhỏ của mình.

“Sắt Sắt đang thẹn thùng sao?” Chung Ly Tà nhìn động tác của Tiền Sắt Sắt, hai tay lại nâng thân hình nhỏ nhắn của Tiền Sắt Sắt lên, tay phải nhẹ nhàng gỡ chân của Tiền Sắt Sắt ra, nhìn thẳng vào mắt nàng cất tiếng hỏi.

“Mỹ nhân sư phụ không được cười.” Tiền Sắt Sắt không dám nhìn thẳng vào mắt Chung Ly Tà, đành phải nhắm hai mắt lại, liên tục cọ cái đầu nho nhỏ vào bàn tay hán.

Đã biết rõ là nàng đang thẹn thùng rồi mà còn hỏi nữa, sao nàng lại có sư phụ hay ăn hiếp người khác thế không biết? Nhưng mà da mặt sư phụ thật là mềm quá đi, ôi... đây là làn da đẹp nhất trong tất cả các mỹ nam mà nàng đã gặp qua đây.

“Sắt Sắt nói không cười thì vi sư sẽ không cười”. Chung Ly Tà thu hồi nụ cười, ánh mắt cứng chiều nhìn con hồ ly bé nhỏ trên tay. Sư phụ hán trước khi phi thăng thành tiên đã từng nói với hán, hán không thích hợp tu tiên, bởi vì chung quy có một ngày hán sẽ bị một người trói chặt, cuốn vào bên trong thế tục hồng trần.

Trước đó hán vẫn không tin, nhưng từ khi hán gặp con hồ ly này, thì hán đã tin tưởng. Không hề có lý do gì, hán cứ vậy mà vì con hồ ly này mà vui vẻ, mà đau lòng.

Bây giờ hán cảm thấy rằng, mặc dù không thể thành tiên, nhưng vì nó, hán cũng vui lòng vui dạ mà chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Tường Rát Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Mỹ nhân sư phụ năm nay bao nhiêu niên kỷ(*)

(*) Niên kỷ: lời nói tôn kính dùng để hỏi tuổi người khác

Tiền Sắt Sắt vô cùng tò mò với lực địa trên không này, muốn nhìn xem một chút tại sao nó có thể lơ lửng trên không. Vì vậy cơ thể nhỏ nhắn vừa mới nằm yên không bao lâu đã bắt đầu lộn xộn, uốn éo giãy nảy trở lại, muốn tuần tra một chút xem nơi nào sẽ sinh sống sau này.

Cảm giác được con vật nhỏ trong lòng không yên, Chung Ly Tà nâng tay vuốt bộ lông của Tiền Sắt Sắt, sau đó cúi đầu hỏi: “Sắt Sắt muốn làm gì?”

Tiền Sắt Sắt ngẩng cái đầu bé nhỏ của nàng lên, nhìn thẳng vào mắt Chung Ly Tà, bàn chân nhỏ ôm lấy vạt áo của hán ngọt ngào nói: “Mỹ nhân sư phụ, ta muốn đi xem hòn đảo nhỏ này có được không?”

Tiền Sắt Sắt cảm thấy bản thân biến thành con hồ ly con thật tốt, làm nũng nhõng nhẽo thế nào cũng không hề cảm thấy e ngại.

Chung Ly Tà luyến tiếc cảm giác mềm mại ấm áp trong ngực, vì vậy nói: “Vậy để vì sư ôn Sát Sát đi có được không?”

Tiền Sát Sát nhìn lại cánh tay cánh chân bé xíu của bản thân, lại nhìn lại vòng ôm ấm áp của Chung Ly Tà, cảm thấy có thể ăn được đậu hũ của mỹ nam cũng là một loại phúc khí, nếu cứ vậy mà buông ra, cơ bản cũng không đúng với tính cách của nàng. Lấy việc suy xét có thể ăn được chút nào hay chút ấy làm nguyên tắc, Tiền Sát Sát gật đầu.

Chung Ly Tà nở nụ cười, nhìn sắc mặt là biết ngay con tiểu hồ ly này không thể không đồng ý mà.

Tiền Sát Sát trừng mắt nhìn Chung Ly Tà, vì sao lại có cảm giác mình lại là người bị chiếm tiện nghi nhỉ? Không phải nàng mới là người trêu chọc mỹ nhân sư phụ sao?

Chung Ly Tà phát hiện bộ dáng đáng yêu của Tiền Sát Sát, khóe miệng tà mị cong lên, có vài phần hương vị mê hoặc lòng người. Tiền Sát Sát nhìn Chung Ly Tà với ánh mắt khó tin, nàng có nhìn nhầm không vậy? Có phải là mỹ nhân sư phụ đây không? Người này có thật sự là tiên không vậy? Cổ sức mờ lớn hai mắt, lại phát hiện nụ cười tà mị vừa rồi của Chung Ly Tà đã biến mất tăm.

Tiền Sát Sát sợ run cả người, sao nàng có thể nhìn nhầm người cơ chứ, thật có cảm giác mắc phải sai lầm mà.

“Mỹ nhân sư phụ.” Bàn chân Tiền Sát Sát lại kéo vạt áo của Chung Ly Tà lần nữa, ra vẻ đáng thương nhìn về phía đối phương.

“Hửm?” Chung Ly Tà có chút khó hiểu, Tiểu Hồ Ly này lại bị sao vậy?

“Mỹ nhân sư phụ là người tốt đúng không?” Tiền Sát Sát quyết định hỏi người đó một chút, dù sao thì chính bản thân mình mới là người hiểu mình nhất đúng không? (Càfe: tư duy gì vậy trời, cho dù thật như vậy ai ngu gì nói ra chứ! =.=)

Người tốt sao? Chung Ly Tà sững sốt, lập tức nở nụ cười, ánh mắt càng lộ vẻ cung chiêu hơn: “Sát Sát cảm thấy vì sư là người tốt hay người xấu?”

Tiền Sát Sát nhìn nụ cười của Chung Ly Tà, chỉ cảm thấy như có một trận gió xuân vừa thổi qua, tim gan đều thấy ấm áp. Không tự chủ mà gật đầu nói: “Mỹ nhân sư phụ cười rộ lên thật ấm áp, nhất định là người tốt.”

Cười rộ lên nhìn ấm áp? Ánh mắt Chung Ly Tà mờ sương, từ khi nào hần cười lại có thể làm ấm lòng người vậy?

“Nếu Sát Sát cảm thấy vì sư là người tốt, thì vì sư chính là người tốt.”

Tiền Sát Sát gật đầu, đã nói mà. Trước đó mình chỉ nhìn nhầm thôi. Nhưng nhiều năm sau, Tiền Sát Sát đã dùng chính thể xác và tinh thần của bản thân để nghiệm chứng rằng đó tuyệt đối không phải là ảo giác. Nhưng mà ôi, đến lúc đó thì Tiền Sát Sát đã không còn cơ hội để hối hận nữa rồi.

Rất nhanh tâm tư của Tiền Sát Sát đã bị khung cảnh trước mắt cuốn đi, hiện tại trước mắt nàng là một thác nước, nhưng nếu là thác nước bình thường thì cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Chỉ là thác nước kia từ nơi hư không đổ xuống.

Đổ vào trong hồ, không hề bắn lên chút bọt nước nào.

“Mỹ nhân sư phụ, nước ở thác đó từ đâu mà có vậy ạ? Rồi nước trong đầm kia chảy đi đâu?” Tiền Sát Sát ngạc nhiên hỏi, nàng cứ tưởng một lục địa lơ lửng trên không đã đủ ngạc nhiên rồi, không ngờ phía sau lại còn thứ đáng ngạc nhiên hơn nữa.

“Thật ra cái này là một không gian phép thuật, thác nước đó tự nhiên cũng do phép thuật dời đến thôi, còn đầm nước kia cũng dựa vào không gian phép thuật mà chảy ra ngoài.” Chung Ly Tà thấy Tiền Sát Sát có hứng thú như vậy nên chậm rãi giải thích cho nàng nghe.

Tiền Sát Sát cái hiểu cái không gật đầu, sau đó hưng phấn hỏi: “Vậy hòn đảo nhỏ này có phải cũng do không gian phép thuật làm nó bồng bềnh ở trên không không ạ?”

Chung Ly Tà mỉm cười gật đầu: “Sát Sát thật thông minh.”

“Đây đều là do mỹ nhân sư phụ nghĩ ra hết ạ?” Giọng điệu của Tiền Sát Sát có chút sùng bái: “Mỹ nhân sư phụ thật thông minh nha!”

Chung Ly Tà lắc đầu: “Đây là do sư phụ của vì sư nghĩ ra.”

“Vậy sư phụ của mỹ nhân sư phụ đi đâu rồi?” Tiền Sát Sát nhìn bộ dáng của Chung Ly Tà đoán rằng hần cũng không còn nhỏ, cảm thấy sư phụ của mỹ nhân sư phụ tối đa cũng chỉ là một ông già thôi.

Chung Ly Tà nói với vẻ hơi tưởng niệm: “Ông ấy đã phi thăng từ hơn 30 năm trước rồi.”

Tiền Sát Sát không biết phi thăng là cái gì, chỉ cảm thấy chắc cũng không khác với chết là mấy. Lại cảm thấy nhắc đến chuyện đau lòng của người khác là không đúng, thấy có lỗi, nên chuyển đề tài: “30 năm trước, vậy năm nay mỹ nhân sư phụ bao nhiêu tuổi ạ?”

“Nếu tính theo tuổi ở trần thế, thì vì sư năm nay 49, nhưng mà hiện giờ tu tiên thì tuổi tác cũng chỉ là thước đo mà thôi.”

Tiền Sát Sát vừa nghe xong liền cảm thấy choáng váng, thì ra mỹ nhân sư phụ lại già đến vậy, nhưng mà cũng nhìn không ra. Chẳng lẽ tu tiên lại tốt như

vậy sao? Có thể mãi mãi giữ tuổi thanh xuân?

Tiền Sát Sát nghĩ nghĩ, chuyện tu tiên lung ta lung tung, nàng nghĩ mà như lọt vào sương mù, không bằng chấm dứt đề tài này cho rồi.

Nhìn đến thác nước, Tiền Sát Sát hỏi: “Mỹ nhân sư phụ, hòn đảo nhỏ này lơ lửng giữa không trung, người bên ngoài nhìn thấy sẽ không thấy lạ sao ạ?”

Chung Ly Tà sờ cái đầu nhỏ của Tiền Sát Sát, cười đáp: “Đương nhiên sẽ không để cho người ngoài nhìn thấy rồi, còn không sao giữ được sự thanh tịnh chứ?”

“Không phải vừa rồi ta có thể nhìn thấy sao?” Tiền Sát Sát dịch chuyển cái đầu bé nhỏ đi, có chút bất mãn, tưởng rằng cơ thể nàng nhỏ là có thể lura được nàng, rõ ràng là từ bên ngoài có thể nhìn thấy được.

“Lúc đó vì sư đã bỏ kết giới bao quanh rồi, đương nhiên là người sẽ có thể nhìn thấy.”

Thấy cái đầu bé nhỏ của Tiền Sát Sát xê dịch ra, Chung Ly Tà cảm thấy hơi mất mát.

Tiền Sát Sát gật đầu, Chung Ly Tà thấy hầu như đã tham quan hết bốn phía xung quanh, nên nói: “Cũng không còn sớm nữa, chúng ta về nghỉ ngơi thôi.”

Tiền Sát Sát nghĩ nghĩ, quả thật đã không còn sớm nữa nên mới hỏi thêm một câu cuối cùng: “Mỹ nhân sư phụ, mọi người đem thác nước dời vào, không sợ sẽ có người rớt vào theo sao?”

“Thác nước kia ở nơi vô cùng hẻo lánh, nơi đó cũng vô cùng hiểm trở, chưa từng có người nào đi qua, đương nhiên cũng sẽ không có ai rơi vào rồi.” Chung Ly Tà nói với vẻ vô cùng tự tin, lại không ngờ rằng sau này thật sự có người rơi vào thác nước mà trôi vào nơi này, còn thiếu chút nữa đã trở thành tình địch của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Tường Rất Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Mỹ nhân sư phụ là sói đội lột cừu

Lúc vào trong nhà, Chung Ly Tà mới phát hiện ra một vấn đề, là vì đã có vài thập niên không có người khác ở qua, nên tất cả các gian phòng đều đã bám đầy tro bụi.

Tiền Sát Sát nhìn căn phòng đầy bụi, cái miệng hồ ly của nàng bẹt ra, không phải tối nay nàng sẽ ở chỗ này đấy chứ? Tuy nói là ngủ trong phòng vẫn tốt hơn nhiều so với mặt đất cứng, nhưng mà căn phòng đầy tro bụi thế này, nàng cũng không ở nổi đâu.

Ra về đáng thương nhìn về phía Chung Ly Tà, ý đồ xin xỏ sự đồng tình.

Đương nhiên Chung Ly Tà không để Tiền Sát Sát ở căn phòng thế này rồi, nhìn lại căn phòng của bản thân, Chung Ly Tà nói: “Tối nay Sát Sát chịu khó một chút, ngủ cùng giường với vi sư được không?”

Tiền Sát Sát vừa nghe vậy, hai mắt lập tức sáng trưng lên. Được, sao lại không được cơ chứ. Có thể ngủ cùng giường với mỹ nhân sư phụ... thật là một cơ hội tốt để chấm dứt mà. Tiền Sát Sát vội vàng gạt đầu, hai chân trước túm vạt áo Chung Ly Tà, hai mắt lấp lánh, rất sợ Chung Ly Tà đổi ý: “Dạ được, đương nhiên là được rồi ạ.”

Chung Ly Tà cười thầm trong bụng, quả nhiên là sắc hồ ly mà. Chẳng lẽ không sợ hắn nổi thú tính mà xoi tái nàng hay sao? Cúi đầu nhìn con hồ ly bé nhỏ trong ngực, rồi thờ dãi một hơi, được rồi, là hắn nghĩ nhiều, với thân thể tí xíu thế này, cho dù hắn thật sự nổi thú tính, thì cũng chỉ có thể chịu ghen, cố gắng đè nén đến cùng mà thôi.

Tiền Sát Sát không biết trong lòng Chung Ly Tà nghĩ gì, nàng chỉ nghĩ vô cùng đơn giản, cùng ngủ với mỹ nhân sư phụ nhà mình, sau đó tận dụng mọi khả năng thỏa mãn hai mắt của bản thân.

Nhưng Tiền Sát Sát không thể ngờ là, chính vì bộ dạng tiểu sắc của nàng rơi vào mắt Chung Ly Tà, đã làm hắn ra một quyết định, mà quyết định đó làm cho nàng và những tháng ngày tươi đẹp về sau trở nên cách biệt muôn trùng.

Chung Ly Tà nhận thấy, nam nhân chỉ cần có chút tư sắc, là sẽ có thể dễ dàng dụ dỗ tiểu đồ đệ của hắn đi ngay. Vậy nên để phòng ngừa tiểu đồ đệ bị người ta bắt cóc, cách tốt nhất chính là giờ giờ phút phút cột nàng dính vào bên người mình.

Nếu Tiền Sát Sát biết được ý tưởng đó của Chung Ly Tà, nhất định sẽ không đồng ý, nàng há gì lại vì một tên nam nhân có “chút” tư sắc mà đi theo? Ít ra cũng phải tuyệt sắc mới được chứ?

Chung Ly Tà ôm Tiền Sát Sát vào phòng của hắn, thì Tiền Sát Sát đã dùng ánh mắt như hổ như sói nhìn chằm chằm Chung Ly Tà.

Chung Ly Tà như không nhìn thấy, ôm Tiền Sát Sát lên giường.

Tiền Sát Sát thấy Chung Ly Tà không cời quần áo, ánh mắt lộ vẻ thất vọng nặng nề, nào có ai khi ngủ lại không cời quần áo ra chứ.

Tiền Sát Sát có chút bất mãn, bàn chân bé nhỏ vurun đến sờ mặt Chung Ly Tà: “Mỹ nhân sư phụ không cời quần áo sao ạ?”

Chung Ly Tà vừa nghe, thì đã biết ngay là Tiền Sát Sát đang nghĩ gì. Tuy hắn chỉ mới quen biết nàng mấy giờ, nhưng tâm tư nàng thế nào hắn đều có thể dễ dàng đoán được, chỉ cần đem lời nói và vẻ mặt của nàng kết hợp lại với nhau, hiển nhiên là có thể đoán được nàng đang muốn điều gì.

Nâng tay nắm lấy bàn chân bé nhỏ của Tiền Sát Sát, Chung Ly Tà hỏi với giọng điệu trêu chọc: “Sát Sát không sợ bị chảy máu mũi lần nữa hay sao?”

Tiền Sát Sát vừa nghe xong lập tức thấy ngượng ngùng, thì ra là mỹ nhân sư phụ vẫn còn nhớ. Vì vậy giờ một chân lên che mắt Chung Ly Tà: “Trời cũng không còn sớm nữa, nên ngủ rồi mỹ nhân sư phụ.”

Sau đó cứ vậy mà nhắm mắt lại ngủ. Bàn chân nhỏ cũng trượt xuống, quả thật nàng rất mệt, đào đất cả buổi, lại lấp đất thêm buổi nữa, dù sao thì nàng cũng chỉ là một con hồ ly con chưa tròn tháng, đương nhiên không thể chịu đựng nổi rồi.

Chung Ly Tà vẫn chưa ngủ, cảm giác được bàn chân đang che mắt mình trượt xuống, lập tức mở mắt ra, chỉ thấy thân thể hồ ly xù lông của Tiền Sát Sát đang nằm trước mặt. Hơi thở nặng nề, rõ ràng là rất mệt mỏi.

Khẽ thở dài một hơi, Chung Ly Tà lấy ra một cái chăn từ hư không ra, kéo một góc đắp lên người Tiền Sát Sát. Bản thân thì lại ngồi dậy, hai chân xếp bằng, bắt đầu tĩnh tọa điều tức.

Ba mươi năm trước, vào một khắc trước khi phi thăng, sư phụ đã truyền cho hắn 500 năm tu vi, tuy rằng có được 500 năm tu vi mà không phải tốn chút công sức nào, nhưng trải qua 30 năm hắn vẫn chưa thể hấp thu hoàn toàn được.

Một người ngồi, một con nằm, cứ vậy mà cùng vượt qua một đêm.

Đến hôm sau thì Chung Ly Tà ra ngoài, hắn đã đồng ý mua một con trâu cho Tiền Sát Sát, đương nhiên không thể nuốt lời.

Tiền Sát Sát cũng được hắn mang theo, không phải vì hắn lo lắng nàng ở nhà một mình, chỉ là hắn luyện tiếu cảm giác ẩm áp trong lồng ngực mà thôi.

Trong lòng Tiền Sát Sát đương nhiên là vô cùng hờn hờ, nàng vừa đến thế giới này, mà nay lại có thể ra ngoài nhìn ngắm bộ mặt phổ xá, đương nhiên sẽ thấy vô cùng vui vẻ rồi.

Nhưng mà, ban ngày lúc Chung Ly Tà ôm nàng đi, còn chưa ra khỏi khu rừng, thì nàng đã cảm thấy bị kích. Không phải chứ? Thì ra chỗ ở của bọn họ lại hẻo lánh đến vậy! Bao sao mỹ nhân sư phụ lại nói sẽ chẳng có ai tìm đến.

Thế nhưng vì sao còn có người chạy đến đây săn hồ ly vậy nhỉ. Nhưng sau khi ngắm nghĩ một chút nàng liền bác bỏ, cộp beo, hay các loại động vật hoang dã gì đó không phải cũng sống chết trong chốn rừng sâu núi thẳm này sao.

Thật ra Tiền Sát Sát không biết, là do Chung Ly Tà cố tình tìm đường vòng để đi, hắn muốn Tiền Sát Sát biết chỗ ở của họ ở chốn xa xôi hẻo lánh, ở một khía cạnh nào đó sẽ có thể ngăn cản được nàng chạy ra ngoài theo nam nhân khác.

Được rồi, chúng ta thật không thể không thừa nhận là Chung Ly Tà đã có thể nhìn thấu được Tiền Sát Sát.

Lúc này Tiền Sát Sát nghĩ, nếu không phải chuyện vô cùng bất đắc dĩ thì sẽ tuyệt đối không ra, để không phải bị lạc giữa rừng già, không ăn không uống, còn có dã thú, ngấm lại thật là vô cùng nguy hiểm.

Khoảng một canh giờ sau, rốt cục Tiền Sát Sát cũng thấy được chỗ người ở, nhưng cũng chỉ thấy được khói bếp com trưa mà thôi, không phải người thật nhà thật, nhưng dù sao vẫn còn tốt hơn trước đó, ngoài cây cối thì cũng chỉ có thể thấy được cây cối.

Chung Ly Tà mang theo Tiền Sát Sát đến một hộ nông dân mua một con nghé con trên dưới ba tháng tuổi. Đợi đi đến chỗ không người, Chung Ly Tà vung tay lên, một cái động nhỏ tối đen xuất hiện trước mặt họ. Chung Ly Tà dắt con nghe con vào cái động đó, sau đó ôm Tiền Sát Sát bay lên.

Mà lúc này, họ chỉ cần không đến nửa canh giờ đã tới nơi.

Tiền Sát Sát thấy vậy, dường như đã hiểu ra được điều gì, lập tức chất vấn Chung Ly Tà: “Sư phụ, rõ ràng có thể ra ngoài nhanh như vậy, sao lại phải đi bộ chứ, lãng phí bao nhiêu thời gian!” Tiền Sát Sát đang rất giận nên ngay cả hai chữ mỹ nhân cũng không dùng tới.

Chung Ly Tà thấy Tiền Sát Sát nổi giận, cũng không có vẻ bối rối, chỉ chậm rãi cột con nghé vào cọc gỗ, rồi mới giải thích: “Vi sư cũng là muốn tốt cho Sát Sát thôi, để Sát Sát biết được chỗ này cách bên ngoài bao xa, giúp Sát Sát có thêm động lực tu luyện.”

Tiền Sát Sát ngoảnh đầu, nàng không thêm tin đâu. Bây giờ nàng mới hiểu được, thì ra mỹ nhân sư phụ là sói đội lột cừu, hắn nào có hiền lành trong sáng như vẻ ngoài đâu chứ!

Chung Ly Tà thấy Tiền Sát Sát vẫn còn tức giận, vì vậy thông thả nói: “Sát Sát không muốn nuôi trâu nữa sao?”

Quả nhiên, Tiền Sát Sát đem việc gần hôn vừa rồi quăng ra sau đầu ngay, kéo áo Chung Ly Tà đòi đi xem trâu.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Tường Rất Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bụng mỹ nhân sư phụ toàn chứa ý nghĩ xấu

Đương nhiên Chung Ly Tà không thật sự đem những loại thảo dược quý hiếm ra cho trâu ăn rồi. Những loại thảo dược kém quý hiếm hơn thì trong núi chỗ nào chả có, việc gì phải lãng phí thảo dược quý hiếm chứ?

Vậy nên vào khoảng xế chiều, Chung Ly Tà mang theo Tiền Sát Sát vào núi hái thảo dược. Tiền Sát Sát cảm thấy kỳ quái, rõ ràng trong sân có nhiều thảo dược như vậy, vì sao còn phải vào trong núi lượm lặt nữa chứ.

Vội thắc mắc này của nàng thì Chung Ly Tà giải thích vô cùng lưu loát, rất có phong thái của người làm sư phụ: “Mang người đi hái thảo dược, là vì muốn người phân biệt được thảo dược, đây là cơ sở để ngày sau có thể học y thuật dễ dàng hơn.”

Tiền Sát Sát ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, tuy là có thể học qua sách vở, nhưng nàng cũng không phải thiên tài. Loại khả năng chỉ dựa vào đọc sách mà suy ra tất cả thì nàng quả thật không có. Vậy nên không bằng cứ lên núi hái thảo dược, nắm vững căn bản cũng tốt.

Nghĩ xong, Tiền Sát Sát liền cong người nhảy vào cái gùi hái thuốc của Chung Ly Tà, cũng chả thêm lưu luyến gì vòng ôm của Chung Ly Tà hết. Chung Ly Tà cứ ngỡ Tiền Sát Sát có chuyện gì, nên lo lắng hỏi: “Sát Sát sao vậy?”

Tiền Sát Sát ở trong cái gùi tìm được một vị trí rất tốt ngồi xỏm xuống. Mới vừa ngồi xuống xong, chợt nghe thấy giọng nói quan tâm của Chung Ly Tà, bàn chân nhỏ hươu hươu lên cao ra về ta đây tâm tình đang tốt lắm: “Không phải mỹ nhân sư phụ nói là muốn ta nắm được căn bản các loại dược liệu sao? Ta ngồi trong này, khi nào mỹ nhân sư phụ bỏ thảo dược vào đây, thì chỉ cần nói tên và dược tính, đặc tính của nó ra, như vậy ta sẽ có thể nhớ kỹ được.”

Tiền Sát Sát mặt mày hớn hờ trả lời, khoa tay múa chân vui vẻ, nhưng Chung Ly Tà lại cực kỳ buồn bực, chẳng qua hắn chỉ lấy bừa một cái có cho qua, ngờ đâu lại làm mất đi phúc lợi hàng đầu của mình. Cảm giác này thật không chỉ đơn giản là ghen uất bình thường thôi đâu.

“Mỹ nhân sư phụ sao vậy ạ? Sát Sát nói gì sai sao?” Tiền Sát Sát thấy hai mắt Chung Ly Tà âm u, nghĩ là chắc mình làm sai cái gì rồi. Vội vàng dè dặt hỏi lại, dù sao bản thân có thể tu thành hình người để đi tìm trai đẹp hay không thì phải dựa vào mỹ nhân sư phụ này cả, đương nhiên là phải thật lấy lòng mỹ nhân sư phụ rồi.

Chung Ly Tà thấy Tiền Sát Sát quan tâm mình, trong lòng lập tức hớn hờ lại. Nhưng trên mặt vẫn là vẻ nghiêm trang: “Sát Sát nghĩ được như vậy là rất tốt. Nhưng người hành nghề y cũng không thể chỉ biết được ngoại hình và tác dụng của dược liệu không thôi, còn phải hiểu thêm nhiều chi tiết nhỏ hơn như hoàn cảnh sống của thảo dược chẳng hạn. Bởi vì trên đời có rất nhiều loại thảo dược tuy có bề ngoài giống nhau, nhưng tác dụng lại hoàn toàn không giống, lúc đó còn cần phải ngửi mùi hoặc nếm thử hương vị của nó mới được. Vì vậy tốt nhất Sát Sát vẫn nên nằm trong lòng vì sư đi, như thế vì sư mới có thể hướng dẫn, giải thích tỉ mỉ cho người được.”

Tiền Sát Sát vừa nghe xong, hai mắt lập tức sáng lên, thật không hổ là mỹ nhân sư phụ mà, làm việc gì cũng suy nghĩ cẩn thận hơn nàng nhiều.

Bật người khởi động bốn móng vuốt nhỏ bé, rồi nhảy ra khỏi gùi đựng thuốc, sau đó nhảy vào vòng tay mà Chung Ly Tà đã chuẩn bị sẵn sàng cho nàng.

Chung Ly Tà cảm nhận được sự mềm mại ấm áp trong lòng, lập tức cảm thấy viên mãn. Tâm tình cũng theo đó mà tốt lên. Tiền Sát Sát nhìn thấy Chung Ly Tà nở nụ cười, trong lòng thở ra một hơi, tốt rồi tốt rồi, mỹ nhân sư phụ không tức giận. Nếu thật sự nổi giận, rồi không chịu dạy nàng cách tu thành hình người nữa, đến lúc đó nàng còn không biết phải khóc thế nào đâu.

Chẳng mấy chốc hai người đã đứng giữa núi rừng, Tiền Sát Sát nhìn thấy khắp nơi toàn là cây cối xen lẫn với cỏ dại, chỗ này mà có thảo dược sao? Rõ ràng là cỏ dại mọc um tùm mà.

Vì Chung Ly Tà phải đào thảo dược, nên đem Tiền Sát Sát đặt lên vai, Tiền Sát Sát sợ bản thân sẽ té lộn cổ xuống, nên lập tức dùng móng vuốt níu lấy quần áo Chung Ly Tà. Thấy Chung Ly Tà đang ngồi xỏm đào một bụi cây có vẻ ngoài xấu xí, cái cây kia còn tán mắc ra một thứ mùi kỳ quái như là mùi cá.

Tiền Sát Sát ngửi thấy mùi này, bụng dạ lập tức có cảm giác cuộn cuộn lên.

Cố nén ý nghĩ muốn nôn ra, Tiền Sát Sát hỏi Chung Ly Tà: “Mỹ nhân sư phụ, đây là cây gì vậy ạ?”

Chung Ly Tà cảm nhận được sự khác thường của Tiền Sát Sát, lại nhìn đến cây thảo dược đang tán ra mùi vị kỳ lạ trong tay, hiển nhiên đã hiểu được nguyên nhân, vì vậy từ trong lòng lấy ra một bình đan dược đưa cho Tiền Sát Sát uống.

Sau khi uống thuốc vào xong, không bao lâu sau thì dạ dày Tiền Sát Sát đã không còn cuộn cuộn như trước đó, cũng không còn cảm thấy mùi thảo

được khó ngủ nữa, đột nhiên cảm thấy lựa chọn học y quả thật là một quyết định sáng suốt. Chẳng những có thể trị được bách bệnh, lại còn có thể chế độc hại người. Ngoài ra, còn có thể bán thuốc lấy tiền nữa.

Tương tượng đến viễn cảnh bản thân sau khi có y thuật sẽ có thể có được tiền tài, Tiền Sát Sát nhìn đám thảo dược mang mùi kỳ lạ với ánh mắt tràn đầy lục quang (ánh sáng xanh lục).

Chung Ly Tà cầm gốc thảo dược cuối cùng bỏ vào gùi thuốc, sau đó hỏi: “Có phải Sát Sát nghĩ thấy mùi như mùi cá đúng không?”

Chung Ly Tà đang khẳng định chứ không phải hỏi. Tiền Sát Sát nhìn về phía đồng thảo dược với ánh mắt ai oán, sau đó gật gật đầu, hương vị này một tháng nằng cũng chưa chắc là quên được. Rất đặc biệt.

Chung Ly Tà tiếp tục nói: “Mùi của loại thảo dược này chính là tên của nó, ngư tinh thảo, chỉ là loại thảo dược thông thường mà thôi. Nhưng hiện tại chính là mùa ngư tinh thảo sinh sôi. Ngư tinh thảo thích nơi ẩm u ẩm ướt, thường sinh trưởng ở những chỗ trũng gần sông suối, tính hàn, là loại thảo dược giải nhiệt rất tốt.”

Tiền Sát Sát gật gật cái đầu nhỏ của mình, ra vẻ đã nhớ kỹ.

Chung Ly Tà nói tiếp: “Cơ thể trâu rất nhiệt, người đã muốn thí nghiệm, vậy thì không bằng chúng ta cứ lấy loại thảo dược hạ nhiệt này nuôi nấng nó, xem có thể tổng hợp ra điều gì không?”

Hai mắt Tiền Sát Sát mở to, cái đầu nhỏ gật gật, hiển nhiên là đang rất chăm chú

tiếp thu. Không biết là do bị tiền tài hấp dẫn, hay là do bị thể giới dược liệu này làm kinh ngạc nữa.

Trong lòng Chung Ly Tà rất không vui vẻ, hứng thú với thảo dược của tiểu nha đầu này đã ngoài dự đoán của hắn. Được rồi, mỹ nhân sư phụ của chúng ta rất không có tiết tháo (Chỉ khí cương trực và trong sạch) đi ghen tị với một đám vật chết (ý chỉ mấy cây thảo dược).

Tiền Sát Sát nhìn đồng ngư tinh thảo trước mặt, do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn vươn chân ngắt một mảnh lá nhỏ bỏ vào miệng. Nàng nhớ rõ Lý Thời Trân (*) đã ném bách thảo mới trở thành danh y, Thần Nông (**) cũng ném bách thảo trở thành danh y, nên nếu nàng muốn học y thì phải tự mình ném qua thảo dược mới được.

Hành động này của nàng đã làm Chung Ly Tà bên cạnh sợ chết khiếp, lập tức cầm lấy bàn chân nhỏ của nàng bắt mạch, rồi vạch mí mắt của nàng ra xem

Tiền Sát Sát bực mình lắc đầu, khó chịu hỏi: “Mỹ nhân sư phụ làm gì vậy?”

Chung Ly Tà cảm nhận mạch đập của Tiền Sát Sát, gạt đi nghi hoặc vừa nổi lên trong lòng, rõ ràng đều rất bình thường, sao tự dưng đang yên đang lành lại đi ăn thảo dược?

“Sát Sát đói bụng sao, sao tự dưng lại ăn thảo dược vậy?”

Lúc này Tiền Sát Sát mới hiểu thì ra là mỹ nhân sư phụ tưởng nàng bị gì nên mới ăn thảo dược, trách sao lại bắt mạch vạch mắt nàng ra. Tiền Sát Sát âm thầm tròn mắt trong lòng, người mới có vấn đề, cả nhà người mới có vấn đề đó. Nhưng mà vẫn mỉm cười giải thích: “Mỹ nhân sư phụ à, ta đang muốn học theo Thần Nông ném thử bách thảo, như vậy mới có thể trở thành danh y.”

“Sát Sát muốn thành danh y sao?” trong lòng Chung Ly Tà nhẹ nhõm thở ra một hơi, không bị gì là tốt rồi.

Tiền Sát Sát giơ bàn chân lên, giọng điệu kiên định nói: “Ta muốn trở thành thần y!”

(*) Lý Thời Trân (1518–1593), tự là Đông Bích, lúc già có hiệu là Tàn Hồ sơn nhân, là một danh y và nhà dược học nổi tiếng của Trung Quốc thời nhà Minh, người Kỳ Châu[1] (nay là trấn Kỳ Châu, huyện Kỳ Xuân, địa cấp thị Hoàng Cương, tỉnh Hồ Bắc). Ông là tác giả của cuốn Bản thảo cương mục (本草綱目) hoàn thành năm 1578, viết về công dụng trong đông y của các loại thảo dược, dược liệu Trung Hoa. Ông cũng được coi là một trong các nhà tự nhiên học vĩ đại nhất tại Trung Quốc, và ông rất quan tâm tới việc phân loại chính xác các thành phần thảo dược. – Theo Wikipedia

(**) Thần Nông: còn được gọi là Viêm Đế (炎帝) hay Ngũ Cốc Tiên, là một vị vua huyền thoại của các dân tộc chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Hoa, một trong Tam Hoàng và được xem là một anh hùng văn hóa Trung Hoa. Theo truyền thuyết, Thần Nông sống cách đây khoảng 5.000 năm và là người đã dạy dân nghề làm ruộng, chế ra cây bừa và là người đầu tiên đã làm lễ Lễ Tịch Điền (còn gọi là lễ Thượng Điền, tổ chức sau khi gặt hái, thu hoạch mùa màng) hoặc Hạ Điền (lễ tổ chức trước khi gieo trồng), cũng như nghề làm thuốc trị bệnh, cho nên trong dân gian có câu Thần Nông giáo dân nghề ngũ cốc (tức Thần Nông dạy dân trồng ngũ cốc). – Theo Wikipedia

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Tường Rất Cao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Mỹ nhân sư phụ thật hiền lành

Chung Ly Tà nhỏ đủ ngư tinh thảo, lại bước về phía trước ngồi xuống đào thêm một vài cây thảo dược không có được tính đặc biệt nữa.

Tiền Sát Sát dùng móng vuốt khiêu khiêu hấn hỏi: “Mỹ nhân sư phụ, đây là thảo dược gì vậy? Có tác dụng thế nào ạ?”

Chung Ly Tà ném gốc thảo dược đã đào xong vào gui, rồi nói: “Vì muốn người không bị chảy máu mũi tới chết, nên vì sư mới cố ý đào nó đấy. Nó gọi là bạch cập, cũng là loại thảo dược thích mọc nơi ẩm ướt. Rễ có tác dụng ngăn chảy máu mũi, lúc đang chảy máu mũi mà áp bạch cập vào dưới mũi, lặp lại vài lần thì máu sẽ ngừng chảy. Như vậy thì dù cho Sát Sát có nhìn thấy mỹ nhân xinh đẹp đến cỡ nào thì cũng không cần phải lo lắng sẽ chết vì chảy quá nhiều máu mũi nữa.”

Chung Ly Tà vươn tay ấn nhẹ vào mũi Tiền Sát Sát, giọng nói mang ý trêu chọc.

Tiền Sát Sát không đợi Chung Ly Tà nói hết câu đã lập tức nhảy phốc vào gui đựng thuốc, cuộn người chen vào bên trong đám thảo dược, làm gì có người như vậy chứ, cứ bắt lấy nhược điểm của người ta không tha. Nàng còn cho rằng hấn là quân tử đấy, rõ ràng cũng chỉ là một kẻ là tiểu nhân mà thôi!

Chung Ly Tà thấy Tiền Sát Sát nổi giận, cũng không lên tiếng an ủi, chỉ cười cười, đẩy cây thảo dược đang che người Tiền Sát Sát ra, rồi vuốt vuốt cái đầu mềm mại của nàng. Sau đó xoay người tiếp tục hái thảo dược, nuôi trâu cần rất nhiều thảo dược, từng ấy thảo dược vẫn còn chưa đủ, hơn nữa...Chung Ly Tà nhìn về phía sau, tiêu đồ nhi của hấn dường như rất có hứng thú với y học. Đương nhiên hấn sẽ chiều ý nàng rồi.

Mà học y cũng cần có vốn hiểu biết thật lớn về thảo dược, nghĩ đến đây, Chung Ly Tà vươn tay day day hai bên thái dương, cảm thấy thật đau đầu, sau này có về như ngày nào cũng phải đi hái thảo dược rồi.

Đến xế chiều Tiền Sát Sát vẫn còn trốn trong gui, mỗi lần Chung Ly Tà bỏ một loại thảo dược vào, thì nàng sẽ lập tức tiến đến ngửi mùi, quan sát, ném thử một chút, những giải thích của Chung Ly Tà, nàng đều ghi nhớ cẩn thận.

Tiền Sát Sát học rất chăm chỉ, nên đương nhiên Chung Ly Tà cũng nghiêm túc giảng giải, đến khoảng cuối buổi chiều thì hai người một dạy một học cũng kết thúc công việc của mình.

Trở lại đảo, hiển nhiên Tiền Sát Sát vẫn còn cau kinh ngồi luôn trong gui không chịu ra, mà dường như Chung Ly Tà cũng không để ý lắm. Buồng gui thảo dược xuống rồi đi nấu cơm, hấn tu tiên, nhưng vẫn không phải chân chính là tiên, nên vẫn rất cần hoa màu ngũ cốc.

Tiền Sát Sát thấy Chung Ly Tà không chịu để ý đến mình, nên chít chít nghẹn ngào vài tiếng, sau đó dùng miệng ngậm lấy vài cây thảo dược mà Chung Ly Tà bảo dùng để nuôi trâu, dược tính cũng không xung khắc với cái nào, muốn chạy tới cọc gỗ cột trâu cho trâu ăn. Vốn Tiền Sát Sát định ngậm nhiều cây thảo dược một chút, như vậy cũng có thể tiết kiệm được sức lực, mỗi tội thân mình nàng quả thật quá nhỏ bé, nên một lần cũng chỉ có thể ngậm được hai ba cây.

Chung Ly Tà cảm thấy đằng trước ngôi nhà xinh đẹp thanh nhã của mình không thể xuất hiện một cọc gỗ cột trâu mất mỹ quan được, nên hấn mới đem trâu cột vào ven rìa hòn đảo, chính vì vậy mà Tiền Sát Sát chạy được nửa đường thì đã cảm thấy đuối sức, đành phải buông xuống ba cây thảo dược đang ngậm, ngồi xồm xuống đất nghỉ ngơi một hồi lâu, mới tiếp tục ngậm lấy thảo dược chạy đi.

Như vậy hai ba lần thì Tiền Sát Sát đã đứt hơi thở phù phù, nằm dựa vào con ghế con không nhúc nhích nổi.

Chung Ly Tà nấu cơm xong thì đi đến chỗ gui đựng thuốc gọi nàng ra ăn cơm, mới phát hiện không thấy Tiền Sát Sát đâu.

Chỗ đầu tiên Chung Ly Tà nghĩ nàng có thể đến chính là chỗ con ghế, vì dù sao gần đây đầu óc nàng suốt ngày đặt ở chỗ con ghế đó mà thôi, nhưng vì Tiền Sát Sát quá mệt, nên nàng đã nằm luôn dưới bụng nó. Và cũng vì thân mình của nàng quá nhỏ, nên căn bản không thể nhìn ra nàng đang nằm dưới bụng nó được.

Chung Ly Tà sốt ruột, hấn biết là Tiền Sát Sát đang giận, nhưng thật không nghĩ đến việc nàng sẽ giận mà bỏ nhà đi, hiện tại tối lửa tắt đèn, nơi rừng rậm hoang vu thế này, nếu Tiền Sát Sát bị dã thú ăn thịt thì làm sao.

Đương lúc Chung Ly Tà muốn đi tìm Tiền Sát Sát, thì Tiền Sát Sát từ phía dưới bụng con ghế chui ra, thấy Chung Ly Tà, còn vui vẻ hỏi: “Mỹ nhân sư phụ đến cho trâu ăn sao?”

Chung Ly Tà bị hỏi mà sững sốt, còn tưởng là mình nghe nhầm, quay đầu lại nhìn thấy Tiền Sát Sát đang dựa vào bụng con ghế há mồm phò phò thở.

“Sát Sát vẫn ở chỗ này sao?”

Tiền Sát Sát không biết gì nên gật đầu, đúng vậy, nàng vẫn nằm dưới bụng con trâu nghỉ ngơi mà.

Chung Ly Tà gãi tay xoa trán, đây gọi là quan tâm quá sẽ bị loạn đúng không? Tiếng hít thở lớn như vậy, thế mà hấn không phát hiện được. Nhưng thật tình cũng không thể trách Chung Ly Tà, Tiền Sát Sát nằm dưới bụng con ghế, tiếng thở của nàng và con ghế hòa vào nhau, đương nhiên Chung Ly Tà không thể nhận ra được rồi.

Chung Ly Tà đi đến bên cạnh con ghế, vươn tay ôm Tiền Sát Sát vào lòng, hấn thật sự không thể mất đi con tiểu hồ ly này, đương nhiên, hấn sẽ không

nói cho nàng biết, hẳn quan tâm đến nàng thế nào, bằng không cái đuôi của ai đó không chừng sẽ vênh lên đến tận trời ấy chứ.

Tiền Sát Sát yên lặng nằm trong ngực Chung Ly Tà theo hần xuống bếp, nhìn thấy bàn đồ ăn đầy đủ hương vị, miệng hồ ly của nàng há hốc ra, nàng không thể tưởng tượng được bộ dáng của một mỹ nam khi bị vurun khối vurun dầu, hơn nữa lại có thể làm ra một bàn đồ ăn ngon mắt như thế.

“Mỹ nhân sư phụ, đây đều là do sư phụ làm sao?” Tiền Sát Sát nhảy lên bàn rồi vẩy vẩy đuôi, nhìn Chung Ly Tà hỏi.

Chung Ly Tà gấp một đĩa đồ ăn đến bên miệng Tiền Sát Sát: “Sát Sát nếm thử xem tay nghề của vi sư thế nào nhé!” Chung Ly Tà không trả lời vấn đề của Tiền Sát Sát, nhưng cũng đã cho Tiền Sát Sát biết được bàn thức ăn này là do hần làm.

Tiền Sát Sát cắn một miếng thì cảm thấy đồ ăn quả thật cực kỳ ngon, vội vàng nuốt xong rồi tỏ vẻ vẫn còn muốn nữa. Đồ ăn này so với đồ ăn trong nhà hàng lớn còn ngon hơn nhiều. Chung Ly Tà gấp một chút đồ ăn cho mình, vẫn dùng đôi đũa vừa rồi đút cho Tiền Sát Sát. Thấy Tiền Sát Sát vẫn còn muốn ăn, lại gấp thêm một đĩa đưa đến bên miệng nàng.

Tận đến khi bữa cơm kết thúc, Tiền Sát Sát mới phát hiện ra, nàng và mỹ nhân sư phụ từ đầu đến cuối đều dùng chung một đôi đũa, nói cách khác thì nàng và mỹ nhân sư phụ đã gián tiếp hôn môi rất nhiều lần.

Nghĩ đến đây, Tiền Sát Sát cảm thấy thật thẹn thùng, nhưng chung quy vẫn cảm thấy là mình chiếm được tiện nghi của mỹ nhân sư phụ. Thật may là mỹ nhân sư phụ không phát hiện ra. Có đồ ăn ngon, còn có mỹ nam để chiếm tiện nghi, nhất thời Tiền Sát Sát cảm thấy thật viên mãn, cũng chẳng quan tâm lúc này nàng chỉ là một con hồ ly còn chưa tròn tháng.

Cơm nước xong, Chung Ly Tà mang Tiền Sát Sát về phòng mình, Tiền Sát Sát nghỉ hoặc nhìn Chung Ly Tà, nàng nhớ rõ buổi sáng mỹ nhân sư phụ đã dọn dẹp sạch sẽ phòng của nàng rồi mà. Sao mỹ nhân sư phụ lại mang nàng về phòng của hần nữa? Chẳng lẽ mỹ nhân sư phụ có ý với nàng sao? Được rồi, quả thật chúng ta không thể không thừa nhận là Tiền Sát Sát đã thấy rõ chân tướng.

Tiền Sát Sát nhìn lại thân thể bé xú của mình, cảm thấy chắc chắn là bản thân mình nghĩ nhiều quá rồi. Vừa định mở miệng hỏi nguyên nhân, thì Chung Ly Tà đã lên tiếng giải thích nghỉ hoặc cho nàng trước: “Buổi tối sẽ dạy ngươi cách tập trung linh lực, để ngươi tu thành hình người. Nhưng vì đây là lần đầu tiên, nên để ngươi ở phòng vi sư, phòng ngừa bất trắc.”

Tiền Sát Sát che mặt, quả nhiên là nàng nghĩ nhiều mà.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Tường Rất Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Mỹ nhân sư phụ sẽ chịu trách nhiệm

Chung Ly Tà hướng dẫn thao tác vận khí cho Tiền Sát Sát xong, rồi lại quan sát một lúc lâu, sau khi thấy không có vấn đề gì mới yên tâm ngồi thẳng bên người Tiền Sát Sát.

Tiền Sát Sát làm theo hướng dẫn của Chung Ly Tà, thì cảm nhận được như đang có một dòng nước ấm chảy vào người, sau đó dần dần bao lấy toàn thân. Tiền Sát Sát đắm chìm trong cảm giác ấm áp đó mà không thể nào thoát ra được.

Đến khi mở mắt ra, Tiền Sát Sát mới phát hiện bên ngoài trời đã sáng, còn mỹ nhân sư phụ thì không biết đã chạy đi đâu. Tiền Sát Sát vurun dài đuôi thẳng tứ chi, phát hiện dù cả đêm hôm qua chỉ ngồi một kiểu nhưng lại hoàn toàn không có cảm giác tê cứng, hơn nữa cả đêm không ngủ nhưng vẫn không hề thấy mệt chút nào, ngược lại còn cảm thấy dồi dào sinh lực hơn, cho dù có chạy một ngàn mét cũng không thành vấn đề.

Mỹ nhân sư phụ dạy cho mình thứ tốt thật nha. Tiền Sát Sát hớn ha hớn hở ở trên giường lăn qua lộn lại, lăn lộn như thế vẫn cảm thấy chưa biểu đạt đủ kích động trong lòng, nên đứng dậy chạy hơn mười vòng trên giường Chung Ly Tà mới chịu dừng lại.

Chung Ly Tà chuẩn bị bữa sáng xong, nghĩ bụng muốn về phòng xem Tiền Sát Sát tu luyện thế nào. Vừa bước vào phòng đã thấy Tiền Sát Sát đang chạy như điên trên giường của hần.

Tiền Sát Sát thấy Chung Ly Tà xắn tay áo lên, lộ ra một phần cánh tay trắng nõn, trên người quấn một cái tạp dề, Tiền Sát Sát không có tiền đồ nên lập tức bị bộ dạng này của hần câu hồn đi mất.

Trong mắt Tiền Sát Sát, mặc kệ nam nhân tuyệt sắc thế nào, thì chỉ cần người mang tạp dề tay cầm nồi chảo đều là đẹp trai nhất. Bây giờ bộ dạng của Chung Ly Tà như thế chính xác là đã đánh trúng điểm yếu của nàng.

Chung Ly Tà thấy ánh mắt của nàng sáng trưng, nên rất vui vẻ, đi đến bên giường cất giọng hỏi: “Sát Sát đói chưa?”

Tiền Sát Sát nhớ đến hương vị tuyệt vời của đồ ăn tối qua, vurun đầu lưỡi liếm liếm, giờ bàn chân nhỏ lên sờ sờ bụng, lập tức cảm thấy đói bụng. Vì vậy gật gật cái đầu nho nhỏ của mình.

Chung Ly Tà vươn tay ôm lấy Tiền Sát Sát: “Vi sư đã nấu bữa sáng xong rồi, nhưng sợ Sát Sát còn chưa dậy, nên bây giờ mới đến.”

Tiền Sát Sát vui đầu vào ngực Chung Ly Tà, nàng vẫn nghĩ là ông trời ghen tỵ nàng xem qua quá nhiều mỹ nam nên mới phạt nàng biến thành một con hồ ly, nhưng từ sau khi gặp được mỹ nhân sư phụ nàng mới nhận ra là ông trời đã ưu ái nàng đến mức nào.

Sau khi ăn uống no nê, Tiền Sát Sát mới chợt nhớ ra là bản thân vẫn còn chưa biết giới tính của chính mình. Nhìn thoáng qua Chung Ly Tà vẫn còn đang ăn, Tiền Sát Sát lập tức lắc đầu, cảm thấy nhờ mỹ nhân sư phụ nhìn giúp quả thật không phải là ý định tốt. Dù gì mỹ nhân sư phụ cũng là nam nhân, lỡ như nàng là một con hồ ly cái, lại bị mỹ nhân sư phụ nhìn thấy nơi riêng tư, thì không phải thiệt lớn rồi sao.

Tiền Sát Sát quyết định tự mình sẽ đi kiểm tra, vì vậy nói với Chung Ly Tà là nàng đi nhà xí, rồi từ từ thông thả bước ra ngoài.

Ra khỏi phòng, Tiền Sát Sát tìm một chỗ kín đáo rồi nằm xuống, sau đó cong người lại, muốn nhìn chỗ kín của mình, nhưng miệng hồ ly lại quá dài, như đã che hết tầm mắt của nàng, nên cuối cùng vẫn không biết được mình là nam hay nữ.

Tiền Sát Sát ỉu xiu, đứng dậy nhìn xung quanh, mới phát hiện bản thân đang ở trong ruộng thuốc. Thảo dược trong ruộng thuốc đều sinh trưởng rất tốt, nhưng đối với Tiền Sát Sát quả thật là không tốt chút nào. Thảo dược cao như vậy, Tiền Sát Sát lại nhỏ, thảo dược lại um tùm sum xuê, cơ bản là Tiền Sát Sát không thể tìm thấy đường về.

Mấy ngày trước đi đâu toàn được Chung Ly Tà ôm trong ngực, nên cơ bản vẫn không cảm thấy được thảo dược thật sự cao bao nhiêu và lớn bao nhiêu, hôm nay Tiền Sát Sát nàng một mình đi ra, thân thể nhỏ bé giữa đồng thảo dược lại càng thêm nhỏ.

Tiền Sát Sát nhìn bốn phía xung quanh toàn cây là cây, thế nào cũng không không tìm ra chỗ khác biệt.

Nàng lắc lắc đầu, quyết định nhắm đại một đường. Dù gì bây giờ mình cũng sinh lực dồi dào, chạy một hồi cũng chả sao.

Tiền Sát Sát nhắm được một hướng xong, bắt đầu tiến về phía trước. Đây là phương pháp hồi tiểu học giáo viên đã dạy qua, nàng cảm thấy có vẻ áp dụng được nên ghi nhớ rất kỹ.

Đi được khoảng nửa canh giờ, rốt cục Tiền Sát Sát cũng đi được ra ngoài. Nhưng lại không phải hướng về ngôi nhà, mà là ra bên ngoài rìa hòn đảo.

Tiền Sát Sát đi đến sát rìa hòn đảo, cho rằng có cảnh đẹp mà không thường thức là đồ ngốc nên mới cúi đầu nhìn xuống, phát hiện mấy cây cao bên dưới nhìn nhỏ xíu như cây tằm, lập tức cảm thấy chóng mặt, vội vàng lùi vào bên trong, nâng chân vỗ vỗ ngực, thở ra một hơi, sau đó quay lại chỗ mới vừa chui ra.

Bên này Chung Ly Tà đã dọn dẹp xong xuôi hết, mới phát hiện Tiền Sát Sát vẫn còn chưa trở về, cẩn thận nghĩ lại, mới nhớ ra là từ lúc hán mang nàng về đây đến giờ chưa từng mang nàng đi nhà xí, vậy tiểu hồ ly kia đi đâu?

Chung Ly Tà ngẫm nghĩ có chút lo lắng, vì vậy ra ngoài đi tìm.

Nhưng Chung Ly Tà tìm khắp trong ngoài vẫn không thấy bóng dáng tiểu hồ ly đâu, tuy nhiên, hán cũng không quá mức sợ hãi, vì trên đảo không có nguy hiểm gì, chỉ cần Tiền Sát Sát không ra khỏi đảo, đương nhiên sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Chung Ly Tà nhớ đến hôm qua nên nghĩ nếu mình quá quan tâm sẽ bị loạn, hòn đảo nhỏ này đã được xử lý đặc biệt rồi, nếu không có phương pháp chắc chắn sẽ không thể nào đi ra được.

Lại vào nhà tìm một lần nữa, vẫn như cũ không thấy bóng dáng Tiền Sát Sát đâu, Chung Ly Tà lập tức phóng tầm mắt ra ruộng thuốc, trên đảo cũng chỉ có chỗ này là hơi khó tìm một chút.

Dường như Chung Ly Tà cũng nhận ra mình không thể cứ mù quáng mà cắm đầu vào tìm được, tiểu hồ ly của hán nhỏ như vậy, thảo dược lại um tùm như thế, vào tìm chỉ tổ nguoi tới ta đi (đi lòng vòng mà không gặp được nhau) mà thôi.

Vì vậy nên hán chẳng thèm để ý đến hình tượng nữa, háng giọng gào lên: “Sát Sát!”

Tiền Sát Sát ở trong ruộng thuốc nghe được tiếng gào của Chung Ly Tà, lập tức có cảm giác như tiền trên trời rơi xuống, cũng há mồm gào trở lại: “Mỹ nhân sư phụ, ta ở trong này!”

Chung Ly Tà nghe thấy giọng của nàng, ánh mắt lộ rõ vui vẻ, hán nghĩ thâm tiểu hồ ly này cũng không đến nỗi ngốc, còn biết trả lời lại hán, mà không phải cắm đầu cắm cổ chạy đi tìm.

Thật ra thì Chung Ly Tà đã đề cao Tiền Sát Sát quá rồi, chẳng qua khi Tiền Sát Sát nghe được tiếng gọi của Chung Ly Tà, theo bản năng gào lên đáp lại mà thôi. Hơn nữa lúc đó nàng cũng đã mệt, nên muốn ngồi nghỉ một chút, sau đó mới chạy đi tìm mỹ nhân sư phụ sau.

Chung Ly Tà đi theo hướng giọng nói một lúc lâu sau mới nhìn thấy Tiền Sát Sát đang mang vè mặt bực bội ngồi xồm dưới đất.

Chung Ly Tà nghĩ là do nàng bị lạc trong ruộng thuốc mới bực mình, nên lên tiếng dỗ dành: “Tối đến vi sư cắt hết đám cỏ này cho trâu ăn được chưa?”

Tiền Sát Sát học về thảo dược cả ngày nên cũng biết được số thảo dược này quý giá cỡ nào, bây giờ nghe Chung Ly Tà cứ vậy mà đòi cắt đi, nên vội vàng dựng dậy ngăn cản: “Sao mỹ nhân sư phụ lại cắt bọn chúng vậy?”

Chung Ly Tà cười đáp: “Nó cao quá, làm cho Sắt Sắt của ta lạc đường, còn làm Sắt Sắt buồn bực, đương nhiên phải cắt đi rồi!”

Tiền Sắt Sắt thở dài nói: “Mỹ nhân sư phụ à, ta buồn bực không phải vì chuyện này, mà là cho đến giờ ta vẫn không biết mình là đực hay cái.”

Chung Ly Tà nghe xong, nở nụ cười nói: “Đương nhiên Sắt Sắt là hồ ly cái rồi.”

Tiền Sắt Sắt vừa nghe xong thì lập tức ngượng ngùng, sao mỹ nhân sư phụ lại vậy chứ, mặt người dạ thú quá đi, thừa lúc người ta ngủ nhìn trộm chỗ kín của người ta?

Chung Ly Tà nhìn Tiền Sắt Sắt lập tức hiểu được nàng đang nghĩ bậy rồi, ấy vậy mà còn nghiêm túc nói: “Sắt Sắt, vì sư sẽ chịu trách nhiệm”

Tiền Sắt Sắt ngu người tại chỗ, trong đầu cứ chạy đi chạy lại ba chữ chịu trách nhiệm. Nàng bị nhìn thật rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Tường Rất Cao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Mỹ nhân sư phụ không thể loạn luân

Bỗng dưng Tiền Sắt Sắt có cảm giác trời sập, đất nứt, thế giới đảo lộn luôn rồi. Trong đầu vẫn luôn quanh quẩn câu nói mỹ nhân sư phụ sẽ chịu trách nhiệm! Chung Ly Tà không nói gì, chỉ nhìn Tiền Sắt Sắt đang sững sờ đứng đó, hai mắt trừng lớn, miệng há ra, trông đáng yêu vô cùng.

Tiền Sắt Sắt cảm thấy quai hàm hơi mỏi, lúc đó mới hồi phục lại tinh thần, lại mở lớn mắt lần nữa, sau đó làm ra vẻ bình tĩnh đáp: “Mỹ nhân sư phụ không cần phải chịu uất ức như vậy đâu! Không phải là chỉ bị nhìn mỏng nhỏ thôi sao? Sắt Sắt không để ý đâu!”

Thật ra là nàng để ý lắm chứ, nhưng nàng thấy, dù sao thì mỹ nhân sư phụ vẫn là sư phụ, bị nhìn một chút, bị chiếm tiện nghi một chút cũng không ảnh hưởng quá lớn, làm gì đến mức chịu trách nhiệm? Sao nàng phải vì một bụi cây nhỏ, được rồi, là cây to, mà buông tha cho cả rừng mỹ nam cơ chứ? Cho nên chịu trách nhiệm quái gì đó thì miễn đi!

Tiền Sắt Sắt cảm thấy mình đã suy nghĩ rất ổn thỏa rồi, tuy rằng mỹ nhân sư phụ là tuyệt thế mỹ nhân, nhưng vì một người mà buông tha một đám, loại việc vì nhỏ bỏ lớn, chỉ có kẻ ngốc mới làm thôi, nàng không ngốc nên đương nhiên sẽ không như thế.

Chung Ly Tà nghe xong thì vẻ mặt lập tức tối thui, cái gì không phải chỉ bị nhìn mỏng nhỏ, nàng còn không để ý? Vậy không phải nam nhân nào cũng có thể tùy tiện nhìn mỏng nàng sao?

Tiền Sắt Sắt nhìn Chung Ly Tà, vẫn không biết mình đã nói gì mà chọc giận mỹ nhân sư phụ nữa. Phải nhanh chóng tự kiểm điểm, dù gì thì bây giờ hần vẫn là phiếu com của nàng mà! Hơn nữa, chủ yếu vẫn là nàng đã ăn qua đồ ăn của mỹ nhân sư phụ làm, sợ không thể nào nuốt trôi đồ ăn khác được.

Nhưng mà Tiền Sắt Sắt cứ nghĩ mãi, vẫn không biết rốt cục mình đã nói gì chọc giận mỹ nhân sư phụ. Vì vậy nàng ngẩng cái đầu nhỏ của mình lên, khẽ hỏi: “Mỹ nhân sư phụ sao vậy ạ? Sắt Sắt làm sai gì sao?”

Chung Ly Tà nghe vậy thì sững sốt, nhìn Tiền Sắt Sắt đang mở to hai mắt nghi hoặc nhìn mình, hần lập tức vuốt trán bất lực, đã biết rõ sao còn như vậy, cho dù tiểu hồ ly này có nói sai, thì cũng là do nàng còn quá nhỏ, không hiểu nam nữ khác biệt mà thôi, sao mình lại so đo thiệt hơn kia chứ?

Vươn tay ôm lấy Tiền Sắt Sắt, Chung Ly Tà khẽ nở nụ cười: “Sao Sắt Sắt lại không cần vì sư chịu trách nhiệm vậy?”

Tiền Sắt Sắt làm tỏ trong ngực Chung Ly Tà, nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Một ngày làm thầy, cả đời làm cha. Sư phụ, đồ nhi không thể loạn luân. Huống gì chiếm lấy tuyệt thế mỹ nhân như sư phụ, đồ nhi sợ bị trời phạt.” Tiền Sắt Sắt cất giọng nũng nịu trả lời, vô cùng nghiêm túc. Thiếu chút nữa đã khiến Chung Ly Tà tin sái cổ.

Nhưng lại nhớ đến tình huống lần đầu gặp Tiểu Hồ ly, Chung Ly Tà liền biết muốn biết lời tiểu hồ ly này là thật hay giả thì phải kiểm chứng lại mới chắc được.

Đương nhiên Tiền Sắt Sắt không thể biết được Chung Ly Tà đang hoài nghi lời nói của nàng rồi, nàng chỉ biết là phải lừa sao cho mỹ nhân sư phụ vui vẻ trở lại, thì nàng mới có tiện nghi để chiếm, mới có thể học được bản lĩnh. Tiền Sắt Sắt cạy cái đầu nhỏ bé của nàng vào ngực Chung Ly Tà, do dự một lúc, mới ấp úng nói: “Mỹ nhân sư phụ thật sự đã ....nhìn thấy mỏng nhỏ của đồ nhi rồi sao?”

Ngẫm kỹ lại, Tiền Sắt Sắt cảm thấy thật sự không thể có khả năng đó được, dù sao thì ai có thể tưởng tượng được một tuyệt thế mỹ nam lại đi lật người một con tiểu hồ ly xem mỏng cơ chứ. Loại hành vi đáng khinh đó không thích hợp với hình tượng của một mỹ nhân đâu nhỉ?

Chung Ly Tà cảm thấy nếu mình thật sự lên tiếng thừa nhận thì con tiểu hồ ly này chắc chắn sẽ không thèm nhìn mặt mình nữa. Hơn nữa sẽ càng không cho mình chịu trách nhiệm. Ngẫm lại thấy việc làm ăn lỗ vốn như vậy, hần đại gì mà đâm đầu vào? Vì vậy dùng ngón tay ấn nhẹ vào mũi tiểu hồ ly nói: “Vi sư chỉ nói đùa với Sắt Sắt thôi, vốn mạch tượng của nam và nữ không giống nhau, hôm qua vi sư bắt mạch qua cho Sắt Sắt, nên đương nhiên biết

được Sát Sát là hồ ly cái rồi.”

Tiền Sát Sát gật đầu, đã nói mà, mỹ nhân sư phụ sao có thể làm loại chuyện đáng kình như vậy chứ! Những chuyện thế này chỉ có những kẻ cặn bã mới làm thôi.

Vườn móng vuốt tóm lấy mép áo Chung Ly Tà, hỏi: “Mỹ nhân sư phụ, hôm nay chúng ta không đi hái thuốc sao?”

Chung Ly Tà lắc đầu nói: “Sát Sát muốn học y thuật, nên hôm nay vì sư sẽ mang Sát Sát ra chợ mua vài quyển sách y thuật, sẵn tiện mua ít đồ dùng cần thiết luôn.”

Tiền Sát Sát lập tức kích động, hôm trước mỹ nhân sư phụ vì mua trâu mới chịu ra ngoài, nên chỉ vừa mới đến mấy hộ có trâu mua được trâu rồi quay về ngay. Nhưng hôm nay thì khác, hôm nay là đi chợ. Đường phố cổ đại có hình dạng thế nào hôm nay nàng sẽ được nhìn thấy, bảo Sát Sát nàng không kích động sao được!

“Mỹ nhân sư phụ, bây giờ đi luôn được không?” Trong lòng Tiền Sát Sát rất bồn chồn, dù sao từ khi xuyên qua tới giờ, đã ba ngày rồi, ba ngày chỉ quanh quẩn ở nơi thâm sơn cùng cốc này, chỗ xa nhất cũng là mấy gia đình nông dân dưới chân núi mà thôi. Lần đầu tiên đi dạo chợ ở cổ đại, Tiền Sát Sát kích động vô cùng.

Chung Ly Tà gật đầu, bây giờ có thể xuất phát được rồi.

Đến chợ, Tiền Sát Sát tròn mắt nhìn người qua kẻ lại trên đường, cổ đại phồn hoa đến thế sao? Nhiều người dạo phố như thế không sợ sẽ bị đói chết sao, không sợ không có tiền cưới mỹ nhân sao?

“Mỹ nhân sư phụ, bọn họ không cần phải kiếm tiền sao ạ?” Tiền Sát Sát vươn bàn chân nhỏ chỉ vào đám người trên đường.

Chung Ly Tà sờ đầu Tiền Sát Sát, kiên nhẫn đáp lời: “Bọn họ đến họp chợ phiên, hôm nay là chợ phiên nên kẻ tới người lui mới nhiều vậy thôi.”

“Họp chợ phiên ạ?” Tiền Sát Sát chớp đôi mắt to, hiển nhiên là không hiểu được từ này. Đồi trước nàng là cô nhi, lớn lên ở thành phố, nên thật sự không biết được họp chợ là như thế nào.

Còn Chung Ly Tà thì nghĩ Tiền Sát Sát chỉ mới sinh được một tháng, lại sinh sống trong núi rừng nên chưa nghe từ họp chợ cũng là chuyện bình thường. Hẳn chưa bao giờ thắc mắc tại sao Tiền Sát Sát có thể nói chuyện, biết chữ, vì theo hẳn thì vạn vật đều có linh tính, những điều đó đều có thể lý giải được. Được rồi, không thể không nói, thần kinh Chung Ly Tà quả thật không được bình thường cho lắm.

Hắn vừa đi vừa giải thích: “Họp chợ phiên là một nhóm người cùng nhau quy định một ngày thống nhất tụ họp lại, đến một chỗ nào đó trao đổi vật phẩm với nhau. Nên đến ngày chợ phiên thì nông dân sẽ đến đây bán đồ đặc vật phẩm của họ, sẵn đó mua thứ họ cần mang về.”

“Tiền Sát Sát gật đầu, đang muốn mở miệng đáp lời thì bị Chung Ly Tà ngăn lại: “Sát Sát, bây giờ có nhiều người, đừng lên tiếng, sẽ dọa người khác sợ hãi đấy.”

Tiền Sát Sát nhìn dòng người qua lại tấp nập trên đường, nên gật đầu, mỹ nhân sư phụ nói đúng, không chỉ dọa người khác sợ, nói không chừng còn bị người ta xem là yêu quái mà bắt lại, rồi đem đi hỏa thiêu, mỹ nhân sư phụ có muốn cứu cũng không được nữa ấy chứ. Lúc đó cũng chỉ còn biết gào khóc mà thôi. Tiền Sát Sát gật đầu, cảm thấy suy nghĩ của mình rất chính xác, vì kiếp trước nàng thấy trên TV toàn chiếu như vậy, hồ ly tinh bị người ta phát hiện, bị thiêu chết, mà tướng công của nàng ta chỉ có thể trợ lực bất lực mà thôi.

Mãi mê suy nghĩ mà hoàn toàn quên mất sự tồn tại của Chung Ly Tà, chỉ lo chìm trong ảo tưởng, càng ngày càng có cảm giác bản thân có thể sẽ trở thành nữ chính đáng thương kia.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Tường Rất Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Mỹ nhân sư phụ bị quyền rũ

Tiền Sát Sát yên lặng nằm trong lòng Chung Ly Tà, không nói lời nào, nhưng hai mắt thì mở to nhìn qua nhìn lại, muốn đem tất cả cảnh tượng trước mắt thu hết vào. Tuy rằng đã từng thấy quá phổ xá cổ đại trên TV, trên đường tới đây cũng đã tường tượng qua cảnh tượng phố chợ. Nhưng cảm giác khi thật sự đứng giữa phố phường lại hoàn toàn không cùng một dạng với trong tường tượng của nàng trước đó.

Chung Ly Tà sớm chiều ở cùng với Tiền Sát Sát, nên đã quen có giọng nói liên tục của nàng bên tai, ngọt ngào nũng nịu gọi mỹ nhân sư phụ. Bỗng nhiên không nghe thấy nữa, mặc dù vẫn ôm cục lông ấy trong lòng, nhưng không nghe được tiếng, trong lòng vẫn thấy vô cùng trống trải.

Cúi đầu nhìn tiểu tử kia, lại thấy nàng hoàn toàn không quan tâm đến cảm giác trống trải của mình mà chỉ mở to hai mắt nhìn mọi thứ xung quanh, hiển nhiên là đang vô cùng phấn khởi. Chung Ly Tà thở dài, vươn tay xoa cái đầu nhỏ của nàng. Trong lòng liên tục nói với bản thân, tiểu hồ ly còn nhỏ, không hiểu chuyện, không cần phải so đo với nàng.

Ngắm nghĩ một chút, hay là mình mua cái gì đó để lấy lòng nàng đi, sau khi về núi, thì sự chú ý của tiểu hồ ly sẽ quay về mình thôi.

Lúc này, Chung Ly Tà đi ngang qua một người bán mứt hoa quả. Những quả mứt son tra đỏ au được xiên thành từng xiên dài, trên mặt phủ một lớp nước đường mỏng, nhìn vô cùng cám dỗ.

Tiền Sát Sát vươn móng vuốt nhỏ muốn nếm thử một chút, người bán kẹo hồ lô thế này ở niên đại kia của mình dễ gì thấy được? Nhưng ngược lại, nếu người này xuất hiện không biết có ai dám mua ăn nữa không đây?

Chung Ly Tà cảm giác được tiểu tử trong lòng mình đang động đậy, nhìn theo người bán mứt hoa quả vừa đi qua, lập tức hiểu được ngay, tiểu hồ ly này đang muốn ăn mứt hoa quả rồi. Nhìn bộ dáng đáng thương muốn mà không được của tiểu hồ ly, Chung Ly Tà lập tức cảm thấy lòng mình mềm đi một nửa, vội vàng gọi người bán mứt lại, mua một xiên.

Cũng không đưa ngay cho Tiền Sát Sát, mà cứ cầm đó. Trên đời này có ai gặp qua hồ ly ăn kẹo hồ lô chưa? Gặp phải còn không biết sẽ bu lại hỏi đông hỏi tây đủ điều ấy chứ! Lòng hiếu kỳ của con người là thứ vĩnh viễn không thể khống chế, sự linh động của tiểu gia hỏa này chỉ có hán mới có thể nhìn thôi, người khác muốn nhìn sao? Đừng nói cửa lớn, ngay cả khe cửa sổ cũng không có đâu!

Đúng vậy, Chung Ly Tà là một người rất bá đạo, dịu dàng sao? Trước khi gặp tiểu hồ ly, Chung Ly Tà hán chưa bao giờ biết đến thứ này. Sau khi gặp được Tiền Sát Sát, hán mới biết thì ra có thứ gọi là dịu dàng tồn tại. Nhưng mà thứ này, cũng chỉ có một mình Tiền Sát Sát được hưởng dụng mà thôi. Tựa như sự linh động, đáng yêu của Tiền Sát Sát, cũng chỉ có thể là của một mình hán.

Tiền Sát Sát thấy Chung Ly Tà mua mứt hoa quả, lập tức vươn móng vuốt muốn chụp lấy, lại không ngờ Chung Ly Tà vòng tay mang nó ra xa. Nàng trừng mắt, ra vẻ nếu không cho nàng, nàng sẽ lập tức bay vào liễu mạng. Chung Ly Tà cười khế, hán cảm thấy tiểu hồ ly này có thể tung có thể nhảy, những gì động vật có thể làm nàng đều làm được. Nhưng Tiền Sát Sát không chỉ thế, nàng chẳng những có thể tung có thể nhảy, nàng còn có thể tức giận với người, cấu kinh với người và chiếm tiện nghi của người nữa. Đây chính là những điểm đặc biệt của nàng, cũng là điểm mà hán yêu thích. Thế nên hán lập tức yêu con tiểu hồ ly này.

Nhưng hán cũng không muốn trêu nàng nổi giận, dù sao cũng đã có vết xe đổ rồi, nếu chọc giận con tiểu hồ ly này, làm sao hán có thể khiến nàng tâm nở chứ!

“Sát Sát ngoan, về nhà rồi ăn nhé!” Chỉ một câu đơn giản, đã khiến Tiền Sát Sát lập tức gật đầu, Tiền Sát Sát nàng cũng là người có nhà mà. ....à không, là hồ ly.

Không để ý đến mứt hoa quả nữa, Tiền Sát Sát lại tiếp tục đảo mắt nhìn xung quanh.

Chung Ly Tà ôm Tiền Sát Sát vào một hiệu vải, tiểu hồ ly vẫn đúng là bộ dáng của tiểu hồ ly, nhưng dù sao cũng là một con hồ ly cái, không thể cứ lơ đãng mà chạy tung tăng được. Nó không ngại, nhưng hán lại để ý, đó là chỗ kín của bé con nhà hán, không ai được phép nhìn. Nên phải làm vài bộ xiêm y cho nàng.

Vào hiệu vải, Chung Ly Tà cầm lấy vài xấp so đi sánh lại rồi chọn ra màu mình yêu thích, lại cẩn thận xem xét xem loại vải đó có đủ mềm mại không, rồi mới quyết định chọn mua.

Chủ tiệm thấy hán khí độ bất phàm, lập tức cho rằng đây là một nhân vật lớn, vì vậy rất vui vẻ phục vụ: “Công tử muốn mua vải sao? Là muốn may xiêm y sao ạ?”

Chung Ly Tà gật đầu: “May xiêm y, tìm một nữ thợ may đến đây đo đi.” Hán cảm thấy tiểu hồ ly chỉ được một mình mình ôm một mình mình sờ, mà may xiêm y thì ít nhiều gì sẽ có tiếp xúc thân thể? Để nam nhân đến làm sao? Hán không thể tiếp nhận được chuyện đó rồi, lại nghĩ đến con sắc hồ ly của mình nữa, chỉ cần người ta dễ nhìn một chút, thì không phải sẽ câu hồn nàng đi luôn sao? Tuy rằng để nữ nhân làm hán vẫn không vui, nhưng nếu so với nam nhân thì tốt hơn nhiều.

Hai mắt Tiền Sát Sát xoay tròn một cái, mỹ nhân sư phụ chỉ muốn nữ thợ may may xiêm y sao? Mỹ nhân sư phụ cũng có khẩu vị này nữa sao?

Móng vuốt bé nhỏ gầy gầy Chung Ly Tà nhằm gây sự chú ý của hán, đối diện với ánh mắt của Chung Ly Tà, nàng dùng ánh mắt hỏi hán. Tiền Sát Sát cho rằng, với quan hệ giữa nàng và hán, thì việc trao đổi bằng ánh mắt sẽ không thành vấn đề. Nhưng ai ngờ Chung Ly Tà nhìn ánh mắt của nàng, lại không hề có phản ứng gì hết.

Tiền Sát Sát trừng mắt, mình thể hiện bằng ánh mắt khó hiểu lắm sao? Sao mỹ nhân sư phụ không phản ứng gì hết vậy?

Đương nhiên Chung Ly Tà hiểu được ánh mắt của nàng, nhưng vì hán không muốn trả lời mà thôi, tiểu hồ ly này cần phải bị trừng trị, còn không suốt ngày sẽ ăn rồi nghĩ mấy chuyện gì đâu.

Hiệu suất làm việc của chủ hiệu rất cao, rất nhanh đã mang một nữ thợ may đến, Chung Ly Tà giao Tiền Sát Sát vào tay nữ thợ may, rồi nói: “May cho nó mười bộ xiêm y.” Tiền Sát Sát lập tức ngượng ngùng, được rồi, là nàng nghĩ vậy.

Mỹ nhân sư phụ không có khẩu vị như vậy, chỉ là muốn may xiêm y cho mình thôi. Chẳng lẽ mỹ nhân sư phụ sợ nam thợ may mạnh tay mạnh chân sẽ làm nàng bị thương nên mới tìm nữ thợ may? Nghĩ vậy nên trong lòng Tiền Sát Sát lập tức ngọt ngào như mật, mỹ nhân sư phụ thật chu đáo quá mà.

Nữ thợ may thấy đối phương là một nam tử tuấn tú, lập tức cảm thấy ý chí chiến đấu dạt dào, đến lúc đối phương nói muốn mình may xiêm y cho con

thú cưng hắt đang ôm trong lòng, thì lập tức không còn chút sức lực nào nữa. Tiền Sát Sát thấy nữ thợ may trước sau tương phản, nhất thời cảm thấy quả nhiên nam nhân (sắc đẹp của đàn ông) là tai họa, nhưng mà, Tiền Sát Sát nằng lại chuyên thích những kẻ gây tai họa như thế đấy, kẻ gây tai họa thì sao chứ? Đẹp mà, mỗi ngày có thể nhìn thấy dung nhan xinh đẹp như vậy, tâm tình có xấu cũng nhanh chóng tốt đẹp lên ngay.

Chung Ly Tà thấy nữ thợ may ôm Tiền Sát Sát đi lấy số đo, trong lòng không còn cảm giác mềm mại ấm áp nữa, lập tức cảm thấy trống trải vô cùng.

Đành phải dời sự chú ý của mình đi, tiếp tục lựa vải.

Lúc này một nữ tử đeo dây vòng vàng đi tới, thấy Chung Ly Tà thì hai mắt lập tức sáng lên, đi thẳng đến chỗ hắn, vừa mở miệng nói ngay: “Công tử năm nay bao tuổi? Đã đính hôn chưa?”

Nếu Tiền Sát Sát ở đây lập tức sẽ quỳ xuống sùng bái nàng ta ngay, nữ nhân này thật lợi hại, nhìn trúng thì lập tức hỏi người ta đã có đối tượng chưa. Nghĩ đến Tiền Sát Sát nằng sắc cả đời, thấy mỹ nhân cũng chỉ dám ngồi chây nước miếng mà thôi.

Chung Ly Tà nhìn nữ nhân trước mắt, nhìn thế nào cũng thấy không vừa mắt, người nói xem đồng thời đều sắc, tiểu hồ ly nhà hắn đáng yêu như vậy, nhưng sao nữ nhân này lại khiến người ta chán ghét đến thế chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Tường Rất Cao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Mỹ nhân sư phụ nổi giận

Lúc Tiền Sát Sát bị nữ thợ may ôm đi, thì vừa lúc nhìn thấy nữ nhân kia quần lấy mỹ nhân sư phụ. Nàng tròng lớn hai mắt, lập tức nhảy xuống, dọa Chung Ly Tà hết hồn một trận, vội vàng nhào đến tiếp lấy. Tuy nói là nhào, nhưng động tác của Chung Ly Tà lại vô cùng tao nhã. Làm nữ tử đang đứng phía sau và nữ thợ may lập tức si mê.

Lúc Tiền Sát Sát nhảy lên không trung thì đã lập tức hối hận, tuy rằng sự trong sạch của mỹ nhân sư phụ rất quan trọng, nhưng nàng lại quên mất việc tính toán lộ trình, chỉ biết cắm đầu nhào về phía trước. Ngay lúc Tiền Sát Sát nghĩ mình sẽ chết một lần nữa, thì Chung Ly Tà cũng vừa tiếp được nàng.

Tiền Sát Sát chỉ cảm thấy một trận âm áp, biết là đã trở về với vòng ôm ấm áp của Chung Ly Tà rồi, nàng mạnh mẽ cọ người vào hắn, mừng nịu nói: “Mỹ nhân sư phụ thật lợi hại.”

Nàng mặc kệ người khác có xem nàng là yêu quái mà bắt nàng đem đi thiêu hay không. Có người dám dụ dỗ mỹ nhân sư phụ ngay trước mặt nàng, sư phụ có thể chịu, nhưng đồ nhi không thể nào chịu được.

Tuy rằng Tiền Sát Sát nàng sẽ không vì một mỹ nam mà buông tha cho cả rừng mỹ nam, nhưng cũng tuyệt đối không bỏ rơi một mỹ nam nào, tích tiểu thành đại chính là đạo lý mà Tiền Sát Sát nàng thông thạo nhất. Huống gì mỹ nhân sư phụ lại đang là mỹ nhân trong tay nàng, vậy thì hiển nhiên là mỹ nhân của riêng nàng rồi, nên đương nhiên nàng phải nắm thật chắc.

Tiền Sát Sát biết nói, điều đó chính xác là một trận sấm kinh hoàng, nữ thợ may và ông chủ cửa hàng lập tức mang về mặt khiếp sợ nhìn Chung Ly Tà và thứ hắt đang ôm trong lòng – Tiền Sát Sát. Con thú cưng có thể nói chuyện, vậy thì chủ nhân của con thú cưng này phải có bản lĩnh phi thường rồi.

Dường như Chung Ly Tà rất không vui khi người khác chú ý đến Tiền Sát Sát, cũng bởi vì nữ nhân kia cứ dây dưa mà tâm tình hắn đã không được tốt, có Tiền Sát Sát nên tâm tình mới đỡ hơn một chút lại lập tức vì điều này mà bức mình hơn: “Còn không nhanh đi may xiêm y, đứng ngơ ra đó làm gì?”

Tuy giọng điệu của Chung Ly Tà bình thản, nhưng vẫn bao hàm khí thế không giận mà uy. Nữ thợ may và ông chủ hiệu vừa nghe thì lập tức quay đi, dùng tốc độ nhanh nhất để may quần áo. Không thể đắc tội với vị thần nhân (người tu hành đắc đạo) này được. Nữ thợ may và ông chủ cửa hàng đều có cùng ý nghĩ.

Tiền Sát Sát cũng gần như bị dọa, nói cho cùng thì bọn họ biết nhau cũng chỉ mấy ngày mà thôi, đương nhiên là nàng chưa từng gặp qua bộ dạng thế này của Chung Ly Tà rồi, tuy rằng trên mặt Chung Ly Tà không thể hiện điều gì, nhưng nàng vẫn cảm giác được rằng hắt đang tức giận. Cái đầu nhỏ của nàng rút lại, rúc sâu vào lòng Chung Ly Tà, im lặng không nói tiếng nào.

Chung Ly Tà không nghe thấy Tiền Sát Sát nói gì, cúi đầu nhìn xuống, lại thấy vật nhỏ không dám nhìn mình, bộ dạng rõ ràng bị dọa, Chung Ly Tà vội vàng an ủi, giọng điệu trái ngược hoàn toàn với trước đó: “Sát Sát sao vậy?”

Hai mắt Tiền Sát Sát ẩn chứa nước mắt, đôi mắt trong veo mở lớn, móng vuốt nhỏ bé túm lấy mép áo Chung Ly Tà, hắt giọng một cái, giọng nói vẫn còn sợ hãi: “Mỹ nhân sư phụ đừng tức giận được không? Mỹ nhân sư phụ tức giận nên Sát Sát mới lúng túng thôi, Sát Sát không muốn thế.”

Chung Ly Tà vừa nghe đã biết là nàng đang sợ hãi rồi, vậy mà còn nói là do mình tức giận nên nàng mới lúng túng, cái con tiểu hồ ly mạnh miệng này thật là. Chung Ly Tà thân thiết xoa đầu Tiền Sát Sát, tâm tình đang không tốt lập tức vì câu nói của nàng mà vui vẻ lên, vẻ mặt tươi cười, lại khiến cho nữ nhân bên cạnh càng thêm chảy nước miếng.

Âm thanh nuốt nước miếng truyền đến, Chung Ly Tà mới nhớ đến bên cạnh vẫn còn đang tồn tại một người khiến người khác chán ghét vô cùng. Tiền Sát Sát rướn cổ đánh giá cái kẻ đang tồn tại mà dám xưng là ngay cả Tiểu Ngũ (là ai thì ta bỏ tay) cũng không bằng, thấy xong thì lập tức chán ghét hất đầu qua một bên.

Vàng vòng đầy người, thô tục! Vô cùng thô tục.

Dáng người biến dạng nghiêm trọng, không được, tuyệt đối là không được, lờ như trong lúc lờ qua tiếng lại nâng ta lấy thịt đè chết mỹ nhân sư phụ, lấy ai làm sư phụ của nàng nữa đây?

Còn mặt mày thì tô vẽ như đất khi, lờ như trong lúc hôn nhau lại làm dính cái màu đất khi này vào mặt mỹ nhân sư phụ của nàng rồi sao, như vậy thì xấu chết.

Tiền Sát Sát đánh giá xong thì lập tức cảm thấy nữ nhân này không có chỗ nào coi được cả. Vì vậy mới vuron móng vuốt chỉ vào nữ nhân đó nói: “Mỹ nhân sư phụ, nữ nhân này không đẹp, Sát Sát không muốn nàng ta làm sư nương đâu.”

Tiền Sát Sát nói với giọng điệu nũng nịu, như là đang làm nũng, làm trái tim Chung Ly Tà lập tức mềm đi một nửa: “Sát Sát, không được chỉ trỏ vào mặt cô nương khác như thế, cứ cho là thấy người ta xấu đi nữa, thì cũng nên để trong lòng thôi. Nói ra sẽ bị cho là không lễ phép đấy! Sao Sát Sát lại vì một người không quan trọng mà biến mình thành em bé không biết lễ phép chứ?”

Chung Ly Tà nói rất dịu dàng, giọng điệu mềm nhẹ, nhưng lời nói ra lại khiến người ta phải phun ra mấy búng máu. Nhưng nữ nhân kia lại dần khùng khiếp, cứ như là hoàn toàn không nghe thấy Chung Ly Tà nói gì, còn tiến lên, vẫn câu nói như trước đó: “Công tử năm nay bao tuổi? Đã đính hôn chưa?”

Tiền Sát Sát vừa nghe xong, lập tức cho rằng nữ nhân này bị ngốc, lời nói rõ ràng đến thế, ấy vậy mà nàng ta lại không hiểu. Chỉ nghĩ thôi đã thấy không được bình thường rồi, thật không ra làm sao hết.

Tuy rằng cảm thấy nữ nhân kia không ra làm sao, nhưng câu nói của nàng ta rất được, nàng tiếp thu, đợi sau này có người vừa mắt, có thể lấy ra để trêu ghẹo được.

Chung Ly Tà không biết suy nghĩ trong lòng của Tiền Sát Sát, nếu biết chắc chắn sẽ đè nàng ra, rồi đánh vào hông của nàng mấy cái mới hả giận được.

Chung Ly Tà biết tuy quần áo của Tiền Sát Sát nhỏ, nhưng muốn may xong cũng phải mất một khoảng thời gian, nên ôm Tiền Sát Sát ra ngoài.

Nữ nhân kia ở phía sau muốn đuổi theo, nhưng vừa ra cửa đã không thấy bóng dáng họ đâu nữa, tuy rằng không cam lòng, nhưng dường như vẫn hiểu được nam nhân này bản thân mình không thể cưỡng ép được, đành phải mang theo tiếc nuối rồi đi.

Lúc Chung Ly Tà ôm Tiền Sát Sát ra ngoài dường như vô tình liếc nhìn qua một góc trong cửa hàng, rồi nở một nụ cười nhạt, sau đó cúi đầu dùng vẻ mặt dịu dàng nhìn Tiền Sát Sát trong lòng, nhanh chóng biến mất trong biển người.

Lúc này từ góc phòng có một nam tử bước ra, trên mặt là nụ cười phóng túng ngang ngạnh, ánh mắt chứa chứa quyền lợi và dục vọng.

Nam tử nhìn theo hướng Chung Ly Tà rồi đi, nói: “Tình La, tra xem người kia là ai? Nếu chúng ta có thể dùng được, thì lưu lại, còn không, thì làm hấn biến mất đi.”

Lúc này từ phía sau nam tử truyền đến một tiếng “Dạ”, một trận gió mát thổi qua, trong không khí dường như đã thiếu mất một thứ gì, nhưng khi nhìn lại thì thứ gì cũng không thiếu cả.

“Hò ly biết nói sao? Chủ nhân của nó ta nhất định phải dùng được, còn không cứ thế mà bị hủy đi, thật đáng tiếc.” Nam tử lẩm bẩm một mình, rồi nhìn người một cái, cũng biến mất trên đường cái.

Lúc này cửa sổ bên cạnh hiệu vải lộ ra một cái đầu, là một nam tử khác, hẩn nhìn về phía hiệu vải nói: “Hò ly biết nói sao? Thú vị thật thú vị thật.” Nói xong thì đóng cửa sổ lại.

Bây giờ Chung Ly Tà ôm tiền Sát Sát đứng trên nóc hiệu vải mới hiện thân ra, Chung Ly Tà vuốt đầu Tiền Sát Sát nói: “Sát Sát, đây gọi là “bọ ngựa bắt ve, hoàng tước phía sau” đấy.” (*)

(*) Nguyên văn: “是螳螂捕蝉黄雀在后” – thị đường lang bộ thiên hoàng tước tại hậu: bọ ngựa bắt ve, hoàng tước phía sau: nghĩa là thấy cái lợi trước mắt mà không chú ý nguy hiểm sau lưng.

Thấy Tiền Sát Sát không có phản ứng, mới phát hiện vật nhỏ đã ngủ mất rồi, hẩn đánh nỡ nụ cười bất đắc dĩ, xem ra hôm nay phải ở lại đây rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Tường Rất Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Mỹ nhân sư phụ biết hưởng thụ

Lúc Tiền Sát Sát tỉnh dậy, thì thấy mình không còn nằm trong lòng mỹ nhân sư phụ nữa, mà là ở một nơi hoàn toàn xa lạ, trên người đắp một cái chăn nhỏ, vừa đủ đắp kín cả người nàng, chỉ lộ mỗi cái đầu ra thôi.

Tiền Sát Sát nghĩ cái chăn này chắc là làm riêng cho nàng rồi. Chẳng lẽ quần áo của nàng đã may xong? Tiền Sát Sát xoay đầu nhìn quanh, lại không nhìn thấy mỹ nhân sư phụ đâu cả. Vì vậy nàng ôm chăn nhảy xuống, muốn đi tìm mỹ nhân sư phụ của nàng.

Đương nhiên Tiền Sát Sát nàng sẽ không cho rằng nàng bị mỹ nhân sư phụ vứt bỏ, nàng nghĩ chắc là mỹ nhân sư phụ có việc gì đó phải làm mà thôi.

Lúc Chung Ly Tà đẩy cửa bước vào, thì nhìn thấy Tiền Sát Sát đang ôm chăn nhảy xuống, lập tức muốn rút tìm ra ngoài, vội vàng chạy đến đỡ nàng trong tay. Tiền Sát Sát đã rất quen thuộc mùi vị của Chung Ly Tà, nên lập tức nhận ra người tiếp được nàng là mỹ nhân sư phụ. Đôi chân nhỏ duỗi ra ôm lấy Chung Ly Tà: “Mỹ nhân sư phụ, quần áo của Sát Sát may xong chưa?”

Chung Ly Tà ôm Tiền Sát Sát đứng dậy, bất đắc dĩ cười cười: “Tuy quần áo của Sát Sát nhỏ, nhưng cũng cần phải may cẩn thận mới được, nào có nhanh đến thế chứ?”

Tiền Sát Sát nghe vậy, lập tức ừ rừ, sao vẫn còn chưa xong, nàng rất muốn nhìn xem bản thân khi mặc quần áo thế nào, nên vẫn chưa cam lòng hỏi: “Mỹ nhân sư phụ gạt ta đúng không, người xem, chăn cũng đã may xong rồi, sao quần áo lại may chưa xong chứ? Rõ ràng ta chỉ nghe mỹ nhân sư phụ bảo may quần áo thôi.”

Chung Ly Tà ôm Tiền Sát Sát đi về phía cửa, lúc này mặt trời đã ngã về Tây, Chung Ly Tà kiên nhẫn giải thích với Tiền Sát Sát: “Còn không phải vì Sát Sát ngủ, vì sợ chăn trong khách sạn bình dân sẽ đè nặng Sát Sát sao, nên đành phải đến một hiệu may khác, may một cái mới cho người.”

Tiền Sát Sát chớp chớp mắt, ra vẻ ta đây rất vô tội, không phải nàng tham ngủ đâu, chẳng qua là trong ngực mỹ nhân sư phụ ấm áp quá, nàng không nhịn được nên mới ngủ thôi.

Chung Ly Tà nhìn Tiền Sát Sát, không kềm lòng được xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng.

Tiền Sát Sát thấy mỹ nhân sư phụ ôm mình ra ngoài, nên mở to mắt hỏi: “Mỹ nhân sư phụ, chúng ta đi đâu vậy ạ?”

“Cảnh đêm ở Dương thành rất nổi tiếng, bây giờ trời chạng vạng, vì sợ dẫn người đi dùng cơm. Sau đó vì sợ sẽ ôm người đi ngắm cảnh.” Chung Ly Tà dùng cơm đương nhiên sẽ không dùng ở những khách sạn bình dân trong vùng rồi, Chung Ly Tà là người rất biết hưởng thụ, điểm này Tiền Sát Sát nàng đã nhìn ra được, cứ xem quần áo hần mặc trên người là biết, toàn được may khéo léo và tinh xảo, hay cái giường gỗ trong ngôi nhà nhỏ, rồi cái chăn trên giường này, thực ả hần làm cũng toàn sang quý, Tiền Sát Sát vừa nhìn đã biết.

Tuy nhiên hưởng thụ của Chung Ly Tà không dựa trên tiêu chí ham ăn biếng làm, theo hần thì tự mình làm chính là một loại hưởng thụ, nên mới luyện thành một tay nấu ăn xuất sắc như thế.

Vừa nghe thấy sẽ được ra ngoài, Tiền Sát Sát lập tức bật người giãy giụa: “Mỹ nhân sư phụ, chúng ta quay về khách sạn tự mình nấu ăn có được không?”

Chung Ly Tà nghe thế thì vừa hứng thú vừa tò mò hỏi Tiền Sát Sát tại sao.

Tiền Sát Sát chỉ tỏ ra chán ghét nói: “Cơm bên ngoài không ngon bằng cơm mỹ nhân sư phụ nấu. Hơn nữa còn rất đắt, ăn ở đây không có lời.”

Chung Ly Tà lập tức hiểu ra, con tiểu hồ ly trong lòng hần không chỉ là một con sắc hồ ly, mà còn là một vị thần giữ của nữa.

Nhưng hần vẫn trấn an nàng, nói: “Lần trước chúng ta ăn ở quán ăn dân dã hẻo lánh, nên đương nhiên là không ngon rồi, còn hôm nay vì sợ là dẫn người đi ăn đồ ăn vặt nổi tiếng của Dương thành.”

Dương Thành sao? Lúc này Tiền Sát Sát mới để ý đến địa danh mà Chung Ly Tà nhắc tới, trong trí nhớ của nàng, hình như Trung Quốc cổ đại không có địa danh này thì phải, chẳng lẽ nàng xuyên đến nước ngoài sao? Nhưng quần áo Chung Ly Tà đang mặc là kiểu quần áo của Trung Quốc cổ đại mà. Nàng nghĩ có lẽ bản thân đã xuyên đến một thế giới không biết tên rồi.

Trong lúc Tiền Sát Sát thất thần suy nghĩ, thì Chung Ly Tà đã ôm nàng đến nơi.

Tiền Sát Sát chớp mắt nhìn cửa hiệu ngay trước mắt, khịt khịt mũi, nói thế nào nhe, tiệm này rất nhỏ, cửa cũng rất nhỏ, nhìn qua cũng không có bao nhiêu khách. Tiền Sát Sát hoài nghi, chỉ vào cửa hiệu rồi hỏi Chung Ly Tà: “Mỹ nhân sư phụ chắc chắn là tiệm này có đồ ăn ngon chứ ạ? Nhìn cũng không có bao nhiêu khách đâu đó!”

Chung Ly Tà ản vào chớp mũi Tiền Sát Sát rồi nói: “Không phải cái gì cũng nhìn về ngoài đâu Sát Sát nhé. Còn không sẽ phải gặp nhiều thua thiệt đấy, lúc Sát Sát nhìn thấy vì sợ có nghĩ rằng khả năng nấu nướng của vì sư được thế này hay không?”

Tiền Sát Sát gạt đầu, sau đó đáp lại: “Giống như trên đường, người mặc đồ như ăn mỳ chưa hần là không có tiền, còn kẻ ăn mặc sang cả chưa hần là người giàu có, rất có thể chỉ là chó dựa hơi chủ mà thôi.”

Chung Ly Tà nở nụ cười sâu sắc, đứa nhóc này mở miệng ngậm miệng đều là tiền, không ngờ lại tham tiền đến mức này đây, có vẻ hẳn phải kiếm được thật nhiều tiền mới có thể trối chắt được nó rồi đây!

Chung Ly Tà trầm tư suy ngẫm xem phải làm thế nào mới tốt.

Tiền Sát Sát thấy Chung Ly Tà không động đậy gì, nên không khỏi có chút nôn nóng, nàng thật muốn thử xem quán cơm có vẻ ngoài tầm thường thế này có thật làm ra món ăn ngon như lời mỹ nhân sư phụ nói hay không.

“Mỹ nhân sư phụ, sao còn chưa vào nữa ạ?” Chung Ly Tà bị Tiền Sát Sát gọi mới hoàn hồn về, ôm Tiền Sát Sát bước vào trong quán.

Vừa bước vào trong, Tiền Sát Sát lập tức ngây dại, quả nhiên là có Càn Khôn. Tiền Sát Sát cho rằng mặt tiền cửa tiệm nhỏ như vậy, thì bên trong chắc chắn cũng không thể sang cả gì. Nhưng vào trong mới thấy hoàn toàn không giống với tưởng tượng, bên trong rộng rãi sáng sủa, khách khứa cũng ngồi rất đông.

Chung Ly Tà xoa đầu Tiền Sát Sát, mỉm cười nói: “Có phải đúng là nhìn cái gì cũng không thể nhìn bề ngoài không Sát Sát?”

Tiền Sát Sát xoay đầu sang một bên, vốn dĩ nàng đã hiểu rõ chuyện đó rồi.

Thực khách trong quán đều vô cùng chuyên chú ăn cơm, nên không một ai chú ý đến Chung Ly Tà và Tiền Sát Sát đang ở bên này trò chuyện. Nhưng tiểu nhị đón khách ở cửa thì nhìn thấy, mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng về mặt vẫn cung kính như thường.

Chung Ly Tà nói với hắn là muốn bao một gian. Tiểu nhị vâng dạ, rồi dẫn đường cho Chung Ly Tà đi theo.

Trên đường đi đến gian phòng, Chung Ly Tà cúi người giới thiệu với Tiền Sát Sát: “Người sáng lập ra quán ăn này có quan điểm là không muốn phân biệt người nọ người kia, nên vô cùng ghét những người chỉ biết nhìn vẻ ngoài. Chính vì vậy mới xây mặt tiền cửa tiệm như vậy. Tuy mặt tiền nhỏ, nhưng những thứ trang hoàng bên trong đều là những thứ hiếm có trên đời. Theo thời gian, những người đến ăn đều khen không dứt miệng, nên người ăn cũng ngày một đông hơn. Cũng chính vì vậy mà đi ngược lại ý nguyện ban đầu của người sáng lập tiệm, giá thành các món trở nên rất cao. Nhưng vẫn có rất nhiều người mộ danh tìm đến, vì vậy khách vẫn đông như thế.

Tiểu nhị đang dẫn đường phía trước há hốc kinh ngạc, đến tận cùng vị này là ai, sao có thể rõ ràng chuyện của quán từ khi thành lập đến thế?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Tường Rất Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Tại hạ là chiêm nhân vân

Tiền Sát Sát nghe qua cũng không hiểu mấy, nhưng vẫn gật gật đầu. Nàng cũng chỉ ăn thôi, biết rõ như vậy làm gì? Cũng chẳng phải muốn giành mỗi làm ăn của người ta.

Chung Ly Tà cho rằng Tiền Sát Sát sẽ truy vấn tiếp, lại không ngờ vật nhỏ này rõ ràng là đang mơ hồ nhưng vẫn gật đầu lung tung nên lập tức cắt tiếng cười. Tiểu nhị đang dẫn đường phía trước nghe thấy tiếng cười của Chung Ly Tà thì lắc đầu tiếc nuối, hàizzzz, rõ ràng là một vị công tử tốt đẹp như thế, vậy mà lại có vấn đề về thân kinh!

Nhưng vẫn tiếp tục cung kính dẫn đường, không hề tỏ ra xem thường hay khinh ghét.

Tiền Sát Sát ngửi thấy mùi thức ăn trong không khí, nước miếng cứ ứa cả ra, cảm thấy bụng dạ trống tuếch.

Vào phòng, Tiền Sát Sát lập tức phát hiện trên bàn đã bày sẵn điểm tâm, vội vàng phóng lên bàn, vươn móng vuốt chộp lấy miếng điểm tâm cho vào miệng.

Chung Ly Tà cũng không trách mắng, ngược lại nở nụ cười, nhìn thấy điểm tâm trên bàn toàn loại khô khan, còn vô cùng tri kỷ rót sẵn một ly trà cảm trên tay, đợi khi nào Tiền Sát Sát cảm thấy khát nước sẽ có thể kịp thời đưa qua cho nàng.

Tiểu Nhị nhìn thấy cảnh này thì lập tức đàn mặt, cách thức ở chung của bọn họ nào giống thú cưng và ông chủ, rõ ràng cứ như là thê tử và vị trượng phu tri kỷ ấy chứ!

Tiền Sát Sát cảm thấy bụng dạ đã dễ chịu hơn, nhưng nhìn mấy món điểm tâm tinh xảo trưng diện trước mắt, không nhìn được mà vươn móng vuốt định chộp ăn tiếp, nhưng bị Chung Ly Tà vội vàng đưa chén nước qua, sau đó nói: “Điểm tâm khô khan lắm, Sát Sát ăn nhiều như vậy, chắc cũng khát nước rồi đúng không, uống chút nước trước, rồi từ từ ăn tiếp, bây giờ mà ăn no quá, tí nữa mấy món chính lên, lại chỉ có thể nhìn mà ăn không nổi, không phải sẽ đáng tiếc lắm sao?” Chung Ly Tà dịu dàng khuyên nhủ, lại nhìn qua Tiểu nhị chộp mất một cái.

Tiểu Nhị bừng tỉnh, vội vàng cúi đầu rồi đi, vừa rồi thất thần, dẫn khách vào phòng lại quên đi lấy thức ăn, cũng may là vị công tử này không làm khó dễ, chẳng qua, Tiểu Nhị nhớ đến thái độ của Chung Ly Tà và Tiền Sát Sát, lại tiếc nuối thêm lần nữa, đáng tiếc, một vị công tử tốt như thê lại có ham mê

quái dị. Thật tiếc làm sao.

Tiền Sát Sát nghe lời nói của Chung Ly Tà, mới cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, vội vàng ôm chén nước uống ngay. Uống hết một hơi, mới thở phào đặt chén xuống.

“Không phải mỹ nhân sư phụ là chủ của quán này đó chứ?” Tiền Sát Sát nâng móng vuốt nhỏ gầy gầy cảm của mình, ra vẻ đăm chiêu hỏi. Nàng nói như vậy cũng là có căn cứ, mỹ nhân sư phụ hiểu biết về quán này rõ ràng như thế, hơn nữa, không phải trong tiểu thuyết văn hay viết đầy thôi, những người bình thường nhìn thông dong nhân nhả, thì thường hay có bối cảnh vĩ đại.

Mỹ nhân sư phụ vừa mạnh mẽ lại vừa xuất trần, tuyệt đối là người có bối cảnh càng vĩ đại.

Chung Ly Tà cười cười, đưa tay xoa đầu Tiền Sát Sát: “Cái đầu nhỏ của Sát Sát chứa gì trong đó vậy hả? Sao vì sư có thể là chủ của quán này cơ chứ?” Chung Ly Tà thở dài một hơi, y không thể nào có được tấm lòng bao la như vị chủ nhân của quán này, cảm thấy mọi chúng sinh đều ngang hàng nhau, không hề phân chia thành năm bảy loại (*).

(*) Nguyên văn là “tam ngũ cửu đẳng”: từ này tương tự với từ năm bảy loại, tức nhiều loại mà bên mình vẫn hay dùng.

“Nhưng không phải mỹ nhân sư phụ hiểu biết rõ ràng về lịch sử của quán này sao?” Tiền Sát Sát thực nghi hoặc, rõ ràng là vô cùng rõ ràng thế còn gì, sao lại không phải chứ.

Chung Ly Tà cười nói: “Tuy rằng vì sư không phải chủ của quán này, nhưng lại có quen biết với chủ quán, nên đương nhiên có hiểu biết về quán này rồi.”

Tiền Sát Sát gật đầu không hỏi nữa, người ta chưa chắc đã là mỹ nhân, Tiền Sát Sát nàng không có hứng thú.

Chung Ly Tà thấy Tiền Sát Sát không hỏi nữa, nên cười đùa nàng, nói: “Chủ quán này là một tuyệt thế mỹ nhân đấy nhé.”

Chung Ly Tà cười cười, là mỹ nhân, cũng không nhất định là nam. (Càfe: có một sự ngược ngạo không hề nhẹ ở đây, đương nhiên mỹ nhân không nhất định là nam rồi, vì mỹ nhân vốn dĩ là chỉ nữ mà!)

Tiền Sát Sát vừa nghe đã lập tức dựng tai, kích động hỏi: “Thế hẳn ta có đẹp bằng sư phụ không?”

Chung Ly Tà ngẩng người, lập tức có chút không thoải mái, vừa nghe thấy mỹ nhân thì lập tức có hứng thú sao? Chứ y không phải mỹ nhân sao? Sao y lại không thấy nàng có hứng thú với mình bao nhiêu vậy? Nhưng ngẫm lại, lại nhớ chính bản thân mình là người dẫn đến đề tài này, cái này có phải gọi là tự làm tự chịu không nhỉ?

Cười khổ một chút, nhưng vẫn trả lời vấn đề mà Tiền Sát Sát hỏi: “Không thể so sánh được.” Nam nhân và nữ nhân, đương nhiên không thể đánh đồng.

Tiền Sát Sát nức nở một tiếng, mỹ nam cũng có nhiều loại phong cách, phong cách không giống nhau thì không thể so sánh được cũng là chuyện bình thường, Tiền Sát Sát gật gù tự cho rằng mình phân tích rất đúng, nên cũng không rối rắm nữa. Nếu mỹ nam này đã là bạn bè của mỹ nhân sư phụ, thì đến một lúc nào đó mình cũng sẽ gặp được thôi, nên Tiền Sát Sát cũng không sốt ruột, nhảy vào trong lòng của Chung Ly Tà rồi cuộn tròn lại. Rồi nằm im.

Lúc này đồ ăn lục tục được bưng lên, Chung Ly Tà gọi không nhiều lắm, tất cả đều là món ăn chiêu bài (món đặc sản) của quán, tuy rằng không ngon bằng đồ ăn Chung Ly Tà làm, nhưng ăn cũng rất thỏa mãn.

Sau khi ăn xong, Chung Ly Tà giữ đúng lời hứa, ôm Tiền Sát Sát đi ngắm cảnh đêm Dương Thành.

Buổi đêm Dương Thành, người bán hàng rong vẫn nhiều như trước, nhưng phần lớn đều là bán đèn lồng và hoa đăng, còn có một vài chỗ bán phấn son các loại.

Bên cạnh ngã tư đường ở Dương Thành có một con sông, lúc này trên sông là một dãy hoa đăng bồng bềnh, giống như những đóa sen nở rộ, Tiền Sát Sát chưa nhìn thấy cảnh đẹp như vậy bao giờ, nên liên tục khen ngợi không ngớt.

Chung Ly Tà thấy Tiền Sát Sát có vẻ rất yêu thích hoa đăng, nên cúi xuống nói bên tai nàng: “Sát Sát có muốn thả hoa đăng không?”

Tiền Sát Sát nhìn dãy hoa đăng bồng bềnh trên mặt sông hỏi: “Mỹ nhân sư phụ, Tại sao mọi người lại thả hoa đăng ạ?” Tiền Sát Sát cảm thấy đây nhất định phải có điển tích gì đó, Trung Quốc thời cổ đại cũng có tập tục thả hoa đăng trấn an thần linh, nàng không biết có phải giống như vậy hay là có kiêng kỵ gì khác hay không. Dù sao thì nàng cũng là xuyên qua đến đây, cũng đã chứng minh trên đời thực sự có quỷ hồn tồn tại.

“Đám hoa đăng này, có trắng, có đỏ, cũng có hồng, màu trắng là gửi cho người thân, bạn bè đã mất, màu đỏ là cầu nguyện, còn màu hồng là cầu nhân duyên.”

Tiền Sát Sát gật đầu, màu hồng là cầu nhân duyên, vậy mấy cái này chính xác là của mấy thiếu nữ hoài xuân rồi: “Mỹ nhân sư phụ, chúng ta mua một cái hoa đăng màu đỏ thả đi.”

“Sát Sát muốn cầu nguyện sao?” Chung Ly Tà còn cho rằng nàng muốn mua cái màu hồng để cầu nhân duyên cơ, dù sao thì nàng cũng là con hồ ly háo sắc, đối với nhân duyên hiển nhiên sẽ có yêu cầu. Ai ngờ nàng lại muốn mua một cái màu đỏ. ... Cầu nguyện sao? Có khi nào cầu nguyện bản thân có được một thiên hạ đệ nhất mỹ nam không nhỉ?

Chung Ly Tà liếc nhìn qua Tiền Sát Sát, Tiền Sát Sát quả thật là có chút háo sắc, nhưng lại không có can đảm đi háo sắc. Ước nguyện lớn nhất là có thể ngắm được nhiều mỹ nam hơn mà thôi. Mà đúng là Tiền Sát Sát đang định cầu nguyện như vậy thật.

Tờ giấy đặt bên trong hoa đăng Tiền Sát Sát không chịu để cho Chung Ly Tà viết thay, mà tự dùng đuôi chấm nước viết lên, mặt dù nhìn không rõ ràng, nhưng Tiền Sát Sát cho rằng, nếu thật sự có thần linh, vậy thì chắc chắn thần linh sẽ có biện pháp biết được nàng cầu nguyện cái gì. Ngược lại, nếu không có thần linh thì có viết cũng vô dụng, nếu dùng mực viết ra, lại dễ bị lộ nguyện vọng của mình cho người khác biết.

Chung Ly Tà có hơi thất vọng vì không thấy được nguyện vọng của Tiền Sát Sát, trong lòng lại cảm thấy Tiền Sát Sát thật lạnh lùng. Giúp Tiền Sát Sát thả hoa đăng xong, thì phía đối diện có một người bước đến, là một trong hai người buổi sáng nay gặp được.

“Tại hạ là Chiêm Nhân Vân, không biết có thể làm quen với công tử không?” Đối phương đi đến trước mặt Chung Ly Tà, cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Tường Rát Cao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Kiểm tiền

Tiền Sát Sát quan sát nam tử trước mắt, đối phương mặc một bộ cẩm bào màu xanh nhạt, vật áo thêu hoa cỏ, khi người mặc cử động, đám hoa cỏ ấy như đong đưa theo, hiển nhiên là kỹ thuật thêu khéo léo vô cùng, cũng chứng minh lai lịch của chủ nhân bộ quần áo rất bất phàm.

Nam tử kia cho rằng người khác khi nhìn thấy quần áo y mặc trên người, chắc chắn sẽ không thể không cho mình một cái nhìn.

Tiền Sát Sát là kẻ xuyên qua, tuy rằng yêu tiền, nhưng lại không biết bộ quần áo người kia đang mặc trên người là quý giá, cho nên khi nhìn thấy hắn ta, tuy rằng cũng khá xuất sắc, nhưng lại không bằng mỹ nhân sư phụ nhà mình, nên xoay đầu úp mặt vào ngực Chung Ly Tà không thèm nhìn nữa.

Chung Ly Tà thì biết nhìn hàng, nhưng cũng không để ý lắm. Trong mắt người thường, loại vải dệt người kia mặc trên người là quý giá, nhưng đó cũng chỉ là vật ngoài thân. Bản thân y khi mặc quần áo không quan trọng quý giá hay không, chỉ cần thoải mái là được.

Chiêm Nhân Vân cho rằng vì xung quanh ồn ào, nên Chung Ly Tà không nghe thấy, lại bước thêm một bước chấp tay nói: “Tại hạ là Chiêm Nhân Vân, không biết có thể làm quen với công tử không?”

Chung Ly Tà thấy Chiêm Nhân Vân tới gần thì nhũn mày, hơi lùi về phía sau: “Cứ nói bình thường là được rồi, làm gì đứng gần như vậy, lỡ bị người khác cho rằng Tiêu Dao Vương là đoạn tụ thì sao?”

Tiền Sát Sát đang vui đùa trong ngực Chung Ly Tà nghe thế thì lập tức ngừng đùa nở nụ cười, nàng vẫn luôn cho rằng mỹ nhân sư phụ nhà mình là người phiêu dật xuất trần, chỉ thỉnh thoảng mỹ nhân sư phụ mới lộ chút ý xấu làm nàng hoài nghi sư phụ là kiểu người mượn tao (*) một chút mà thôi, kết quả những lời vừa rồi đã chứng minh nàng sai lầm hoàn toàn, mỹ nhân sư phụ nhà nàng chính xác là kiểu phúc hắc xấu xa mới đúng.

(*) Caffe: Mượn tao: nghĩa tương tự với câu “lù khù vác lu chạy” của Việt Nam mình, nhưng nếu cho cả cụm này vào thì câu văn không hay nên ta giữ nguyên.

Thật là “Ngũ bát kinh nhân tử bát hủ” (**) nha!

(**) Xuất phát từ bài thơ “Giang Thượng Trĩ Thủy Như Hải Thế Liễu Đoan Thuật” của Đỗ Phủ:

“Vi nhân tính tịch đàm giai cú

Ngũ bát kinh nhân tử bát hủ”

Nghĩa là:

“Làm người tính thích câu thơ đẹp

Đọc chẳng kinh người chết chẳng thôi”

Caffe: Hai câu thơ trên đại khái có nghĩa là câu chữ lời thơ trau chuốt làm người nghe phải kinh ngạc. Tương tự như vậy, ý Tiền Sát Sát là câu nói của Chung Ly Tà khiến người ta phải bất ngờ kinh ngạc.

Chiêm Nhân Vân thấy Chung Ly Tà khí độ bất phàm, cho rằng nếu như y không muốn làm quen với mình, thì nhiều lần cũng chỉ xoay người bỏ đi mà thôi, làm sao ngờ được đối phương lại phun ra một câu như thế. Nhìn thấy con tiểu hồ ly trong lòng Chung Ly Tà đang cười vô cùng thoải mái, Chiêm Nhân Vân cũng thoải mái cười lên: “Công tử biết bốn vương sao?”

“Ngay cả kẻ ngốc cũng biết họ Chiêm là họ Hoàng tộc, không lẽ ngài không biết điều này?” Chung Ly Tà vuốt đầu Tiền Sát Sát, trên mặt nở nụ cười xấu

xa. Ngay cả kẻ ngốc cũng biết, nếu người không biết, không phải người còn không bằng kẻ ngốc hay sao?

Chung Ly Tà không thích người trước mặt, nguyên nhân rất đơn giản, ánh mắt tên nam nhân này nhìn con hồ ly háo sắc nhà mình quá mức nóng bỏng, lại nhớ đến lời nói ban ngày của hắn ta, ánh mắt lập tức lạnh đi mấy phần.

Tiền Sát Sát cũng không thích kẻ này, nói thế nào nhỉ. ... Tiền Sát Sát cho rằng, đã là “nhân văn nhả hạc” (***) thì phải là người thật tiêu dao (thong dong, ung dung tự tại), mà bản thân đối phương lại là Tiêu Dao Vương, hiển nhiên sẽ phải xem nhẹ danh lợi, nhưng nhìn người trước mắt này xem, quần áo là lụa thêu hoa, lại còn muốn lung lạc nhân tài. Thế này mà Tiêu Dao vương gia gì, rõ ràng là quyền thế Vương gia thì có!

(***) Nhân Văn Dã Hạc: có nghĩa là mây trời con hạc giữa đồng, nói lên con người sống nếp sống Đạo gia, không bị câu thúc ràng buộc gì. (Nguồn: <https://sathuy.wordpress.com>)

Thật ra thì Tiền Sát Sát hiểu sai ý người ta rồi, người ta cũng chỉ muốn dụ dỗ con hồ ly biết nói là nàng mà thôi, cũng không có ý tưởng gì khác nữa.

Hai mắt Tiền Sát Sát xoay tròn, cảm thấy nếu đối phương đã là Vương gia, hẳn là có rất nhiều tiền, dù sao thì hắn ta cũng rất đáng ghét, không bằng trộm tiền của hắn, đến lúc đó không phải mình sẽ là một tiểu phú bà hay sao?

Tiền Sát Sát cảm thấy ý kiến của mình rất hay, vươn chân kéo kéo vạt áo của Chung Ly Tà, dùng ánh mắt ra hiệu Chung Ly Tà trộm tiền của hắn ta đi. Có tiền trong mắt nên Tiền Sát Sát hoàn toàn quên mất chuyện trước đó bản thân và Chung Ly Tà hoàn toàn thất bại trong việc trao đổi ánh mắt.

May mắn là lần trước Chung Ly Tà chỉ đùa với Tiền Sát Sát, nên mới giả vờ không hiểu ý nàng. Bây giờ nhìn thấy ánh mắt của nàng, tiểu hồ ly này là muốn chồm tiền của người khác rồi đây. Ngẫm nghĩ thấy ý này cũng không tệ, dù sao mình nhìn đối phương cũng không vừa mắt, không bằng thuận tiện lừa chút tiền vậy. Chính mình có tiền dùng, mà tiểu hồ ly nhà mình cũng vui vẻ, một công đôi việc, rất tốt.

Nghĩ như vậy xong, Chung Ly Tà lập tức thay đổi thái độ, nâng tay cười nói: “Tại hạ Chung Tà, đã nghe thấy đại danh của Tiêu Dao Vương gia từ lâu, hôm nay gặp được quả nhiên là danh bất hư truyền, hạnh ngộ, hạnh ngộ.”

Tiền Sát Sát nghe thấy, không phải mỹ nhân sư phụ bị choáng váng rồi chứ? Sao tự nhiên lại thân thiết với tên kia thế kia? Lại còn ra vẻ lôi kéo làm quen nữa, nàng không có nhìn lầm đúng không, mỹ nhân sư phụ mới vừa cười với đối phương thì phải.

Chiêm Nhân Văn vẫn chưa kịp nghĩ hết về câu nói trước đó của Chung Ly Tà, giờ lại thấy Chung Ly Tà chủ động làm quen, vẻ mặt càng hơn hờ hơn: “Công tử đến đây có việc gì vậy?”

Chung Ly Tà cũng dùng gương mặt tươi cười đáp lại: “Gia sư triệu miên trên giường bệnh, nhưng chẳng may không có đủ tiền để mua thuốc men, thế nên tại hạ phụng mệnh gia sư mang miếng ngọc này tìm cửa hàng bán lại. Hi vọng có thể bán được giá tốt.”

Chiêm Nhân Văn nghe thế thì hai mắt lập tức sáng lên, không có tiền xem bệnh sao? Đây là một cơ hội tốt đó nha! Chiêm Nhân Văn đảo tròn tròn mắt một cái rồi nói: “Ban sáng bốn vương nhìn thấy con tiểu hồ ly trong lòng công tử có thể nói chuyện, mà tháng tới là sinh nhật của Phụ Hoàng bốn vương, bốn vương cảm thấy con vệt biết nói chỉ là chuyện bình thường, nếu như con hồ ly biết nói, nhất định chính là kỳ vật (vật hiếm), nếu đem nó làm lễ vật tặng cho Phụ Hoàng, chắc chắn ngài ấy sẽ rất vui vẻ. Mà Chung Ly công tử hiện đang cần tiền. ...”

Tuy rằng lời Chiêm Nhân Văn vẫn chưa nói hết, nhưng ý tứ cũng đã rất rõ ràng, chính là muốn mua lại Tiền Sát Sát. Ánh mắt Chung Ly Tà lóe lên, muốn mua con hồ ly háo sắc nhà hắn sao? Cũng phải xem người có tiền mua không đã.

“Hồ ly này là hỏa hồ (hồ ly đỏ) trên núi Thiên Sơn, trời sinh đã có linh tính. Là vật hiếm có trên đời, nhưng tình cảm với gia sư lại sâu nặng. Tại hạ. ...” Chung Ly Tà khó xử liếc nhìn Chiêm Nhân Văn một cái, lại ôm Tiền Sát Sát chặt hơn.

Lời Chung Ly Tà khiến Tiền Sát Sát muốn tròn trắn mắt, rõ là “bà Hoàng bán dưa, vừa bán vừa khoe” mà, nàng rõ ràng chỉ là một con hồ ly bình thường, ở đâu mà hỏa hồ núi Thiên Sơn chứ. Nhưng chuyện nàng có linh tính thì đúng thật, với lại không phải mỹ nhân sư phụ đã nói là sư phụ ngài ấy đã sớm về Tây rồi sao? Sao tự dưng ở đâu lại ra một ông sư phụ nữa vậy, chẳng lẽ mỹ nhân sư phụ hiểu sai ý mình rồi? Lý giải là thành lừa tiền? Vậy có phải bây giờ là định mang nàng đi bán không?

Vậy thì không được, tuy rằng kẻ này nhìn qua có tiền thật, nhưng diện mạo lại kém xa mỹ nhân sư phụ nhà nàng, hơn nữa nàng cũng rất tin tưởng rằng tiền của hắn ta sẽ nhanh chóng phiêu bạt sang túi của mỹ nhân sư phụ nhà nàng thôi. Với lại nhìn thấy tư thế khoa trương nàng thành độc nhất vô nhị, chỉ thử nhất gia (chỉ một nhà có), không hề ngập ngừng, hiển nhiên là muốn bán giá thật cao rồi.

Tiền Sát Sát vươn bàn chân nhỏ túm chặt lấy vạt áo Chung Ly Tà: “Mỹ nhân sư phụ, Sát Sát không muốn đi với lão già này đâu. Nếu mỹ nhân sư phụ thiếu tiền, Sát Sát sẽ đi làm xiếc, cũng có thể kiếm được tiền đó. Mỹ nhân sư phụ đừng bán Sát Sát được không?” Rồi quay đầu sang phía Chiêm Nhân Văn, mở đôi mắt to rom rớm nước, tuy rằng không đạt mức động lòng người, nhưng cũng khiến người khác phải đồng tình thương xót, “Vương gia, ta biết ngài là Vương gia, quyền lực trong tay nhất định cũng rất lớn, mỹ nhân sư phụ nhà ta chỉ là một thảo dân bình thường, nếu ngài ép mỹ nhân sư phụ ta bán ta, mỹ nhân sư phụ ta chắc chắn sẽ không còn cách nào khác. Sát Sát xin ngài, ngài đừng mua Sát Sát được không. Sát Sát không muốn rời khỏi mỹ nhân sư phụ đâu, nếu không có mỹ nhân sư phụ, Sát Sát sẽ chết đó.”

Tiền Sát Sát nói xong thì lập tức rút nước mắt, thiếu chút nữa đã biến Chiêm Nhân Văn thành tên Vương gia quần áo lụa là, cưỡng đoạt dân nữ, ức hiếp dân lành. Chiêm Nhân Văn nhìn Tiền Sát Sát đang roi nước mắt, cứng họng không nói nên lời, hắn cũng chỉ mới thương lượng mà thôi, nếu như Chung Ly Tà không đồng ý, hắn cũng sẽ không ép buộc. Sao tự dưng con hồ ly này lại nói hắn thành loại người xấu xa ác độc vậy nhỉ?

Hắn đưa tay gỡ đầu, há mồm định giải thích, nhưng bị Tiền Sát Sát lên tiếng cắt ngang.

“Vương gia, tình hình sức khỏe sư phụ của sư phụ ta vô cùng kém, hiện tại đang rất cần tiền, nếu Vương gia mua miếng ngọc bội này, không phải sẽ giúp mỹ nhân sư phụ của Sát Sát có tiền rồi sao!” Lời nói của Tiền Sát Sát vô cùng sinh động, vừa nói vừa làm ra vẻ đáng thương khiến Chiêm Nhân Vân động lòng, vì vậy cất tiếng hỏi Chung Ly Tà.

“Không biết ngọc bội của Chung Tà định bán bao nhiêu?” Chiêm Nhân Vân cho rằng, Chung Ly Tà có con hồ ly quý giá như thế, chắc hẳn ngọc bội của y cũng không phải vật tầm thường.

Chung Ly Tà ngẫm nghĩ, tên Chiêm Nhân Vân này tuy rằng đáng ghét, nhưng bản tính cũng không xấu, cho hắn một cái nhân tình cũng được đó, nhưng tiền thì vẫn phải thu. Vậy nên ra vẻ khó xử nói: “Ngọc bội này có khả năng kéo dài tuổi thọ, nên giá cả cũng không thể tầm thường.”

Vốn Chiêm Nhân Vân là đang ra ngoài mua lễ vật tặng Phụ Hoàng của hắn, nên trên người mang khá nhiều tiền, vừa nghe thấy ngọc bội này là thứ tốt, vì vậy vô cùng khí phách nói: “Mặc kệ bao nhiêu, bản vương đều muốn mua.”

Ánh mắt Chung Ly Tà lóe lên, há mồm nói: “Một trăm vạn lượng.”

Chiêm Nhân Vân nghe vậy thì nở nụ cười, hắn còn tưởng đất lắm chứ, thì ra cũng chỉ có một trăm vạn lượng mà thôi, vừa định nói thành giao, thì nghe Tiền Sát Sát xen vào, nói: “Là một trăm vạn lượng hoàng kim nha Vương gia.”

Chiêm Nhân Vân lập tức quần bách, một trăm vạn lượng bạc trắng thì hắn có, nhưng mà hoàng kim... tỷ giá giữa hoàng kim và bạc trắng là một với hai trăm (tức một lượng hoàng kim sẽ ra hai trăm lượng bạc trắng), nói cách khác, một trăm vạn lượng hoàng kim sẽ là hai trăm triệu lượng bạc trắng. Sao hắn có thể mang nhiều tiền như vậy trên người được chứ.

Chung Ly Tà đại khái cũng hiểu được khó xử của Chiêm Nhân Vân, nên cười nói: “Vương gia xuất môn ra ngoài, chắc cũng không thể mang nhiều tiền như vậy được, tại hạ tin tưởng Vương gia không phải là kẻ nói không giữ lời, không bằng bây giờ tại hạ đưa ngọc bội cho Vương gia trước, ngày mai Vương gia lại mang tiền đến cho tại hạ được không?”

Chiêm Nhân Vân thấy Chung Ly Tà cho mình bậc thang để bước xuống, lại càng cho rằng Chung Ly Tà là người tốt. Vội vàng gật đầu.

Chung Ly Tà cũng không nuốt lời, thực sự mang một miếng ngọc bội tốt nhất ra. Tiền Sát Sát vừa thấy đã cảm thấy nhức nhối, mỹ nhân sư phụ rõ ràng là giao dịch công bằng, hàng thật giá thật rồi còn gì.

Chiêm Nhân Vân nhìn thấy miếng ngọc màu trắng, trên mặt phủ một lớp sương mờ mờ lung lung không nhìn thấy rõ, hắn vội vàng nhận lấy. Kết quả sau đó càng khiến Chiêm Nhân Vân kinh ngạc hơn, chỉ cảm thấy một dòng nước ấm cuộn cuộn không ngừng trên lòng bàn tay mình, cả người lập tức thư thả như tắm gió xuân.

“Ngày mai mang tiền đến Bách Hoa lâu, tự nhiên sẽ có người gặp ngài nhận tiền.” Rồi âm thanh ngày càng xa dần, Chiêm Nhân Vân giương mắt, rốt cuộc không thấy bóng dáng Chung Ly Tà đâu, lại nhớ đến con hồ ly biết nói chuyện kia, cảm thán bản thân mình đã gặp được thần rồi.

Cách đó không xa, Tiền Sát Sát tức giận túm lấy vạt áo Chung Ly Tà nói: “Mỹ nhân sư phụ, đây rõ ràng là mua bán công bằng rồi còn gì?”

Chung Ly Tà cười cười, nâng Tiền Sát Sát lên rồi dịu dàng khuyên nhủ: “Tuy rằng vì sư cũng không thích người kia, nhưng hắn ta lại là người có tâm tính thiện lương, nếu không đã sớm ra tay cướp đoạt Sát Sát rồi, người như vậy xứng đáng để chúng ta công bằng trao đổi. Sát Sát không tức giận nhé?”

Tiền Sát Sát ngẫm nghĩ, từ đầu đến cuối, hình như người kia cũng chỉ vì muốn mua một món lễ vật đặc biệt cho phụ thân mình mà thôi, quả thật không xấu. Tiền Sát Sát gật đầu, quyết định tha thứ. Nhưng mà: “Mỹ nhân sư phụ, vậy tiền cho Sát Sát có được không?”

Tương tượng bản thân nằm trên một đồng vàng, Tiền Sát Sát không nhận được mà ứa cả nước miếng.

Chung Ly Tà ngẫm nghĩ, mình lấy tiền cũng có làm gì đâu, vậy nên gật đầu đáp ứng. Làm Tiền Sát Sát lập tức reo lên.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Tường Rất Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Sát sát là tiểu phú bà

Sáng sớm hôm sau, quả nhiên có một nam tử đưa tới một chồng ngân phiếu, Tiền Sát Sát nhìn thấy mà chảy cả nước miếng, nhưng nàng lại không biết tỉ suất hối đoái giữa vàng và bạc của thời đại này, nên đành phải lưu luyến chuyển chồng ngân phiếu ấy về tay của Chung Ly Tà: “Mỹ nhân sư phụ đếm đi, xem có đủ không.”

Tiền Sát Sát bị xấp ngân phiếu hấp dẫn, nên mở miệng nói chuyện mà quên luôn cả việc đang có người ngoài ở đây.

Chung Ly Tà bắt đất dĩ đồ trán, đúng là đồ tiêu tham tiền thấy tiền sáng mắt, cứ thấy tiền là không thèm để ý gì hết! Cũng may là ở đây không có người

ngoài. Người nam tử kia định lên tiếng nói, nhưng nhìn thấy vẻ mặt chủ tử liền lập tức hiểu được, chủ tử đây là không thích mình quá tò mò về con tiểu hồ ly này rồi, y sờ sờ mũi, nếu đã không muốn mình tò mò, vậy mình lập tức rời đi là được rồi nhĩ.

Chung Ly Tà nhận lấy xấp ngân phiếu từ đôi móng vuốt của Tiền Sát Sát đưa lên, sau đó nói: “Số ngân phiếu này, Tà Phong đã mang vào đây, vậy thì hiển nhiên đã đếm đủ rồi.”

Tà Phong? Là nam tử vừa nãy sao? Nàng nhớ rõ, hôm qua mỹ nhân sư phụ có nói ở đây là Bách Hoa lâu, Bách Hoa lâu? Không phải chính là thanh lâu thời cổ đại sao? Mỹ nhân sư phụ mở thanh lâu? Có phải là để thu thập tin tức tình báo các thứ linh tinh, rồi sau đó thống nhất thiên hạ không nhĩ?

Tiền Sát Sát càng nghĩ càng thấy có đạo lý, mỹ nhân sư phụ nhà nàng có tiền, có trường sinh bất lão, chỉ còn thiếu mỗi quyền lực thôi.

Tiền Sát Sát ngồi trên mặt bàn, còn Chung Ly Tà thì ngồi trên chiếc ghế đối diện với Tiền Sát Sát, Tiền Sát Sát vừa ngẩng đầu lên đã gặp ngay Chung Ly Tà đang mang nụ cười âm ập và ánh mắt chiêu chuộng, trong lòng rung động một chút, tâm tình nháy mắt đã thoải mái hơn.

Nhưng có nên hỏi không đây, thôi thì dù sao lòng hiếu kỳ đã có thể giết chết một con mèo, vậy giết chết một con tiểu hồ ly như nàng không phải sẽ càng đơn giản?

“Mỹ nhân sư phụ mở thanh lâu ă?” Tiền Sát Sát ngoe nguẩy đuôi, hai lỗ tai cũng theo động tác đó mà động đậy, hai mắt mở to chớp chớp nhìn Chung Ly Tà, ra vẻ tò mò.

Chung Ly Tà không thể nổi giận với Tiền Sát Sát, bất kể lời nói của nàng chọc tức y đến thế nào, cũng như những việc nàng làm gây khó chịu ra sao, y vẫn không hề nghĩ đến việc nổi giận với nàng.

Thế nên hiện tại Tiền Sát Sát mở miệng hỏi vấn đề này, y cũng chỉ cười cười rồi nói: “Vì sao Sát Sát lại cho rằng vì sư mở thanh lâu?”

Tiền Sát Sát vươn cao cái đuôi hơn, vẻ mặt đắc ý nhìn Chung Ly Tà, nhưng bộ dáng đắc ý dạt dào đó nhìn thế nào cũng thấy vô cùng đáng yêu: “Mỹ nhân sư phụ bảo cái tên Tiêu Dao Vương gì đó mang tiền đến Bách Hoa lâu, vậy thì đương nhiên Bách Hoa lâu này là do mỹ nhân sư phụ mở rồi, mà cái danh hoa lâu không phải là chỉ thanh lâu đó sao, thế nên nhất định mỹ nhân sư phụ đây là mở thanh lâu rồi còn gì.”

Chung Ly Tà lập tức cười ngất: “Sát Sát lợi hại quá ha, còn biết từ ngữ ví von nữa chứ, tiếc là Sát Sát lại nói không đúng rồi. Ai nói hoa lâu là chỉ thanh lâu vậy hả? Bách Hoa lâu là hoa viện (cửa hàng cây cảnh) lớn nhất Lâm Ngôn Quốc, chuyên bán các loại cây cảnh quý hiếm đấy!”

Lâm Ngôn Quốc? Tiền Sát Sát tròn tròn mắt, đây là tên của cái đất nước chim không thềm i* mà nàng đang sống sao? Nàng chưa nghe thấy tên này bao giờ cả. Lại nhớ đến tên Dương Thành trước đó đã nghe qua, quả nhiên đây là một triều đại không tồn tại trong lịch sử rồi!

Tiền Sát Sát cảm thấy bản thân mình thật bị kích, nhưng cảm giác này cũng chỉ thoáng qua, đảo mắt một cái lại thấy bản thân mình thật viên mãn, mới vừa rồi mình còn kiếm được tiền, lại còn có một mỹ nam cực phẩm làm sư phụ nữa mà.

Nhưng quan trọng nhất vẫn là mỹ nhân sư phụ đối xử với nàng rất hào phóng, mặc dù nàng không biết rõ tỉ giá hối đoái ở đây nhưng một trăm lượng hoàng kim chắc chắn không phải là một con số nhỏ, thế nhưng mỹ nhân sư phụ lại không chút chần chừ suy nghĩ lập tức đáp ứng cho nàng.

Tiền Sát Sát nghịch ngợm vươn móng vuốt kéo kéo xấp ngân phiếu trong tay Chung Ly Tà, hỏi: “Mỹ nhân sư phụ bán hoa ă?” Nàng nhớ rõ trên đảo nhỏ nàng và mỹ nhân sư phụ ở toàn trông cổ đại...thôi được, là thảo được, nhưng theo lý mà nói thì mỹ nhân sư phụ hẳn phải mở hiệu thuốc mới đúng chứ, sao lại mở hiệu bán hoa, còn là hiệu hoa lớn nhất nước nữa, thế này không phải là lũng đoạn thị trường rồi sao?

Nước miếng lập tức ứa ra, lũng đoạn đó...thế thì có biết bao nhiêu là tiền là bạc chứ.

Hai tay Chung Ly Tà tùy ý đặt trên mặt bàn, rồi cúi người gối đầu lên tay, vừa vịn đối diện với Tiền Sát Sát đang ngồi xồm trên mặt bàn. Rõ ràng là động tác của trẻ con, thế nhưng Chung Ly Tà lại tạo ra một loại cảm giác xuất trần. Trên mặt trong mắt đều là ý cười, bừng sáng như ánh mặt trời ngày đông, vừa đủ để ấm người, lại không làm người khác cảm thấy nhiệt tình thái quá: “Cuộc sống hằng ngày cái gì cũng phải cần tiền, nếu không làm ăn gì đó làm sao nuôi Sát Sát ăn no mặc ấm được đây, còn phải cho tiền Sát Sát nữa, lấy ở đâu ra đây chứ?”

Tiền Sát Sát cảm thấy gương mặt bốc cháy phừng phừng, mỹ nhân sư phụ cứ như nhìn thấu được bản chất tham tiền háo sắc của nàng ấy nhĩ. Nhưng lại ý vào việc bản thân bây giờ là một con tiểu hồ ly, gương mặt có đỏ người ta cũng không nhìn thấy được, nên Tiền Sát Sát còn làm ra vẻ hợp tình hợp lý nói: “Tuy người ta vẫn hay nói tiền tài là vật ngoài thân, nhưng chúng ta cũng không thể không lưu ý rằng nếu không có tiền thì việc gì cũng không thể nên com nên cháo, Vậy nên, Sát Sát đang vợ vệt của cái cũng là để đảm bảo chất lượng cuộc sống mà thôi.”

Chung Ly Tà cười cười, từ trong lòng lấy ra một miếng ngọc bài rồi nói với Tiền Sát Sát: “Nếu Sát Sát biết quản lý tài sản như thế vậy vì sư để Sát Sát làm quản gia luôn nhé!”

Tiền Sát Sát vươn móng vuốt đón lấy ngọc bài từ tay Chung Ly Tà, quan sát một chút, thì thấy nó cũng chỉ là một miếng ngọc bài bình thường mà thôi, chỉ là trên mặt có khắc chữ Chung Ly Tà. Mặc dù lớn, nhưng chất ngọc lại không tốt, Tiền Sát Sát nhìn xong lại trả trở về: “Mỹ nhân sư phụ, ngọc bài này chất lượng kém quá. Sao mỹ nhân sư phụ lại mua nó vậy? Sao lại để người ta lừa vậy chứ?”

Tiền Sát Sát dùng ánh mắt thương hại nhìn Chung Ly Tà, tội nghiệp mỹ nhân sư phụ nhà mình bị người ta lừa, miếng ngọc kém như vậy mà còn nâng niu như bảo bối.

Ban đầu Chung Ly Tà còn cảm thấy khó hiểu, nhưng sau khi nghe Tiền Sát Sát nói xong, tự nhiên hiểu được tiểu hồ ly này là đang cho rằng y xem miếng

ngọc này là bảo bối rồi. Ánh mắt lóe lên, hỏi: “Sắt Sắt không cần?”

Tiền Sắt Sắt định trả lời là không cần, nhưng sau khi nhìn thấy ánh sáng lóe lên trong mắt Chung Ly Tà, hai mắt lập tức đảo tròn, lời nói đã đến bên miệng lập tức đảo đi: “Cần, ai bảo ta không cần. Đồ vật mỹ nhân sư phụ cho nhất định là đồ tốt.”

Lời còn chưa dứt thì hai móng vuốt đã chồm tới cướp lại miếng ngọc bài từ tay Chung Ly Tà. Lại quan sát lúc lâu, rốt cục vẫn không phát hiện miếng ngọc bài này có gì đặc biệt, lại cẩn thận ngẩng đầu lên, hỏi: “Mỹ nhân sư phụ, miếng ngọc bài này có gì tốt ạ?”

Chung Ly Tà lập tức bật cười, thật lâu cá, rõ ràng không thấy miếng ngọc bài này tốt chỗ nào, nhưng mới chỉ thấy chút ánh sáng lóe lên trong mắt mình đã lập tức biết được mình đang trêu đùa nó, liền sửa miệng ngay. Cười xong, Chung Ly Tà mới kiên nhẫn giải thích: “Ngọc bài này là bằng chứng với ngân hàng tư nhân, có miếng ngọc bài này, thì có thể lấy hiết tiền trong ngân hàng của vi sư được đấy.”

Hai mắt Tiền Sắt Sắt lập tức sáng lên, tất cả tiền sao? Thế không phải nàng đã trở thành tiểu phú bà rồi?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Tường Rất Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Sắt sắt mở y quán

Sắt Sắt ngẫm nghĩ, tuy rằng bây giờ mình đã là tiểu phú bà, nhưng dù sao thì tiền của mỹ nhân sư phụ cũng có hạn, cho dù có tiệm hoa có thể kiếm tiền, nhưng lỡ như một ngày đẹp trời nào đó hoa tự rụng chết hết thì sao, vậy không phải bọn họ sẽ không thể kiếm tiền nữa à?

Tiền Sắt Sắt cho rằng kiếm tiền chính là chuyện tất yếu, thế nên ghé vào mặt bàn hỏi Chung Ly Tà: “Trong ba trăm sáu mươi nghề, mỹ nhân sư phụ cảm thấy nghề nào kiếm được nhiều tiền nhất ạ?”

Chung Ly Tà vươn tay gầy gầy móng vuốt của Tiền Sắt Sắt, mỉm cười nói: “Ba trăm sáu mươi nghề, dĩ nhiên nghề nào cũng có thể kiếm tiền. Còn nếu nói nghề nào kiếm được nhiều tiền nhất, thì dĩ nhiên đó là buôn bán không cần vốn rồi.”

Chung Ly Tà vừa nhắc đến buôn bán không cần vốn, thì Tiền Sắt Sắt lập tức nhớ đến nghề nghiệp kiếp trước của mình, hai mắt lập tức sáng lên, có phải mỹ nhân sư phụ và nàng là đồng nghiệp không nhỉ?

Không đợi Tiền Sắt Sắt mở miệng, Chung Ly Tà đã nói tiếp: “Buôn bán không cần vốn bao gồm ba loại: cướp, trộm và lừa. Loại tầm thường nhất là cướp, vì không những dễ dàng bị thương mà còn có thể chết bất cứ lúc nào nữa. Tiếp theo là trộm, muốn trộm lớn, thì thân thủ phải thuộc hạng hàng đầu, nhưng được vậy thì không có gì để nói, còn nếu thân thủ không tốt, vậy thì phải thông minh một chút mới được, nhưng nếu vừa không có đầu óc lại vừa không có thân thủ tốt thì loại trộm đó cũng chỉ là loại tầm thường mà thôi. Cuối cùng là lừa, lừa là loại cao cấp nhất, chỉ cần động não một chút thì sẽ có người đưa đến một đồng ngân lượng rồi.”

Tiền Sắt Sắt lắng nghe, hai mắt mở to, thì ra còn có nhiều chú ý đến vậy. Sao mỹ nhân sư phụ lại nghiên cứu kỹ lưỡng thế nhỉ?

Chung Ly Tà nhìn thấy hai mắt lóe của Tiền Sắt Sắt, cười nói: “buôn bán không cần vốn mặc dù kiếm được nhiều tiền, nhưng chung quy vẫn là việc làm bất lương, Sắt Sắt có tiền vốn, vậy sao không buôn bán gì đó đi? Tiền dùng chính đáng, cũng sẽ có thể kiếm được nhiều hơn.”

Tiền Sắt Sắt ngẫm nghĩ cảm thấy mỹ nhân sư phụ nói rất có lý, vì vậy bắt đầu căng não suy nghĩ xem phải buôn bán cái gì.

Chung Ly Tà thấy bộ dáng của nàng đã biết nàng đã lọt tai lời mình nói rồi, nhớ đến từ lúc thức dậy đến giờ vẫn chưa ăn điểm tâm nên đứng dậy bước xuống lầu.

Trong mắt Chung Ly Tà, Tiền Sắt Sắt chỉ là một con hồ ly vừa được sinh không bao lâu, vẫn còn là tờ giấy trắng, mà nếu đã là giấy trắng, thì y phải có trách nhiệm viết lên trên đó những điều tốt đẹp, những điều không tốt thì dĩ nhiên không thể được rồi.

Tiền Sắt Sắt suy nghĩ rất lâu, rốt cuộc cảm thấy mở y quán là phù hợp nhất. Dù sao bây giờ bản thân mình cũng đang học y, cần hiểu biết rất nhiều được liệu, hơn nữa nếu như mở y quán, có người đến xem bệnh, thì nàng cũng có thể ra xem, nâng cao y thuật của bản thân cũng tốt.

Càng nghĩ càng thấy ý định này không tệ, cuối cùng Tiền Sắt Sắt cũng quyết định, đang muốn nói cho Chung Ly Tà nghe, ngẩng đầu mới phát hiện mỹ nhân sư phụ đã đi đâu mất rồi.

Tâm tình đang vui sướng nhưng vì không có người chia sẻ lập tức biến thành buồn bực. Đợi thêm một chút, cửa phòng bị đẩy ra, Tiền Sắt Sắt lập tức ngửi được mùi thơm của đồ ăn.

Vừa nghe mùi, Tiền Sắt Sắt biết ngay là đồ ăn do mỹ nhân sư phụ của nàng làm. Mỹ nhân sư phụ làm đồ ăn có một mùi rất riêng, tuy rằng Tiền Sắt Sắt chỉ mới được ăn vài lần, nhưng mùi vị đó, có thể nói là khắc cốt ghi tâm.

“Đồ ăn trong khách điểm không ngon lắm, vi sư xuống bếp làm đồ ăn nên phải để Sắt Sắt đợi lâu như vậy.” Chung Ly Tà thấy Tiền Sắt Sắt tuy có vẻ

hứng thú với đồ ăn nhưng bộ dạng vẫn cứ rầu rĩ không vui, biết ngay là con tiểu hồ ly này buồn bực vì đợi lâu rồi, vì vậy đặt đồ ăn xuống bàn, bước đến ôm nàng an ủi.

Tiền Sát Sát vừa nghe nói mỹ nhân sư phụ vì nàng mà đích thân xuống bếp làm đồ ăn, tâm tình lập tức vui sướng, đùa sao, có mỹ nhân sư phụ hầu hạ như thế, sao nàng không vui được chứ!

Nhìn mấy món ăn được đặt trên bàn, có lẽ vì không có nhiều thời gian nên chỉ có hai món ăn, hai bát cháo hoa, nhưng lại được chuẩn bị vô cùng cẩn thận.

Tiền Sát Sát liếm môi, không ngăn được cảm giác cồn cào.

Chung Ly Tà thấy bộ dáng của Tiền Sát Sát, sao không hiểu nàng đây là đang đói bụng nữa. Cẩn thận dứt nàng ăn no rồi mới đến lượt mình.

Tiền Sát Sát thấy Chung Ly Tà dùng lại đôi đũa vừa rồi dứt mình ăn để dùng bữa, trong lòng giằng xé một hồi, rốt cuộc vẫn mở miệng nhắc nhở: “Mỹ nhân sư phụ, đôi đũa người đang ăn là đôi đũa lúc nãy dứt cho ta đấy.”

Lúc này Chung Ly Tà vừa gấp một đũa thức ăn cho vào miệng, lại cắn đũa, có chút tủi thân nhìn Tiền Sát Sát nói: “Đũa Sát Sát dùng qua, vì sư không thể dùng lại được sao? Sát Sát ghét bỏ vì sư hả?”

Chung Ly Tà ngậm đũa, đôi mắt trong veo, trên mặt là vẻ tủi thân, trông vô tội vô cùng. Biểu tình như vậy đặt lên người một người trưởng thành, có thể nói nhìn mà sồn gai óc. Thế nhưng Sát Sát lại không như vậy, vì nàng cảm thấy mỹ nhân sư phụ nhà mình như vậy trông thật đáng yêu.

Tiền Sát Sát nhìn Chung Ly Tà, hoàn toàn quên luôn vụ đôi đũa, đến khi nàng sực nhớ đến, chỉ có thể cảm thán rằng mỹ nhân sư phụ thật quá phúc hắc mà thôi.

Chung Ly Tà ăn xong buông đũa, mới hỏi Tiền Sát Sát đã nghĩ ra sẽ làm gì chưa.

Tiền Sát Sát chần chừ, cuối cùng nói thẳng: “Mỹ nhân sư phụ, ta muốn mở y quán.”

“À” Có vẻ như Chung Ly Tà không ngờ được Tiền Sát Sát quyết định như thế, nhưng vẫn hỏi: “Sao Sát Sát lại muốn mở y quán?”

“Vì ta muốn học y, nhất định phải biết nhiều dược liệu, mà mỹ nhân sư phụ cũng không thể ngày nào cũng lên núi hái thuốc, vậy nên mở hiệu thuốc là biện pháp tốt nhất.”

Tiền Sát Sát cười sáng khoái, cảm thấy ý tưởng của mình thật hay.

Chung Ly Tà xoa đầu nàng, sau đó nói: “Sát Sát lại quên mất một chuyện quan trọng rồi, khi mở y quán sẽ có rất nhiều người đến chẩn bệnh, mà Sát Sát cũng sẽ có thể thử nghiệm y thuật của mình. Tuy nhiên, trong đó sẽ có rất nhiều người chỉ vì lợi ích cá nhân mà đến nữa. Những người như vậy, trên đời đâu đâu cũng có.”

Tiền Sát Sát vừa nghe, hai mắt lập tức sáng lên, nàng phát hiện mỹ nhân sư phụ rất hiểu ý nàng, ngay cả nguyên nhân này nọ cũng nghĩ giống nữa, nếu không phải sợ mỹ nhân sư phụ cho rằng nàng không biết quý trọng mạng người thì điểm này nàng cũng đã nói ra rồi.

Chung Ly Tà thấy hai mắt Sát Sát tỏa sáng, ý cười trên mặt càng sâu, hỏi: “Sát Sát định lúc nào mở y quán?”

Điểm này thì Tiền Sát Sát vẫn chưa có chủ ý, nàng nhìn qua Chung Ly Tà, tươi cười nịnh nọt: “Mỹ nhân sư phụ cảm thấy lúc nào là thích hợp ạ?”

Nhưng Chung Ly Tà cũng không theo ý nàng, tuy rằng tiểu hồ ly này thông minh, nhưng vẫn cần phải học hỏi và trải nghiệm thêm nhiều thứ: “Vì sư đã sớm giao quyền quyết định cho Sát Sát rồi, vậy thì Sát Sát phải tự quyết định mới đúng.”

Tiền Sát Sát sụp vai ngẫm nghĩ, sau đó nói: “Hay là khai trương sớm chút đi, chuẩn bị từng chút một, đợi khi ta biến thành người thì đã có thể có người để thử y thuật.”

Chung Ly Tà nghe vậy thì gật đầu, hiển nhiên là có cùng ý tưởng. Tiền Sát Sát thấy vậy lập tức vui vẻ, nàng rất thông minh đó nha!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Tường Rất Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hấp đẹp hơn hay vi sư đẹp hơn?

Tiền Sát Sát cảm thấy, một y quán, mặc dù y thuật của đại phu có cao minh hay không rất quan trọng, nhưng địa điểm mở y quán cũng rất quan trọng, nếu mở ở nơi quá mức vắng vẻ, mấy ai biết được ở đây có y quán cơ chứ.

Sau khi Chung Ly Tà đặt đĩa xuống, Tiền Sát Sát liền yêu cầu hắn cùng đi chọn địa điểm với mình. Đương nhiên là Chung Ly Tà không thể nào từ chối yêu cầu của Tiền Sát Sát, ôm Tiền Sát Sát ra đường.

Xem qua mấy căn tiệm cần chuyển nhượng, Tiền Sát Sát vẫn không thấy hài lòng, có vài chỗ cũng không tồi, chỉ là mặt tiền quá nhỏ, không thích hợp để mở y quán, Tiền Sát Sát cảm thấy y quán cần phải có phòng chẩn bệnh, có dược phòng, quan trọng hơn là phải có một kho hàng để chứa thảo dược. Nơi có diện tích thì cũng có, nhưng cách bày trí lại khiến nàng không hài lòng lắm, không thì địa điểm quá mức vắng vẻ, nên cũng bị Tiền Sát Sát bác bỏ.

Chung Ly Tà nhìn dáng vẻ xoi mói của Tiền Sát Sát, cũng biết tiểu hồ ly đang suy nghĩ chuyện này rất nghiêm túc. Hắn nghĩ một lát, cảm thấy cứ tiếp tục như thế cũng không phải là cách, vì vậy liền vuốt đầu nhỏ của Tiền Sát Sát, nói: "Vi sư có tìm được một nơi, chỉ sợ Sát Sát sẽ thấy nơi đó quá vắng vẻ."

Tiền Sát Sát vừa nghe Chung Ly Tà đã tìm được chỗ tốt, hai mắt sáng lên, đi gần nửa ngày trời, mặc dù mình không cần đi, nhưng nhìn nhiều thì mắt cũng phải mệt, vừa nghe nói có chỗ tốt, sao nàng có thể không vui được chứ? Vậy nên, móng vuốt nhỏ ôm lấy áo Chung Ly Tà hỏi: "Nơi mỹ nhân sư phụ nói là ở đâu?"

Tiền Sát Sát hoàn toàn không để tâm đến nửa câu sau quá vắng vẻ của Chung Ly Tà.

Chung Ly Tà nhìn bộ dáng của Tiền Sát Sát đã biết tiểu gia hỏa kia đã bỏ qua nửa câu sau của hắn, cũng không giải thích mà lập tức ôm Tiền Sát Sát đến chỗ kia, vừa đi vừa nói: "Chỗ đó nằm cạnh hoa uyển của vi sư, khu vực tuy có hơi vắng vẻ nhưng mặt tiền lại rất thoáng, chủ yếu là nơi này là của vi sư nên miễn được tiền cho thuê."

Tiền Sát Sát vốn nghe Chung Ly Tà nói khu vực hơi vắng vẻ thì đã có chút thất vọng, nhưng vừa nghe nói không cần tốn tiền thuê, ánh mắt lại sáng lên, không trả tiền thuê có thể tiết kiệm được rất nhiều tiền, hơn nữa nếu Bách Hoa lâu của sư phụ là... đệ nhất hoa lâu thì người tới không phải cũng quý. Mấy thứ thuốc đó dù có bán đắt một chút thì cũng có ai để ý cơ chứ?

Trong mắt chỉ có tiền nên Tiền Sát Sát đã hoàn toàn quên mất một chuyện, cho dù có nhiều khách hơn nữa thì họ cũng chỉ đến mua hoa, chứ không có đi xem bệnh, người có mở y quán ở đâu cũng không có chỗ dùng.

Tiền Sát Sát quên mất không có nghĩa là Chung Ly Tà cũng quên, nhưng hắn có quyết định riêng của hắn.

Chung Ly Tà ôm Tiền Sát Sát đi không bao lâu đã đến Bách Hoa lâu của Chung Ly Tà, mặc dù tên là Bách Hoa lâu nhưng không phải một lâu (tòa nhà nhiều tầng) mà là một đại viện. Tiền Sát Sát nhìn xung quanh một chút, cũng không vắng vẻ cho mấy, có thể mua một đại viện làm vườn bán hoa ở nơi thế này, có thể thấy được tài lực và thế lực của mỹ nhân sư phụ nhà nàng cũng rất khả quan.

Kiếp trước Tiền Sát Sát không có hứng thú với những thứ hoa hoa cỏ cỏ đó, cho nên khi Chung Ly Tà hỏi thăm nàng có muốn vào xem một chút không, Chung Ly Tà từ chối không chút đắn đo.

Chung Ly Tà cũng không miễn cưỡng nàng, ôm Tiền Sát Sát đi vào viện bên cạnh.

Viên bên cạnh là một tiểu lâu độc lập, Chung Ly Tà không nhìn ra được tiểu lâu này làm cái gì, nhưng bố cục ở mặt tiền rất hợp với ý nàng.

"Mỹ nhân sư phụ, vào trong xem một chút có được không?" Tiền Sát Sát cẩn thận nhìn Chung Ly Tà, mắt to lóe sáng, bên ngoài thì rất hài lòng, nhưng còn cần phải xem xét bên trong xem có phù hợp với ý mình hay không.

Chung Ly Tà bị bộ dáng cẩn thận này của Tiền Sát Sát chọc cười, gật đầu nói: "Sát Sát muốn nhìn sao vi sư có thể cản chứ?"

Nói xong hắn liền ôm Tiền Sát Sát đi vào, lúc này có một nam tử trung niên ra đón, vừa nhìn đã biết là người canh giữ nơi này giúp Chung Ly Tà.

Lọt vào mắt là một sảnh đường tương đối rộng rãi, bên trái sảnh đường còn có một phòng riêng không lớn không nhỏ. Tiền Sát Sát hơi ngạc nhiên, vì vậy bảo Chung Ly Tà ôm mình vào trong để xem một chút.

Chung Ly Tà cũng rất nghe lời đi vào, bên trong có đặt một cái bàn, hai băng ghế dài, còn có một cái giường gỗ đơn giản Tiền Sát Sát trợn to mắt nhìn những thứ này, rõ ràng mọi thứ ở đây đều được bố trí theo chuẩn đường, chẳng lẽ mỹ nhân sư phụ có năng lực biết trước, biết cô muốn mở y quán?

Nghĩ tới đây, hai mắt Tiền Sát Sát phát sáng nhìn chằm chằm Chung Ly Tà, ôi chao, mỹ nhân sư phụ có khả năng tiên đoán, vậy không phải là bọn họ sẽ phát tài rồi sao?

Đương nhiên là Chung Ly Tà đoán được Tiền Sát Sát đang nghĩ gì, xoa cái đầu nhỏ của cô, không chút lưu tình mà đánh vỡ mộng đẹp của cô: "Đừng nghĩ quá nhiều, chẳng qua là lúc trước vi sư cũng định mở một y quán, cho nên mới xây dựng nơi này."

Tiền Sát Sát nghe rồi cũng không thấy mất mát, ngược lại còn cười hi hi nói: "Nếu nói như vậy, có phải mỹ nhân sư phụ đã chuẩn bị sẵn cả đại phu và dược đồng rồi không?"

Chung Ly Tà bất đắc dĩ cười một tiếng, con nhóc lanh lợi này, sau đó gật đầu nói: "Cái đó là hiển nhiên, từ trước đến nay vi sư làm việc đều chuẩn bị chu đáo. Đại phu đó trên giang hồ nổi danh là người có thể cải tử hồi sinh, còn dược đồng kia là đồ đệ của lão đại phu."

Cặp mắt Tiền Sát Sát sáng lên, kéo tà áo Chung Ly Tà hỏi: "Những cao nhân đó không phải đều có mắt rất cao sao? Sao mỹ nhân sư phụ có thể mời hắn tới được vậy?"

Tiền Sát Sát cảm thấy mỹ nhân sư phụ nhà nàng nhất định còn có thể lực ngằm trên giang hồ, sau đó sẽ mưu triều soạn vị, thống nhất thiên hạ.

Chung Ly Tà bắt đầu đi lác đầu một cái, trong lòng thầm nói, tiểu hồ ly này lại nghĩ nhiều rồi. Hắn đưa tay nheo mũi Tiền Sát Sát một cái, nói: "Tiểu hồ ly lại suy nghĩ lộn xộn cái gì thế? Lão y sư này chịu tới là vì từng thiếu vì sư một nhân tình, cho nên mới tới."

Lúc Chung Ly Tà nói lời này, trong mắt mang theo chút hoài niệm, còn có cả ưu thương.

Tiền Sát Sát nghiêng đầu, nó cảm thấy mỹ nhân sư phụ có rất nhiều chuyện cũ, nhưng nó lại không phải đối tượng mà hắn muốn chia sẻ, loại cảm giác này rất khó chịu, giống như bị trộm mất tiền vậy.

Vậy vậy đầu, Tiền Sát Sát cố gắng hất cái cảm giác kỳ quái đó ra khỏi đầu, nàng và mỹ nhân sư phụ cũng chỉ mới quen biết có hai ba ngày, sao hắn có thể chia sẻ với nàng những chuyện mình đã trải qua được chứ? Trong lòng nàng cũng có rất nhiều bí mật đầy thôi.

Một người một hồ còn đang im lặng suy nghĩ chuyện của riêng mình, một lão nhân lưng tuổi vác một hòm thuốc bước vào, phía sau hắn còn dắt theo một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi. Tiền Sát Sát nhìn thiếu niên, khỏe miệng không tự chủ chảy ra chút nước miếng. Mỹ thiếu niên đó nha, hoàn toàn khác với vẻ phong tình của mỹ nhân sư phụ.

Tiền Sát Sát còn đang chìm trong vẻ si mê thì đã bị cắt ngang, bởi vì Chung Ly Tà đã nâng nó lên trước mặt, cười hỏi: "Sát Sát cảm thấy hắn đẹp hơn hay vì sư đẹp hơn."

Tiền Sát Sát rối rắm, bởi vì nàng cảm thấy hai người hoàn toàn không thể so sánh với nhau, phong cách cũng chẳng giống nhau.

Ngay lúc đó, lão nhân đi tới, mang về mặt không thể tin hỏi: "Người là Chung Ly Tà?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Tường Rát Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Liên Kỳ lão nhân

Tiền Sát Sát chun mũi, mỹ nhân sư phụ không thể là Chung Ly Tà? Lão đầu này nói chuyện thật kỳ quái, chẳng lẽ lão bị hồ đồ? Tiền Sát Sát quay đầu đi, quan sát lão đầu đang vác hòm thuốc, âm thầm gạt đầu, xem ra đúng là một lão hồ đồ.

Lão đầu kinh ngạc nhìn Chung Ly Tà thật lâu, như đang tự lẩm bầm, lại như đang chất vấn: "Là Chung Ly Tà sao, tướng mạo như vậy, khí chất như vậy, sao lại không phải là Chung Ly Tà, nhưng sao có thể là Chung Ly Tà? Từ biệt đã 32 năm, hắn sao có thể còn là bộ dạng của năm đó, không hề già đi?"

Thiếu niên bên cạnh lão nhân nghe lời của lão sư mình nói, có chút ngạc nhiên nhìn chằm chằm Chung Ly Tà, để ý tới con hồ ly màu đỏ hắn đang ôm trong tay, nhưng cũng chỉ liếc mắt nhìn rồi vội thu mắt, không muốn mở miệng, chỉ thành thật đứng bên người lão nhân, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm.

Dĩ nhiên là Chung Ly Tà chú ý tới nhân vật đã hấp dẫn lực chú ý của tiểu hồ ly nhà mình, thiếu niên đó ngũ quan xuất chúng, vẻ mặt lại đang đại ra, chỉ có khỏe môi là hơi cong lên, làm tăng thêm vài phần linh động. Chung Ly Tà gạt đầu một cái, là một thiếu niên rất chừng mực, vì vậy hắn mở miệng cắt đứt lời lẩm bầm của lão nhân: "Liên Kỳ thu được một đồ đệ tốt đấy."

Lão nhân sững sờ, ngẩng đầu lên, đôi mắt vẫn đục nhìn thẳng vào dung mạo thanh lệ của Chung Ly Tà, nói: "Liên Kỳ... Liên Kỳ... Chung Ly, không ngờ thật sự là người." Cái danh Liên Kỳ này của hắn, cả đời này cũng chỉ có một người gọi hắn như thế, người đó vẫn luôn xem hắn là tri kỷ, nhưng ba mươi năm qua, hắn đã phụ hắn (CLT).

"Liên Kỳ, từ lúc từ biệt ở Viên gia đến giờ đã qua 32 năm, không ngờ người đã già đến vậy rồi." Chung Ly Tà nhìn lão nhân trước mặt với vẻ tang thương.

Tiền Sát Sát quay đầu lại, nhìn Chung Ly Tà, thấy trên mặt hắn hiện lên vẻ tang thương không hề hợp với độ tuổi, hai cái lỗ tai nhỏ giật giật, móng vuốt nhỏ sờ sờ lên khuôn mặt láng mịn của Chung Ly Tà, nheo má Chung Ly Tà nói: "Mỹ nhân sư phụ, đừng có bày ra vẻ xúc động dào dạt với lão đầu này nữa, đặc biệt khó coi."

Nói xong nàng còn bày ra biểu cảm ghét bỏ, tỏ vẻ không muốn nhìn Chung Ly Tà. Nàng không biết bộ dạng này của mình có hữu dụng hay không, nhưng nhìn thì có vẻ mỹ nhân sư phụ nhà nàng rất thích nàng nhìn hắn. Cho nên, chắc là sẽ có tác dụng đúng không.

Lão nhân kinh ngạc nhìn Tiền Sát Sát, chủ yếu không phải bởi vì con hồ ly biết nói, mà bởi vì chẳng những con hồ ly này được Chung Ly Tà ôm trong ngực, hơn nữa nó còn không chút kiêng nể mà giày xéo mặt hắn. Những thứ này còn chưa tính, quan trọng hơn là, Chung Ly không tức giận? Đúng rồi, điều này vốn không phù hợp với tính tình của Chung Ly mà hắn biết, nếu hắn nhớ không lầm, Chung Ly rất miễn cảm với lòng động vật. Nhưng sao bây giờ con tiểu hồ ly này lại có thể nằm trong ngực hắn được chứ?

Chẳng lẽ chứng miễn cảm có thể trị? Đây thật là một kỳ tích mà.

Lão nhân suy nghĩ xong liền thuận miệng hỏi ra: "Chung Ly, chứng mẫn cảm của ngươi đã khỏi rồi?"

Lúc đầu Chung Ly Tà có hơi không hiểu, sau đó lại thấy Liên Kỳ cứ nhìn chăm chăm vào Tiền Sát Sát trong ngực mình, mơ hồ nhớ lại hình như từng có một khoảng thời gian bởi vì phát hiện trên giường có một nhúm lông chuột, cho nên cứ mỗi lần thấy động vật lông dài là mình liền chán ghét né tránh. Xem ra là bị hấn hiệu lắm rồi.

Nhưng Chung Ly Tà cũng không định giải thích, vuốt cái đầu nhỏ của Sát Sát, cười nói: "Trước khi lâm chung sư phụ đã chữa khỏi rồi."

"Chữa khỏi thế nào vậy?" Cả đời hấn đều tận tâm với y thuật, nhưng trên đời này lại có quá nhiều bệnh nan y phức tạp mà mình không có cách nào trị khỏi, chứng mẫn cảm này cũng nằm trong số đó.

Lúc này, Tiền Sát Sát nằm trong ngực Chung Ly Tà cảm thấy nghi hoặc, năng nhớ mỹ nhân sư phụ nhà mình hình như không có mẫn cảm với thứ gì mà, chẳng lẽ do hiểu biết của nàng còn quá ít. Tiền Sát Sát giờ móng vuốt ra đếm, hình như năng thật sự không hiểu lắm về mỹ nhân sư phụ, ôi chao. Nhưng giờ, giờ chỉ mới hai ba ngày mà thôi, không biết cũng bình thường.

Nghĩ thế, Tiền Sát Sát cũng cảm thấy mình không biết gì về Chung Ly Tà là chuyện đương nhiên. Nhưng sau này nhất định phải hiểu rõ, Tiền Sát Sát gật đầu, âm thầm thề, vừa ngẩng đầu đã nhìn thẳng vào mắt Chung Ly Tà, nói với giọng kiên định: "Mỹ nhân sư phụ, Sát Sát nhất định sẽ hiểu hết toàn bộ về người."

Chung Ly Tà vừa nghe Tiền Sát Sát nói, khoe miệng liền cong lên đầy vui vẻ, Tiểu đồ đệ muốn hiểu hấn thế nào đây? Đây... là một hiện tượng tốt, nhưng hết toàn bộ sao? Mắt Chung Ly Tà tối lại, hiểu những thứ tốt được rồi, còn mặt đen tối, cứ để mình hấn gánh chịu là được.

Thiếu niên bên cạnh lão nhân mặc dù rất chừng mực, nhưng ở độ tuổi đó, thấy Sát Sát nói cũng không thể không tò mò. Rốt cuộc cũng không nhịn được, chỉ vào Tiền Sát Sát trong ngực Chung Ly Tà hỏi: "Sao con hồ ly này lại có thể nói được vậy?"

Liên Kỳ lão nhân đã từng xem Chung Ly Tà như tri kỷ, đương nhiên cũng có chút hiểu biết về hấn. Mặc dù Chung Ly Tà luôn mang bộ dáng xuất trần, nhưng nội tâm lại vô cùng bá đạo, vật của hấn chỉ có thể là của hấn, đừng nói là mơ ước, ngay cả tò mò cũng không được. Vừa nghe thấy đồ đệ mình hỏi, hấn đã vội quát lớn: "Liên Hoa!"

Sau đó, hấn quay sang cười nói với Chung Ly Tà: "Đồ đệ này ngoan thì có ngoan, nhưng vẫn thiếu chút chừng mực so với Chung Ly năm đó!"

Lạ là lần này Chung Ly Tà không hề tức giận, ngược lại còn cười nói: "Liên Kỳ quá khen, năm đó Chung Ly cũng chỉ là một tiểu tử đầu chưa mọc tóc mà thôi." Hấn dừng một chút rồi quay sang giải thích với Liên Hoa: "Vật nhỏ này là Hóa Hồ trên Thiên Sơn, rất có linh tính, đương nhiên hiểu được tiếng người."

Liên Kỳ lão nhân nhìn Chung Ly Tà, sau khi chắc chắn là hấn không tức giận mới thở phào nhẹ nhõm, thở dài nói: "Hóa Hồ trên Thiên Sơn cũng có thể bị Chung Ly bắt được, xem ra ta đã già thật rồi. Nếu để Tình Mạn thấy chắc sẽ vui mừng lắm."

Liên Kỳ lão nhân như có như không nhắc đến, có vẻ như muốn thử dò xét Chung Ly Tà chuyện gì đó. Nhưng lại thấy trên mặt Chung Ly Tà vẫn mang theo nụ cười, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve tiểu hồ ly trong ngực. Không khí nhất thời chìm vào tĩnh lặng. Lắc đầu một cái, Liên Kỳ lão nhân lại thở dài lần nữa, ba mươi năm, tâm ý của Chung Ly ngày càng khó đoán. Ngay cả Tình Mạn cũng chả thể làm hấn xao động được nữa.

Lúc này, Tiền Sát Sát trong ngực Chung Ly Tà nhảy mũi một cái thật vang dội, sau đó, lại nghe Tiền Sát Sát lầm bầm một câu: "Là mỹ nhân nào đang nhớ thương ta sao?"

Chung Ly Tà cười khẽ một trận, ngón tay nhẹ chọt lên trán Tiền Sát Sát, cười mắng: "Tiểu hồ ly sắc như vậy, ai mà thèm chứ?"

Tiền Sát Sát vẩy đầu, gật gù đắc ý nói: "Cũng vì là tiểu hồ ly sắc nên mới yêu chứ, vừa này chắc chắn có mỹ nhân đang nghĩ tới ta."

Sau đó, nó nghĩ đến cái gì lại tự đắc, đầu nhỏ không ngừng cọ cọ trước ngực Chung Ly Tà, nói: "Nhưng trong lòng Sát Sát chỉ nghĩ đến một mình mỹ nhân sư phụ thôi."

Bộ dáng này lại khiến Chung Ly Tà cười khẽ một trận, sau khi cười xong mới nói với Liên Kỳ lão nhân: "Liên Kỳ cứ ở lại chỗ này trước đi, lát nữa sẽ có người dẫn ngươi đi đến chỗ ở. Trong nhà còn có chút chuyện, Chung Ly cáo biệt lần nữa."

Nói xong, dường như hấn cũng chẳng quan tâm Liên Kỳ lão nhân có định giữ mình lại hay không, cất bước rời đi.

Mãi đến khi Liên Kỳ lão nhân nhớ ra có chuyện cần nói, đuổi theo ra cửa mới phát giác Chung Ly Tà đã biến mất. Liên Kỳ lão nhân hoảng hốt một trận, cứ như Chung Ly Tà hấn vừa gặp chỉ là ảo giác của hấn, nhưng tiếng cười nói lại quanh quẩn bên tai Liên Kỳ, chứng minh chuyện này là thật.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Tường Rát Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Người giống với tình địch

Chung Ly Tà ra khỏi đại môn y quán thì về núi thật, Tiền Sát Sát có chút thất vọng, dù sao thì nàng vẫn chưa chơi đủ.

Cảm giác được tâm tình của tiểu hồ ly trong ngực xuống thấp, Chung Ly Tà ngừng lại, nâng tiểu hồ ly lên ngang mặt, kiên quyết lại mang theo chút ôn nhu: "Sát Sát không muốn về?"

Hai mắt và tai Tiền Sát Sát đều sụp xuống, không còn sự hoạt bát lúc thường, buồn buồn không vui nói: "Sát Sát còn chưa chơi đủ, mỹ nhân sư phụ về chậm vài ngày có được không?"

Chung Ly Tà蹭trán vào đầu nhỏ của Tiền Sát Sát, mắt nhìn mắt, nói với giọng vô cùng ôn nhu: "Tiểu Ngu của Sát Sát còn cần người về cho ăn, chúng ta đã một đêm không về, nếu còn không về nữa, Tiểu Ngu sẽ chết đói đó."

Lúc này Tiền Sát Sát mới nhớ tới, hình như nàng có yêu cầu mỹ nhân sư phụ mua một con trâu... Hơn nữa còn muốn dùng thảo dược để nuôi trâu. Hơn nữa, quan trọng hơn là, lần cuối mình cho tiểu ngu ăn là sáng hôm qua...

Nghĩ tới đây, lỗ tai nhỏ của Tiền Sát Sát dựng thẳng lên, cặp mắt phát sáng, kéo áo Chung Ly Tà nói: "Mỹ nhân sư phụ, chúng ta phải về nhanh một chút. Nếu Tiểu ngu chết đói, tội sẽ lớn lắm đó, dù gì cũng là một sinh mạng."

Chung Ly Tà giờ tay sờ đầu nhỏ của Tiền Sát Sát, tiểu hồ ly này luôn có thể nói ra những lý do đúng lý hợp tình đến thế, nhưng dưới chân vẫn nghe lời mà tăng nhanh tốc độ.

Tiền Sát Sát rất hưởng thụ cái ổ trong ngực Chung Ly Tà, mắt mở to ngược nhìn phong cảnh chung quanh, đột nhiên cảm thấy đáng về này thật thư thái, thậm chí nàng còn có suy nghĩ, dù không có mỹ nhân để nhìn, cứ bình bình đạm đạm mà trôi qua những tháng ngày nhàn nhã với mỹ nhân sư phụ như vậy cũng tốt.

Nhưng ý niệm này chỉ tồn tại trong chớp mắt mà thôi, Tiền Sát Sát nàng sao có thể vì một cây cỏ... không... đại thụ mà từ bỏ cả khu rừng được chứ?

Khoảng một nén nhang sau, một người một hồ đã về lại nhà. Hai chân Chung Ly Tà vừa chạm đất, Tiền Sát Sát đã gấp gáp nhảy xuống.

Chung Ly Tà bắt đầu đi lác đầu, thật không biết mua cho nàng một con trâu như thế là đúng hay sai. Có con trâu này, dường như vật nhỏ có thể quên bằng hán đi, có cần phải làm chút chuyện để vật nhỏ này nhìn rõ được sự hiện hữu của hán không đây?

Sau đó hán lại thở dài một tiếng, thật là càng sống càng thật lười mà, thậm chí ngay cả giẫm của một con trâu cũng uống.

Lắc đầu một cái, Chung Ly Tà tiện tay cầm cái cuốc bên tường đi ra ngoài xử lý thảo dược.

Tiền Sát Sát nhớ những thảo dược lần trước mỹ nhân sư phụ hái còn dư được cất giữ ở cạnh đầm nước phía sau, quyết định trước khi đi lấy thảo dược nên ghé qua nhìn xem Tiểu ngu đã chết chưa.

Lúc tới chỗ đầm nước, đuôi mắt Tiền Sát Sát thấy được trong đầm nước như có vật gì đó đang trôi nổi, vật đó nhìn giống một con người.

Ánh mắt chạm đến những mảng máu loang xung quanh vật đó, Tiền Sát Sát xác định, đây đúng là một người, hơn nữa còn là một người bị thương.

Sau khi bình tĩnh xác định, Tiền Sát Sát lắc thân thể nhỏ bé đi trở về nhà, đúng lúc nhìn thấy Chung Ly Tà khiêng cái cuốc ra ngoài, vì vậy rất vui vẻ kêu một tiếng: "Mỹ nhân sư phụ, chờ một chút."

Chung Ly Tà nghe tiếng quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy cảnh tượng Tiền Sát Sát sáng mắt chạy tới, hơi nghi ngờ, chỉ mới chớp mắt mà sao vật nhỏ này đã vui vẻ đến thế rồi hả? Quanh đây không có ai, cũng sẽ không gặp được chuyện gì tốt: "Sát Sát sao thế?"

Tiền Sát Sát chạy đến trước người Chung Ly Tà, lên tiếng: "Mỹ nhân sư phụ, trong đầm nước sau nhà có một người." Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lại nói: "Hình như bị thương rất nặng."

Có người vào đây? Sao có thể? Kết giới vẫn còn hoàn hảo không tổn hại gì, sao lại có người vào được?

"Sát Sát có nhìn lầm không đó? Sao lại có người vào được cái đảo nhỏ này chứ?" Chung Ly Tà rất có lòng tin với kết giới của mình, cho nên không tin tưởng câu nói có người đi vào của Tiền Sát Sát, hơn nữa còn là người bị thương.

Tiền Sát Sát lắc lắc cái đuôi nhỏ có chút mất hứng, dù mắt nàng có kém đến mức nào cũng sẽ không nhìn nhầm món y phục rách thành hình người được đâu.

Chung Ly Tà cảm nhận được Tiền Sát Sát đang mất hứng, ngồi xổm xuống đưa tay ôm lấy tiểu hồ ly trước mắt, nhẹ nói: "Chúng ta đi xem thử đi đã."

Tiền Sát Sát gật đầu một cái, không chịu mở miệng nói chuyện, nghiêng hẳn đầu sang một bên.

Chung Ly Tà đi tới phía sau mới phát hiện mình đã trách lầm tiểu hồ ly, cái thứ đang trôi nổi trong đầm nước này không phải người thì là cái gì? Mặc dù không muốn cứu một kẻ chẳng liên quan nhưng Chung Ly Tà lại càng không hi vọng trên cái đảo nhỏ phong cảnh tươi đẹp này lại xuất hiện một oan hồn,

không thể làm gì khác hơn là vung tay lên, kéo người đó lên bờ.

Tiền Sát Sát ngẩng đầu nhìn Chung Ly Tà, trong mắt chứa đầy ủy khuất, nàng nói có sai đâu, vốn là người mà, còn nói nàng nhìn lầm, sau đó lại lắc lắc cái đầu nhỏ, Tiền Sát Sát nàng cũng biết giận đấy.

Biết Tiền Sát Sát đang cáu kỉnh, Chung Ly Tà vuốt cái đầu nhỏ của Tiền Sát Sát, an ủi: "Là lỗi của vi sư, Sát Sát đừng tức giận có được không?"

Lúc này giọng của Chung Ly Tà được hạ xuống rất thấp, vô cùng dịu dàng, nhưng lại có chút hiệu quả mê hoặc hồn người, Tiền Sát Sát thiếu chút nữa đã bật thốt lên không cần so đo, may mà miệng thắng lại kịp, từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, dường như rằng dùng sắc đẹp là có thể mê hoặc được nàng, nàng là một con tiểu hồ ly có cốt khí (khí khái, không chịu khuất phục) đó.

Chung Ly Tà bất đắc dĩ, biết lần này tiểu hồ ly giận thật, không thể làm gì hơn là ôm nó đi xem tình huống của người kia trước.

Người kia bị Chung Ly Tà ném ngửa trên đất, cho nên khuôn mặt hoàn mỹ không chút tỳ vết liền hiện rõ trước mắt Tiền Sát Sát, Tiền Sát Sát nhìn nam nhân trước mắt, nước miếng thiếu chút nữa đã chảy đầy chén. Mỹ nhân, mỹ nhân đó nha, còn là cực phẩm mỹ nhân có thể sánh ngang với sư phụ đó.

Chung Ly Tà thấy người trước mặt, thần sắc lạnh lẽo, sát khí trong mắt bắn ra không chút che giấu, sao lại là hắn! Sau đó mới hơi thu lại, kéo lý trí về, không ngờ lại là người đó.

Trong nháy mắt Tiền Sát Sát có cảm giác như đang ngâm trong tuyết lạnh của tháng mười hai, nhưng cảm giác đó lại biến mất rất nhanh, khiến cho người ta không thể đoán được.

Nàng nghiêng mắt, nhìn vào đôi mắt có chút mờ mịt của Chung Ly Tà, trong lòng như đã hiểu được gì đó. Mỹ nhân này là người quen cũ của mỹ nhân sư phụ?

"Mỹ nhân sư phụ biết người này?" Kiếp trước Tiền Sát Sát là thần trộm, mặc dù mấy ngày nay ra vẻ đơn thuần, nhưng không có nghĩa là nàng thật sự như thế, sống ở cô nhi viện hơn hai mươi năm, nếu không có đầu óc thì đã sớm chết đói. Mặc dù yêu thích sắc đẹp, nhưng nàng vẫn biết người nào có thể dựa vào.

"Biết cũng không biết." Chung Ly Tà thở dài một cái, ngồi xổm xuống xem xét thương thế trên người nam tử, lại quay sang giải thích với Tiền Sát Sát: "Người này là hài tử của một cố nhân."

Ân oán đời trước đương nhiên phải tìm người đời trước để đòi lại, người này thì vẫn phải cứu.

Tiền Sát Sát được Chung Ly Tà đặt lên vai, nhìn khuôn mặt không chút biểu tình của Chung Ly Tà, vươn móng sờ sờ mũi, nhưng bộ lông quét qua cái mũi đang ngứa khiến cho Tiền Sát Sát nháy mũi một cái.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Tường Rất Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Mỹ nhân sư phụ ghen

Sau khi Tiền Sát Sát nháy mũi xong, đã nhanh chóng kinh ngạc mở to mắt. Có chút không dám tin, Tiền Sát Sát tỉ mỉ nhìn nam tử đang nằm trên đất, lại ngẩng đầu nhìn Chung Ly Tà đang nghiêm túc kiểm tra thương thế cho nam tử. Nàng phát hiện ngũ quan của hai người khá tương tự nhau, chỉ là nam tử trên đất kiều mỹ hơn một chút, còn Chung Ly Tà lại có vẻ xuất trần nhiều hơn.

Tiền Sát Sát lại nghĩ, mỹ nhân sư phụ có nói đây là hài tử của cố nhân. Hài tử của cố nhân, lại có diện mạo tương tự... Chẳng lẽ đây là con riêng của mỹ nhân sư phụ? Sau đó tình nhân lấy chồng, nên hai người không thể ở chung với nhau được nữa, vì vậy mỹ nhân sư phụ bị thương, đành đi tha hương ẩn cư nơi rừng sâu núi thẳm.

Sau đó hắn không ngừng phát triển thế lực của mình, cuối cùng có một ngày quần lâm thiên hạ, đoạt lại mỹ nhân. Tiền Sát Sát càng ngày càng sáng mắt, những chuyện mỹ nhân sư phụ đã trải qua quả là truyền kỳ.

Tiền Sát Sát vô cùng kích động, chẳng biết từ lúc nào mình đã giờ móng vuốt nhỏ ra vuốt tai Chung Ly Tà, Chung Ly Tà chỉ cảm thấy tai mình nhói đau, vừa ngẩng đầu đã thấy móng vuốt của Tiền Sát Sát đang kéo tai mình không ngừng lắc lắc, ánh mắt lại hoàn toàn không có tiêu cự. Chung Ly Tà vừa nhìn đã biết con tiểu hồ ly này lại suy nghĩ lung tung cái gì đó rồi.

Bất đắc dĩ hắn phải kéo móng vuốt của tiểu hồ ly xuống khỏi tai mình, lại ôm tiểu hồ ly không biết đã đặt thần trí nơi này kia vào ngực mình để phòng ngừa vật nhỏ rơi xuống đất.

Làm xong hết thảy, Chung Ly Tà vừa định tiếp tục cứu người thì thần trí của tiểu hồ ly trong ngực lại trở về, kéo áo Chung Ly Tà, mắt lấp lánh hỏi: "Mỹ nhân sư phụ, tình nhân của người đẹp không?"

"Hả?" Chung Ly Tà nghe vậy thì hai tay khựng lại, khẽ hừ một tiếng, sau đó lại tiếp tục động tác, ngón tay như ngọc chậm rãi cời áo nam nhân trên đất, Chung Ly Tà tiện tay cầm y phục ướt nhẹp của hắn, nhẹ nhàng lau chùi vết thương, khiến cho Tiền Sát Sát si mê một trận. Mỹ nhân và mỹ nhân, ôi... đột nhiên nàng cảm thấy thật hạnh phúc.

Trầm mặc hồi lâu, Chung Ly Tà nhìn tiểu hồ ly đang si mê trong ngực, chậm rãi mở miệng: "Nàng không xinh đẹp, nhưng lại rất đáng yêu."

Tiền Sát Sát đang đắm chìm trong si mê bỗng dừng nghe được câu nói đó, nhất thời ngây ngẩn cả người. Bởi vì nàng có cảm giác mỹ nhân sư phụ đang hình dung nàng.

Sau đó lại lắc lắc đầu, chẳng lẽ bởi vì mình giống tình nhân của hắn nên mỹ nhân sư phụ mới nhặt mình về nuôi? Suy nghĩ trong đầu Tiền Sát Sát từ từ xoay quanh hình ảnh mỹ nhân và hồ ly hồ mị gọi gió.

Ôi... Mặc dù tình yêu giữa người và thú khiến cho người ta khó có thể chấp nhận, nhưng nếu đối tượng cũng là một tiểu hồ ly đáng yêu giống nàng thì cũng không phải là khó chấp nhận lắm.

Lại giữa hồ ly và người, khó trách mỹ nhân này lại thêm phần quyến rũ. Tiền Sát Sát cảm khái, tự động bỏ qua chút cảm giác không thoải mái rất nhạt trong lòng, sau đó hỏi: "Mỹ nhân sư phụ, người cứ tiếp tục cứu người, Sát Sát nhìn là được rồi."

Nàng nói xong thì mập mờ nhìn nam tử vẫn đang hôn mê, rồi nhảy lên bả vai Chung Ly Tà. Chung Ly Tà nghĩ một lát, cảm thấy cũng không tệ, bệnh tình của người trước mắt này có hơi phức tạp, chẳng những trên người có nhiều vết thương mà trong cơ thể còn có độc, quan trọng hơn là người này bị ngâm trong nước lâu như vậy, nước đã ngấm dần vào cơ thể, cần phải bức ra.

Chung Ly Tà suy nghĩ một chút rồi cời tất cả quần áo trên người nam tử ra. Tay vừa đụng đến dây lưng của nam tử liền ngừng lại, quay đầu nhìn, quả nhiên Tiền Sát Sát đang nằm úp sấp trên đầu vai mình, hứng thú nhìn chăm chăm vào thân thể nam tử.

Chung Ly Tà nhú mày, thần nhiên nói: "Sát Sát, Tiểu ngu vẫn chưa ăn gì, nếu Sát Sát không cho nó ăn, Tiểu ngu sẽ phải chết đói."

Tiền Sát Sát nghe vậy thì cụp tai xuống, dĩ nhiên nàng nghe ra được ý đui người trong câu nói của Chung Ly Tà. Mặc dù không cam lòng bỏ qua thân thể của mỹ nhân, nhưng lời sư phụ thì vẫn phải nghe, vì vậy Tiền Sát Sát bò xuống khỏi vai Chung Ly Tà, định nhìn mỹ nhân thêm lần cuối.

Nhưng không ngờ vừa mới quay đầu, mắt đã bị một cái tay mịn màng thon dài che lại.

Ngay sau đó, giọng nói lạnh lùng pha chút từ tính thường có của Chung Ly Tà truyền tới: "Nếu Sát Sát đã không nỡ rời xa mỹ nhân này như thế, hay là cứ đứng bịn rịn chia tay cho đã đi."

Tiền Sát Sát phồng má, thờ phỉ phỉ nói: "Không nhìn thì không nhìn, mỹ nhân sư phụ thật nhỏ mọn." Nói xong còn há mồm cắn lên tay Chung Ly Tà một cái.

Mặc dù Tiền Sát Sát chỉ là một con hồ ly một tháng tuổi, nhưng răng cũng đã dài, hơn nữa lực cắn còn rất mạnh, đương nhiên là chảy máu. Tiền Sát Sát nếm được vị mặn trong miệng, rất muốn nhìn xem có phải Chung Ly Tà bị cắn chảy máu rồi hay không, nhưng nghĩ tới câu nói lúc trước của hắn, lại nghiêng đầu rồi đi.

Chung Ly Tà nhìn vết cắn đang chảy máu trên tay, lắc đầu than một tiếng vật nhỏ thật nhẫn tâm, sau đó lại xoay người xử lý người bị ngất này.

Tiền Sát Sát hơi hơi tức, nhưng nghĩ kỹ lại cảm thấy mỹ nhân sư phụ không làm sai, nếu đổi lại là mình, con trai của mình vô duyên vô cớ bị một nữ nhân nhìn thân thể, nàng cũng sẽ phản đối.

Tiền Sát Sát đã hoàn toàn hiểu sai ý tứ của Chung Ly Tà rồi.

Mặc dù Tiền Sát Sát hiểu Chung Ly Tà nhưng vẫn cảm thấy không thể nhìn được thân thể của mỹ nhân thì thật là tiếc nuối, thế nên liền chạy đến tiền viện, bắt đầu dùng vuốt đào mấy thảo dược trân quý mà Chung Ly Tà trồng.

Nàng muốn đem mấy thứ thuốc này cho Tiểu ngu ăn hết, cho mỹ nhân sư phụ tức chết.

Đến trưa, Tiền Sát Sát đã đào được một đồng thảo dược, tiểu hồ ly một mồi nằm lên đồng thảo dược không buồn nhúc nhích.

Một lát sau, Tiền Sát Sát vừa định bò dậy đào thảo dược tiếp, cơ thể lại bị một đôi tay ấm áp mang theo vị thảo dược nhàn nhạt nhấc bổng lên.

Chung Ly Tà nhìn tiểu hồ ly đang thờ hồn hển, khắp người đầy bùn đất, trong lòng vừa giận vừa thương tiếc, giận tiểu hồ ly này không hề biết quý trọng mình, hồ ly mới có bấy lớn, vậy mà trong lúc tức giận lại dám đào nhiều thảo dược như vậy, mấy cái vuốt nhỏ đó không đau hay sao?

"Sát Sát làm vậy có thấy hả giận hay không?" Chung Ly Tà không quan tâm bùn đất trên người Tiền Sát Sát có làm dơ y phục của mình hay không, ôm chặt nó vào ngực mình, đi thẳng về phía đầm nước.

"Sát Sát ngốc." Nhìn tiểu hồ ly một đến mức nói không nên lời, không nhịn được mắng một câu, lại đưa tay gỡ đầu Tiền Sát Sát một cái.

"Sát Sát ngốc chỗ nào hả?" Tiền Sát Sát giơ hai cái móng vuốt còn con lên che đầu, nhìn Chung Ly Tà một cái, không phục nói.

"Muốn hả giận có rất nhiều cách, người có thể lẫn lộn trên thảo dược của vị sư, cũng có thể thả Tiểu Ngưu ra cho nó ăn. Cần gì phải hành hạ mình như vậy chứ? Chẳng lẽ mấy cái móng đó không biết đau hay sao?" Mặc dù đang trách cứ, nhưng đồng thời Chung Ly Tà cũng thấy đau lòng, chỉ vì Chung Ly Tà không biết quý trọng bản thân mà đi đào đất như thế.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Tường Rất Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Sắt Sắt nghĩ sai

Mặc dù Tiền Sắt Sắt không mấy vui về khi Chung Ly Tà nói năng ngốc, nhưng sau khi nghe hắn nói xong câu sau, nàng chỉ cảm thấy trong lòng rất ngọt, hạnh phúc không nói nên lời. Cái đầu nhỏ dính đầy bùn đất cọ cọ vào y phục Chung Ly Tà, ngoài miệng lại giải thích: "Mỹ nhân sư phụ, để Sắt Sắt xuống, trên người Sắt Sắt toàn là bùn, bắt chết đi được."

Chung Ly Tà thấy buồn cười, con tiểu hồ ly này, lời nói và hành động toàn trái ngược nhau. Hắn lấy tay vuốt ve cơ thể mềm mại của Tiền Sắt Sắt, nói: "Nếu biết bẩn, vậy sau này Sắt Sắt còn chơi bùn không?"

Tiền Sắt Sắt nghe vậy tròn to hai mắt, hùng hùng hổ hổ nói: "Ai nói ta chơi bùn, ta đang đào thảo dược cho Tiểu Ngưu ăn."

Chung Ly Tà cười híp mắt, bắt đắc dĩ phụ họa: "Đúng đúng đúng, Sắt Sắt đang đào thảo dược cho Tiểu Ngưu ăn."

Lúc này họ đã đi đến cạnh đầm nước, kỳ quái là nam tử đang hôn mê kia vẫn còn nằm cạnh đầm nước như cũ.

Tiền Sắt Sắt ngạc nhiên nhìn chằm chằm nam tử trên đất, chẳng lẽ mỹ nhân sư phụ không biết đau lòng cho con của mình sao? Cứ để mặc hắn nằm trên đất như vậy à.

Chung Ly Tà cúi đầu liền phát hiện lực chú ý của Tiền Sắt Sắt đang dồn về nam tử trên đất, thấp giọng hỏi: "Sắt Sắt đang nhìn cái gì thế?"

"Mỹ nhân sư phụ, sao hắn vẫn còn nằm trên đất? Người không sợ thương thế của hắn sẽ nghiêm trọng hơn sao?" Móng vuốt nhỏ của Tiền Sắt Sắt chỉ vào nam tử trên đất, tỏ vẻ không đồng ý.

Chung Ly Tà không hiểu, hắn chịu cứu đôi phương một mạng đã là khai ân, sao còn phải suy tính xem hắn ta có bị thương nặng thêm hay không chứ? Mặc dù nghĩ thế, nhưng ngoài miệng lại giải thích khác đi: "Trên đảo này chỉ có hai cái phòng, hai cái giường, chẳng lẽ Sắt Sắt muốn ngủ trên đất?"

Tiền Sắt Sắt nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cảm thấy thôi cứ để hắn ngủ trên đất đi, dù nền đất được làm bằng cọc gỗ thì nửa đêm gió lạnh, nếu nàng bị cảm thì phải làm sao? Nhưng dù là trên đất, thì cũng phải là nền đất trong phòng, chứ không phải ở đây.

"Mỹ nhân sư phụ, Sắt Sắt cảm thấy vẫn nên phúc hậu một chút, chuyển hắn vào nền đất trong nhà." Tiền Sắt Sắt nói lời chính nghĩa, cái đầu nhỏ còn gật gù một cái, cảm thấy quả nhiên là mình quá lương thiện.

Trong mắt Chung Ly Tà lóe lên tia sáng, không trả lời vấn đề của Tiền Sắt Sắt mà ngồi xuống, đưa tay chạm rai đun nóng nước trong đầm, sau đó mới hỏi: "Nếu có một ngày vị sư cũng hôn mê, nhưng trong phòng chỉ có một cái giường, Sắt Sắt sẽ làm sao?"

Tiền Sắt Sắt nghiêng đầu, không chút nghĩ ngợi nói: "Dĩ nhiên là cùng ngủ với mỹ nhân sư phụ trên giường lớn." Sau khi nói xong, nàng lại cảm thấy mình trả lời quá nhanh, có cảm giác đang chiếm tiện nghi của mỹ nhân sư phụ, lại giải thích nói: "Một ngày làm thầy, cả đời làm cha, Sắt Sắt là hải tử hiếu thuận, đương nhiên sẽ không để mỹ nhân sư phụ nằm trên đất lạnh."

Chung Ly Tà như biết Tiền Sắt Sắt đang giấu đầu hờ đuôi, nhưng cũng chỉ cười cười, cảm thấy nước trong đầm đã đủ ấm, mới thả Tiền Sắt Sắt vào trong nước, tỉ mỉ tắm rửa.

Mặc dù Tiền Sắt Sắt luôn thời thời khắc khắc nhắc nhở mình không thể để đầu óc trống rỗng giống lần trước, không được hưởng thụ sự phục vụ của mỹ nhân sư phụ. Nhưng khi thấy thân thể mình chìm vào trong nước, bị một đôi tay dịu dàng cọ rửa thì vẫn không nghĩ được gì.

Chung Ly Tà nhìn tiểu hồ ly từ chi cứng ngắc, nói: "Sắt Sắt còn như vậy nữa, vị sư sẽ cho là Sắt Sắt phi thăng rồi đó."

Nghe giọng cười trong trẻo mang ý nhạo báng quanh quẩn bên tai, Tiền Sắt Sắt mới lấy lại được tinh thần, thăm than định lực của mình quá kém, đồng thời cũng ngẩng đầu hỏi Chung Ly Tà: "Mỹ nhân sư phụ, nước này không phải từ trên thác chảy xuống sao? Sao lại ấm thế?"

Chung Ly Tà tắm rửa sạch sẽ cho Tiền Sắt Sắt mới ôm lên khỏi mặt nước, lại móc một cái khăn tay sạch sẽ ra, tỉ mỉ lau bộ lông ướt nhẹp của Tiền Sắt Sắt, sau đó mới chậm rãi nói: "Vị sư đã có cách khiến nó từ nơi khác chảy đến, đương nhiên cũng có cách làm cho nó ấm."

Tiền Sắt Sắt gật đầu một cái, những thứ cao thâm đó nàng không hiểu, cũng không định hiểu, nàng chỉ biết thứ đó có thể biến nàng thành hình người, còn lại thì không có bất kỳ tác dụng nào.

Nam tử nằm bên đầm nước đã dần dần tỉnh lại, giương mắt phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ thì lập tức cảnh giác nhìn bốn phía.

Tiền Sát Sát nhảy bén phát hiện động tĩnh bên này của nam tử, ngừng đầu nói với Chung Ly Tà: "Mỹ nhân sư phụ, mặc dù người này là mỹ nhân, nhưng tính cảnh giác quá mạnh, cứ mãi phòng bị người khác. Bộ dáng như vậy Sát Sát không thích."

Chung Ly Tà nghe Tiền Sát Sát gọi nam tử kia là mỹ nhân thì tay hơi khựng lại, sau đó lại tiếp tục lau, nói: "Người như vậy quả thật không tốt, đến cuối cùng nhất định phải chịu cảnh vợ con ly tán."

Nam tử nghe được giọng nói của Tiền Sát Sát và Chung Ly Tà, lúc này mới chú ý tới, bên này còn có một người một hồ, nhưng sương mù ở đầm nước quá dày, không thể nhìn rõ được mọi vật, vội vàng chất vấn: "Các người là ai?"

Chung Ly Tà lấy tay sờ lông Tiền Sát Sát, cảm thấy đã khô rồi, lúc này mới cất khăn tay vào, ôm Tiền Sát Sát đi tới bên người nam tử, từ trên cao nhìn xuống đôi phương nói: "Người nên cảm tạ người có một mẫu thân tốt, nếu không bây giờ chắc đã chết không toàn thây rồi."

Tiền Sát Sát nghe vậy thì mắt sáng lên, quả nhiên là con riêng mà?

Sau khi nam tử thấy được dung mạo của Chung Ly Tà, kinh ngạc há to miệng, trên mặt hiện vẻ không thể tin nổi, hỏi: "Chẳng lẽ người là con riêng của phụ thân ta? Sao đáng đáp lại giống ta đến vậy?"

Chung Ly Tà nghe vậy, khoe môi hiện lên ý cười, hàn khí trong mắt càng đậm: "Phụ thân ta không phải kẻ tiểu nhân lục thân không nhận (Không nhận họ hàng thân thích), người nói sai rồi."

Tiền Sát Sát nghe cuộc đối thoại của hai người, nhúc nhích cái tai nhỏ, mắt lại sáng lên, không phải con riêng của mỹ nhân sư phụ? Chẳng lẽ là có JQ khác? Năm nay mỹ nhân sư phụ 49 tuổi, đương nhiên không thể là huynh đệ của người này. Vậy thì có quan hệ thế nào chứ? Tiền Sát Sát ủ rù, đoán không ra. Nhưng lại có cảm giác tảng đá nặng trong lòng vừa rơi xuống, thở phào nhẹ nhõm.

Nam tử suy nghĩ một chút cũng cảm thấy không có khả năng, năm nay phụ thân mình 36, người trước mắt này ít nhất cũng phải 19, dù phụ thân có hoang đường thế nào cũng không thể nuôi người bên ngoài lúc 17 được.

Nhưng càng nhìn nam tử trước mắt, hẳn lại thấy vô cùng quen thuộc, giống như bức họa treo trong thư phòng của phụ thân. Phụ thân nói, cả đời hẳn chưa từng làm gì khiến mình hối hận, nhưng lại luôn thấy thiếu nợ một người.

"Tại hạ là Chung Ly Uyên, không biết công tử có thể cho ta biết tên họ, để ngày sao báo đáp ân cứu mạng được không?" Nam tử âm thầm vận khí, mới phát hiện độc trong người đã được xử lý sạch sẽ, ở nơi hoang dã này, trừ nam nhân trước mắt giúp mình giải độc, hẳn không tìm được người thứ hai. Tuy nói thế nhưng hẳn cũng chỉ mới chắc được bảy phần, ba phần còn lại còn phải dựa vào việc xác định thân phận của người trước mắt này.

Tiền Sát Sát tròn to mắt, cũng họ Chung Ly? Vậy thì chắc chắn có quan hệ với mỹ nhân sư phụ rồi. Nhưng sao mỹ nhân sư phụ lại không chịu nhận vậy?

Chung Ly Tà không nhìn nam nhân trên đất nữa, ôm Tiền Sát Sát rời đi, trước khi đi còn nói: "Ta nói rồi, muốn tạ ơn thì tạ ơn người có một mẫu thân tốt đi. Lần này cứu người chẳng qua là vì còn thiếu nường một ân tình. Trong đầm nước có lối đi, người tự mình ra ngoài đi."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Tường Rất Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Vỡ kịch người thân nhận nhau

Tiền Sát Sát thấy Chung Ly Tà ôm mình rời đi, nóng nảy, không nhận lại người thân hả? Nàng kéo áo Chung Ly Tà hỏi: "Sao mỹ nhân sư phụ không nhận lại hẳn?"

Chung Ly Tà nghe vậy, dừng bước lại, trong mắt lóe lên tia sáng, ôn nhu hỏi: "Sát Sát muốn xem kịch vui sao?"

Tiền Sát Sát nghe vậy, thân thể cứng đờ sau đó trả lời: "Sao đồ nhi lại muốn xem kịch của mỹ nhân sư phụ chứ? Chỉ là đồ nhi chưa bao giờ thấy cảnh người thân nhận lại nhau sau nhiều năm ly tán, giờ có sẵn cơ hội tốt như thế, đương nhiên đồ nhi không muốn bỏ qua."

"Là sao?" Chung Ly Tà dán vào tai Tiền Sát Sát hỏi, giọng nói từ tính lạnh lạnh khiến cho Tiền Sát Sát rung lên một trận.

"Mỹ nhân sư phụ, Sát Sát cam đoan mình nói thật mà!" Tiền Sát Sát giọng vuốt đờ trán, ra sức đảm bảo lời nói của mình, mắt lên nhìn phản ứng của Chung Ly Tà.

Chung Ly Tà bị bộ dáng của Tiền Sát Sát chọc cười, hí mắt hỏi: "Vậy vì sự diễn vở người thân nhận nhau cho Sát Sát xem được không?"

Tiền Sát Sát nghi hoặc nhìn Chung Ly Tà, không phải mỹ nhân sư phụ đã bảo người kia đi rồi sao? Sao còn diễn vở người thân nhận nhau được chứ?

Chung Ly Tà nhìn bộ dáng nghi ngờ của Tiền Sát Sát, không nhìn được lại lấy tay sờ sờ, vô cùng mềm mại, cảm giác này không phải chỉ tốt bình thường thôi đâu, có vẻ nên để cho tiểu hồ ly làm tiểu hồ ly thêm một thời gian nữa cũng tốt.

Chung Ly Tà như ra chiều suy nghĩ, lại không nhìn được sờ sờ. Ý tưởng đó của hắn khiến cho hơn một năm sau Tiền Sát Sát vẫn chỉ là một con hồ ly nhỏ, cũng khiến Chung Ly Tà hối hận với quyết định qua loa lúc đầu của mình.

Cảm thấy đã đủ hài lòng, Chung Ly Tà mới buông lỏng tay, nói với Tiền Sát Sát: "Sát Sát chờ một lát đi."

Quả nhiên không lâu sau, sau lưng đã truyền đến một loạt tiếng bước chân, ngay sau đó là giọng của Chung Ly Uyên, mang theo chút gấp gáp: "Đợi một chút, người có phải là..."

Chung Ly Tà cong môi, khẽ nở nụ cười, quả nhiên là nhĩ tử của người kia, ngay cả tính tình cũng chả khác là mấy, đối với mọi chuyện đều là chấp nhất đến gần như u mê. May mà hắn ta cũng rất giống với phụ thân hắn (CLU), nếu không hắn cũng chả biết phải làm thế nào để tìm người diễn vở kịch này cho vật nhỏ trong ngực hắn xem.

Chung Ly Tà xoay người, một thân y phục tinh xảo dưới ánh mặt trời có chút lóa mắt, mặc dù trên mặt mang theo sự vui vẻ, nhưng không biết sao lại khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo như đang ở trong địa ngục, môi mỏng khẽ mở, thanh âm trong trẻo, lạnh lùng khiến người đối diện lạnh thêm ba phần: "Người thật sự muốn biết ta là ai?"

Chung Ly Uyên đột nhiên muốn lùi bước, nhưng sự hiếu kỳ mãnh liệt trong lòng lại chiếm thế thượng phong, bước từng bước lên trước, gần như đối diện với con người thâm thúy của Chung Ly Tà, cứng rắn nói: "Đĩ nhiên là muốn."

Chung Ly Tà cười lớn hơn, lại lui về phía sau mấy bước, nói: "Ta nói rồi, nếu không muốn chết không toàn thây, vậy thì lập tức rời khỏi đây đi. Xem ra người muốn chết không toàn thây rồi."

Trong lòng Chung Ly Uyên run rẩy một trận, lui từng bước về phía sau. Không biết tại sao hắn lại cảm thấy nam nhân trước mắt có ý đối địch rất mãnh liệt với mình, lại không biết mình đã đắc tội với hắn lúc nào? Nhưng nghĩ lại, mình chỉ mới hỏi có một câu hắn tên gì, ngược lại đối phương lại nói mình có một người mẫu thân tốt? Chẳng lẽ, hắn thật sự là người trong bức vẽ của phụ thân?

Tiền Sát Sát giờ vuốt kéo y phục của Chung Ly Tà, nhắc nhở cho hắn nhớ là đã đồng ý sẽ diễn kịch cho nàng xem, cũng không thể không làm.

Tất nhiên là Chung Ly Tà không quên, chỉ là hắn đột nhiên cảm thấy trêu chọc cái tên vừa có tính tình tương tự lại vừa không có đủ sự thành thực như người kia này rất thú vị. Bởi vì dáng vẻ của hắn giống như tiểu miêu đang hoảng sợ, nhưng sự hiếu kỳ trong nội tâm lại thôi thúc hắn tiến lên, hồng biết rõ sự tình, hết như một con chuột nhỏ có vồn thế nào cũng không chạy.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt nóng nực của tiểu hồ ly trong ngực, Chung Ly Tà nghĩ một chút, cảm thấy vẫn nên trấn an vật nhỏ trong ngực thì tốt hơn, đành ngắt đầu nói: "Nếu người muốn biết, vậy thì chuộc lại tội nghiệt mà phụ thân người đã phạm trước đi."

Mắt Tiền Sát Sát sáng lên, quả nhiên đã tới phần trọng điểm rồi, vì vậy liền dựng thẳng lỗ tai, lắng nghe vô cùng nghiêm túc, lại tròn to hai mắt mà nhìn.

Lúc đầu Chung Ly Uyên có hơi nghi hoặc, nhưng sau đó dần sáng tỏ, nhìn Chung Ly Tà nói: "Vậy phải làm thế nào mới có thể chuộc tội?"

Chung Ly Tà vuốt cái đầu nhỏ vô cùng mềm mại của Tiền Sát Sát, quả nhiên còn rất non nớt, bộ dáng nói gì nghe đó. Vẻ mặt của hắn vẫn tươi cười như cũ, nhưng trong mắt chứa đầy hàn băng: "Đi theo ta đi."

Nói xong liền đi về phía căn nhà trước mặt, Tiền Sát Sát nghi ngờ, đi vào nhà làm gì? Chẳng lẽ muốn nam nhân này chăm sóc thảo dược? Hay là mỹ nhân sư phụ hào phóng, quyết định nhờ tất cả thảo dược cho trâu ăn? Cho nên gọi nam nhân này vào nhờ thảo dược?

Nhưng không ngờ Chung Ly Tà lại trực tiếp đi vòng qua ruộng thảo dược đến phía bên trái căn nhà, mặc dù Tiền Sát Sát đã tham quan hai phía trước vào sau nhà, nhưng hai bên trái phải lại chưa từng đi, vì vậy không đoán ra được rốt cuộc Chung Ly Tà muốn làm cái gì.

Móng vuốt nhỏ kéo tà áo Chung Ly Tà, Tiền Sát Sát ngắt đầu hỏi: "Mỹ nhân sư phụ, chúng ta đang đi đâu vậy?"

Chung Ly Uyên đi theo phía sau bỗng dừng nghe được một giọng trẻ con, ngẩng nhìn bốn phía vẫn không tìm được người nói, cuối cùng đành dờ daim mắt xuống người Chung Ly Tà, rốt cuộc cùng để mắt đến tiểu hồ ly vẫn bị hắn bỏ quên.

Trùng hợp lúc này Chung Ly Tà cũng cúi đầu giải thích cho Tiền Sát Sát: "Bên này có chôn cất một ít quần áo của sư phụ vi sư, cả phụ mẫu của vi sư nữa."

Lúc nhắc đến phụ mẫu, Tiền Sát Sát chú ý thấy trong mắt Chung Ly Tà lóe lên tia sáng khát máu, biến mất rất nhanh, nhanh đến mức khiến cho Tiền Sát Sát cứ ngỡ mình đang gặp ảo giác.

Ngay từ lần đầu gặp gỡ Chung Ly Tà, Tiền Sát Sát đã biết trong lòng mỹ nhân sư phụ có cất giấu rất nhiều thù hận, là dạng thù hận có thể hủy thiên diệt địa, nhưng hắn không muốn nói, thì nàng cũng chả muốn hỏi. Thương hương tiếc ngọc luôn làm phẩm chất tốt đẹp của Tiền Sát Sát từ trước đến nay, nhưng điều kiện tiên quyết phải là đối phương là một mỹ nhân, hơn nữa còn phải là một mỹ nhân phù hợp với khẩu vị của Tiền Sát Sát.

Chung Ly Uyên kinh ngạc, chẳng lẽ câu nói vừa rồi là của con hồ ly trong ngực nam nhân trước mắt sao? Nhưng một con hồ ly thì sao có thể nói chuyện?

Thế nhưng, một loạt động tác tiếp theo của Tiền Sát Sát lại chứng thực suy đoán vừa rồi của nam tử.

Hắn thấy Tiền Sát Sát giờ móng vuốt ve khuôn mặt Chung Ly Tà, trong mắt hàm chứa thương tiếc, nói với Chung Ly Tà: "Mỹ nhân sư phụ đừng buồn, người còn có Sát Sát mà."

Nãy giờ nam tử vẫn luôn duy trì khoảng cách mười thước với Chung Ly Tà, thế nên lúc này mới đi đến chỗ ruộng thảo dược, vừa bị tiếng nói của Tiền Sát Sát làm cho khiếp sợ, nam tử lại kinh hãi lần nữa.

Những thứ thảo dược này đều đã tuyệt tích trên thế gian, nam tử này chẳng những có, mà còn trồng cả ruộng lớn. Rốt cuộc thì đối phương có thân phận gì, sao lại có dung mạo tương tự với hắn. Hơn nữa còn có cả ruộng thảo dược trân quý đến vậy. Quan trọng hơn là, sao lại có một con hồ ly biết nói!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Tường Rát Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Sát Sát kiêu ngạo

Chung Ly Tà ôm Tiền Sát Sát đi đằng trước, cũng chẳng màng Chung Ly Uyên có đi theo hay không. Tiền Sát Sát từ chỗ khuấy tay Chung Ly Tà ghé đầu nhìn lại, vừa vịn nhìn thấy Chung Ly Uyên đang đứng bên ruộng thuốc, há mồm kinh ngạc nhìn chăm chăm cả ruộng dược thảo lớn.

Tiền Sát Sát giật giật tai nhỏ, kéo y phục Chung Ly Tà nói: "Mỹ nhân sư phụ, người không sợ hắn đào trộm thảo dược của người sao?" Trực giác nói cho Tiền Sát Sát biết người nam nhân kia biết những loại thảo dược đó, hơn những còn hiểu được sự quý hiếm của những thảo dược này, nếu không thì đã không kinh ngạc đến vậy.

Cho nên cần phải giám sát đối phương thật kỹ, vịn nhất hắn mượn gió bẻ măng tiện tay nhỏ đi một hai gốc thuốc thì làm sao bây giờ? Phải biết rằng những dược thảo này mặc dù ở đây có rất nhiều, nhưng ở trần gian thì lại là bảo bối ngàn vàng khó cầu, cứ hắn đã rất lỗ vốn, nếu còn để cho hắn cắt đi một hai gốc thuốc, chẳng phải nang và mỹ nhân sư phụ càng bị lỗ to hay sao?

Chung Ly Tà vẫn không thèm quay đầu lại, nói với giọng khẳng định: "Hắn sẽ không làm mấy chuyện trộm đạo đó đâu."

Tiền Sát Sát rối rắm, nàng nhớ mỹ nhân sư phụ chỉ mới gặp người nam nhân này có một lần mà? Sao lại khẳng định chắc chắn nhân phẩm của đối phương như thế chứ? Dù sao thì, nếu đổi lại là nàng, nhìn thấy một đồng trần phẩm tuyệt thế lớn như vậy tuyệt đối sẽ không chút do dự mà đem đi bán.

Những thứ này đều là tiền đó. Cho nên vẫn phải giám sát thật kỹ, không phải nàng không tin lời của mỹ nhân sư phụ, mà nàng cảm thấy suy bụng ta ra bụng người, cớ đời này không có ai thấy tiền mà không tham.

Chung Ly Tà phát giác được Tiền Sát Sát vẫn đang nhìn về phía sau, liền dừng bước, nâng Tiền Sát Sát lên ngang tầm mắt, hỏi: "Sao Sát Sát vẫn còn nhìn phía sau vậy?"

Tiền Sát Sát mở trừng hai mắt hỏi ngược lại: "Mỹ nhân sư phụ, người biết người nam nhân kia cũng chỉ mới được một canh giờ, sao dám chắc nhân phẩm của hắn được chứ? Phải biết phòng bị người khác mới được!" Tiền Sát Sát nghiêm mặt, một tay chống nạnh, một tay chỉ thẳng vào mũi Chung Ly Tà, bộ dáng hệt như lão sư đang tức giận dạy dỗ đệ tử vậy.

Động tác không chút lễ phép nhưng Chung Ly Tà chẳng những không tức giận, ngược lại còn vuốt đầu Tiền Sát Sát, trêu: "Không ngờ tiểu Sát Sát của vi sư còn biết được rất nhiều chuyện đó? Xem ra sau này vi sư còn phải học tập Sát Sát thêm rồi."

Tiền Sát Sát nghe Chung Ly Tà nói vậy, bỗng cảm thấy tràn đầy tự tin, trong mắt đầy vẻ vui sướng, kiêu ngạo hát cảm, nói như chuyện hiển nhiên: "Tất nhiên rồi." Sau đó, nàng còn bày ra bộ dáng trẻ nhỏ dễ dạy, học động tác sờ đầu thường ngày của Chung Ly Tà, giờ tay muốn sờ đầu Chung Ly Tà, tiếc là tay quá ngắn, vươn thế nào cũng không tới.

Tiền Sát Sát giận, cũng không sợ có chọc giận Chung Ly Tà hay không, há mồm nói: "Mỹ nhân sư phụ mau cúi đầu."

Chung Ly Tà hiển nhiên là đoán được Tiền Sát Sát muốn làm gì, nhưng vẫn phối hợp cúi thấp đầu xuống. Tiền Sát Sát hài lòng giờ cái tay nhỏ sờ sờ lên đầu Chung Ly Tà, sau đó tiếp tục răn dạy: "Thế gian này lòng người hiểm ác, mỹ nhân sư phụ không thể quá tin vào người khác. Phải biết người sống trên đời đều hướng đến cái lợi. Trên thế giới này, rất nhiều người vì lợi ích mà làm chuyện trái lương tâm."

Chung Ly Tà bị dáng vẻ lão đầu của Tiền Sát Sát chọc cười, phát ra một trận cười vui vẻ, đồng thời cũng thức tỉnh Chung Ly Uyên đang chìm trong nỗi kinh ngạc phía sau.

Chung Ly Uyên rất muốn biết trước mặt đã xảy ra chuyện gì mà khiến cho nam tử thanh tịnh lại có thể cười lớn đến vậy, nhưng vừa rồi từ hành động hắn tiến một bước là nam tử kia lùi một bước thì có thể thấy được đối phương không thích người khác đến gần hắn quá mức. Cho nên hắn vẫn luôn duy trì khoảng cách mười thước mà đi theo nam tử kia.

Khoảng cách này rất xảo diệu, vừa dễ dàng nhìn thấy động tĩnh phía trước, cũng có thể mơ hồ nghe được tiếng nói chuyện, nhưng lại không thể nghe được quá rõ.

Mặc dù trong lòng rất tò mò nhưng Chung Ly Uyên cũng tự biết rõ, nay hắn đang trên địa bàn của người khác, hơn nữa vừa rồi ý của nam tử kia có vẻ như là giết chết hắn còn dễ hơn bóp chết một con kiến. Mặc dù hắn cảm thấy không đáng tin lắm, nhưng thực lực của đối phương quả thật đã bày ra đó, cho nên vẫn là ngoan ngoãn đi theo mới tốt.

Ở phía trước mặc dù Chung Ly Tà bị Tiền Sát Sát chọc cười, nhưng vẫn không quên giải thích với nàng: "Ta và phụ thân hắn cũng xem như huynh đệ, cũng có thể nói là ta nhìn phụ thân hắn lớn lên từ nhỏ. Tình tình hắn tuy bướng bỉnh nhưng lại khinh thường mấy chuyện trộm đạo thế này, đứa nhỏ này có tám phần tương tự với phụ thân hắn, cho nên ta chắc chắn hắn sẽ không làm những chuyện như vậy. Thế nên Sát Sát không cần lo lắng."

Tiền Sát Sát chớp chớp mắt, nhìn Chung Ly Tà, lại nhìn Chung Ly Uyên ở phía sau, một người lại gọi một người khác xấp xỉ tuổi mình là đứa nhỏ? Cảm giác này quả thật là vô cùng quái dị.

Nàng tranh thủ rúc đầu vào ngực Chung Ly Tà, áp ứng hỏi: "Mỹ nhân sư phụ, còn bao lâu nữa mới đến vậy?"

"Chỉ chốc lát nữa thôi."

Tiền Sát Sát nghe xong mới phát giác được, mặc dù bình thường khi nhắc đến một thôn trang thì cảm thấy nó rất nhỏ, nhưng nếu đi hết một vòng cũng sẽ cảm thấy nó rất lớn, huống chi cả cái đảo lớn như vậy chỉ có một mình mỹ nhân sư phụ sống.

Trong lòng bỗng thấy đau đớn, Tiền Sát Sát nín lấy y phục Chung Ly Tà hỏi: "Mỹ nhân sư phụ, một mình người ở chỗ này ba mươi mấy năm, không tịch mệnh sao?"

Chung Ly Tà nghe vậy thì sửng sốt, sau đó lại nở nụ cười, trong đôi mắt đen láy dâng lên chút ánh sáng, dần dần khuếch tán, cuối cùng hóa thành một hồ nước xuân, nằm mãi đến mức tựa như có thể hòa tan mọi thứ bên trong.

Tiền Sát Sát nhìn Chung Ly Tà, cảm giác trong mắt của hắn nở ra hoa đào, phiêu trần thoát tục, lại hấp dẫn trí mạng. Tiền Sát Sát bỗng thấy tim mình như đập chậm một nhịp, sau đó lại thấy lỗ mũi ngứa ngứa, kinh nghiệm nhiều năm nói cho Tiền Sát Sát biết, nàng lại chảy máu mũi rồi.

Giờ cái vuốt nhỏ lên, quả nhiên chất lỏng ấm áp đã nhuộm đỏ móng vuốt, Tiền Sát Sát nhìn trời, rõ ràng không có thịt để nhìn, tại sao lại chảy máu mũi được chứ... Chẳng lẽ mỹ nhân sư phụ quá yêu nghiệt rồi hả? Hay định lực của nàng ngày càng kém đi?

Chung Ly Tà nhìn từng giọt máu đỏ chảy ra từ chóp mũi Tiền Sát Sát, đưa tay lấy khăn nhẹ nhàng lau đi, trong mắt mang theo sự vui vẻ, thấp giọng nói: "Sắc hồ ly, sao định lực lại ngày càng kém thế này?"

Tiền Sát Sát che lỗ mũi, vùi đầu vào ngực Chung Ly Tà nói: "Định lực của Sát Sát kém chỗ nào chứ? Rõ ràng là do sức quyến rũ của mỹ nhân sư phụ ngày càng lớn mạnh."

Lúc này Chung Ly Tà dừng bước, nói với Tiền Sát Sát: "Sát Sát, đến rồi."

Tiền Sát Sát ngẩng đầu lên, ngắm nhìn bốn phía, phát hiện ở đây có ba ngôi mộ, một cái không có tên, hai cái bên cạnh thì lần lượt được viết là mộ của Chung Ly Vân và Chung Ly thị.

Ở đằng sau Chung Ly Uyên đi theo bước lên, nhìn thấy ba ngôi mộ trước mặt thì ngẩn ngơ, lúc thấy tên Chung Ly Vân, trong mắt càng tỏ vẻ khiếp sợ, cả kinh kêu lên: "Đó không phải là tổ phụ sao! Trong mộ phần của Chung Ly gia không có huyết của hắn, sao nơi này lại có!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Tường Rát Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Còn không bằng không nhận

Chung Ly Tà lấy từ bên mộ ra ba nén hương, sau khi đốt và thành kính vái lạy xong thì cắm hương lên mộ từng người, sau đó xoay người, trên mặt mang theo ý cười đầy lạnh lùng: "Không phải phần mộ Chung Ly gia không có, mà là Chung Ly Chính vốn không có tư cách để thờ cúng bọn họ."

Tiền Sát Sát ngồi xổm xuống đất, nhìn hai người Chung Ly Tà và Chung Ly Uyên, không lên tiếng, thân là một người ngoài cuộc đương nhiên phải có tự giác mà người ngoài cuộc cần có, nàng biết mỹ nhân sư phụ và người trước mắt nhất định có chuyện cần nói, những chuyện này nàng không thể tham dự, huống chi nhìn hai mỹ nhân tranh cãi cũng là một thú vui.

Chung Ly Uyên sửng sốt, trong mắt mang theo vẻ kinh ngạc không thể tin được, chất vấn: "Họ là tổ phụ ruột của phụ thân ta mà, sao lại không có tư cách thờ cúng họ được?"

Chung Ly Tà mỉm cười, nhìn chằm chằm Chung Ly Uyên, không lên tiếng. Mãi đến khi Chung Ly Uyên bị hắn nhìn đến mức sợ hãi, mới dùng giọng điệu

từ ái mà hỏi: "Ngươi biết bọn họ rồi đi thế nào không?"

Chung Ly Uyên nhìn nụ cười trên mặt Chung Ly Tà, mồ hôi lạnh nhỏ xuống sau lưng, sao hẳn lại cảm thấy người đàn ông trước mặt này cười còn kinh khủng hơn cả không cười nữa vậy? Nụ cười này hoàn toàn khác hẳn với khi hắn cười với tiểu hồ ly, cũng đều là cười, nhưng nụ cười này lại khiến cho hắn có cảm giác rợn cả tóc gáy.

Chung Ly Uyên không trả lời, không phải hắn không muốn, mà là dưới áp lực của nụ cười đó, hắn hoàn toàn mất đi năng lực ngôn ngữ.

Chung Ly Tà không có ý định chờ đối phương trả lời, trực tiếp nói thẳng ra: "Nếu thật sự muốn nhận họ hàng, ngươi phải gọi ta một tiếng bá phụ, không biết Chung Ly Chính có từng nhắc qua cái tên Chung Ly Tà với ngươi hay chưa?"

Chung Ly Uyên mở lớn mắt, Chung Ly Tà! Đúng là người trên bức vẽ trong thư phòng của phụ thân, nhưng rõ ràng hắn nghe nói người đó đã qua đời năm ba mươi tuổi rồi mà, cho dù không chết, cũng không thể trẻ đến vậy!

"Ngài là bá phụ? Nhưng mà..."

Chung Ly Uyên nói được phân nửa, thì không nói tiếp, người cũng đang đứng trước mặt mình, hơn nữa đối phương còn từng cứu mình, sao lại là người chết được chứ? Chỉ có điều, dung nhan này...

"Nhưng mà không phải ta nên chết từ lúc ba mươi tuổi rồi đúng không?" Chung Ly Tà ngồi xổm xuống, ôm Tiền Sát Sát đang ngồi một bên xem cuộc vui vào lại trong ngực, mới phát hiện trái tim cô quạnh bỗng chốc được tràn đầy.

"Quả thật phụ thân đã nói với ta như thế, hắn còn nói cuộc đời này chỉ thiếu nợ duy nhất mình ngài." Chung Ly Uyên nhìn ý cười trên miệng Chung Ly Tà ngày càng yêu mị, nghi ngờ trong lòng bỗng tan biến, giống phụ thân như vậy, quả thật là bá phụ của mình rồi.

"Mỹ nhân sư phụ, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" Tiền Sát Sát nghi ngờ, kiếp trước nàng không cha không mẹ, khát vọng nhất chính là tình thân, nhưng nhìn tình cảnh trước mắt, rõ ràng chính thứ tình thân mà mình khát vọng từ trước đến giờ đã làm tổn thương nam tử xuất trần này.

Chung Ly Tà vuốt ve đầu nhỏ của Tiền Sát Sát, trong mắt mang theo vẻ hoài niệm, nỗi đau vốn nặng nề lúc này lại hóa thành lớp sương mờ, bao phủ đôi mắt Chung Ly Tà. Kết hợp với ý cười nơi khóe miệng hắn tạo nên vẻ đẹp lạ thường, mỹ lệ mà quyền rũ như đến từ tu la địa ngục khiến con người không cách nào cưỡng lại được.

Chung Ly Uyên lập tức bị trầm mê trong đó.

Tiền Sát Sát thấy bộ dáng Chung Ly Tà như vậy, lần đầu tiên không thấy si mê, giờ móng vuốt dò lên khuôn mặt Chung Ly Tà nói: "Mỹ nhân sư phụ, sương mù này không thích hợp với ngươi! Xấu chết đi được! Mỹ nhân sư phụ phải xuất trần tuyệt mỹ, giống như tiên tử. Bộ dáng đó của mỹ nhân sư phụ Sát Sát mới thích."

Chung Ly Tà thu lại sương mù trong mắt, đôi mắt tràn đầy nhu tình ấm áp, cười nói: "Sát Sát thích vì sư cười như vậy, vậy sau này ngày nào vì sư cũng cười như thế cho Sát Sát xem được không?"

Tiền Sát Sát vui đầu vào ngực Chung Ly Tà không nói, nàng không có thích bộ dáng với nụ cười như vậy đâu, chẳng qua là nhìn bộ dáng đó của mỹ nhân sư phụ, nàng cảm thấy tim rất đau, ba mươi năm bị thân nhân phản bội, ba mươi năm phải sống một mình trên cái đảo nhỏ này, không có người nói chuyện, không có ai an ủi.

"Mỹ nhân sư phụ, ngươi vẫn chưa trả lời ta, một mình sống ở đây ba mươi năm, có thấy cô độc không?" Tiền Sát Sát ngẩng đầu chống lại ánh mắt Chung Ly Tà, trong đôi mắt to vẫn còn sót lại chút đau lòng chưa kịp rút đi.

Chung Ly Tà chỉ liếc mắt nhìn, rồi lại dời tầm mắt đến hai ngôi mộ trước mặt, nhìn từng nét chữ được khắc trên bia mộ, trong mắt Chung Ly Tà lóe lên một tia giễu cợt: "Cô độc thì phải có, nhưng vẫn tốt hơn là bị người thân nhất bên cạnh mình phản bội."

Chung Ly Uyên vừa mới tỉnh táo lại đã nghe Chung Ly Tà nói những lời này, tiến lên từng bước vội vàng nói: "Nếu bá phụ kêu chất nhi tới để chuộc tội thay phụ thân, vậy dù gì bá phụ cũng phải cho chất nhi biết năm đó đã xảy ra chuyện gì chứ."

Chung Ly Tà thấy Chung Ly Uyên đến gần, lập tức lui về sau, cũng không thèm nhìn Chung Ly Uyên mà nói: "Thấp cho họ ba nén hương, đây là hiếu đạo mà tôn nhi của Chung Ly gia ngươi phải làm."

Trong lúc Chung Ly Uyên còn đang cảm thấy may mắn, Chung Ly Tà lại nói tiếp: "Chuộc tội thay phụ thân cũng không phải ngày một ngày hai là có thể giải quyết, trước tiên ngươi cứ ở lại đây, sau này mỗi ngày cứ đến đây quỳ ba canh giờ. Về phần chuyện cũ trước kia, ngươi cứ về hỏi phụ thân của ngươi đi."

Chung Ly Uyên nghe xong cũng không dị nghị gì, hắn cảm thấy Chung Ly Tà làm rất đúng, có một số việc nói ra từ miệng Chung Ly Tà, hắn sẽ cảm thấy là giả, nhưng nếu nói ra từ miệng của phụ thân hắn, mặc dù cũng có thể giả, nhưng cũng có thể đoán được vài phần. Huống chi nếu phụ thân thật sự làm chuyện đại nghịch bất đạo gì đó, một ngày ba canh giờ, cũng không tính là quá nhiều.

Không ngờ Chung Ly Uyên vừa định làm theo lời của Chung Ly Tà, Tiền Sát Sát trong ngực Chung Ly Tà lại lên tiếng.

"Đợi một chút."

Chung Ly Tà nghi hoặc nhìn Tiền Sát Sát trong ngực, vật nhỏ này lại có chuyện gì?

"Sát Sát lại có lời gì muốn nói sao?"

Tiền Sát Sát nâng đầu nhỏ lên, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào Chung Ly Uyên, mặc dù Chung Ly Tà có chút không vui, nhưng vẫn cố nhẫn nại chờ Tiền Sát Sát mở miệng.

Qua hồi lâu, Tiền Sát Sát mới mở miệng nói chuyện, giọng nói từ không trung truyền tới, khiến cho hai mắt Chung Ly Tà cùng tỏa sáng.

"Dựa theo ý của mỹ nhân sư phụ, người tất phải ở lại đây một thời gian, vậy thứ người ăn người dùng cũng chắc chắn là của chúng ta rồi. Lúc trước người bệnh là được mỹ nhân sư phụ chăm sóc, nhà các người lại có thù với mỹ nhân sư phụ của ta, cho nên khoản nợ này phải tính thật kỹ mới được. Phí xem bệnh thu của người 5000 lượng được rồi, phí ăn uống mỗi ngày là một lượng, nộp trước ba trăm lượng, dù sao thời gian chuộc tội ít nhất cũng phải một năm. Lễ ra phải là 365 lượng, nhưng do mỹ nhân sư phụ là thân thích của người nên giảm xuống cho người tròn 300. Tổng cộng là 5300 lượng."

Chung Ly Uyên suy nghĩ một chút, 5300 lượng thì trên người mình vẫn có, vừa định móc ngân lượng ra thì lại ra Chung Ly Tà nói: "Từ trước đến nay Sát Sát chỉ thích hoàng kim, cho nên 5300 lượng là hoàng kim chứ không phải bạc trắng."

Chung Ly Tà vừa dứt lời, giọng nói nhẹ nhàng của Tiền Sát Sát lại vang lên: "Nếu người không có tiền, có thể làm công trên đảo này để trả nợ cho ta, cho đến khi người chuộc xong tội thì xuống núi lấy thêm phần tiền còn lại. Tiền công một ngày của người là một lượng bạc trắng, vậy 1509635 lượng, lần này không có trừ bớt số lẻ nữa đâu."

Chung Ly Uyên lao đảo một cái, thiếu chút nữa đứng không vững, mối thân thích này, còn không bằng không nhận

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Tường Rát Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Nhìn lên mỹ nhân sư phụ tắm

Có vẻ như Chung Ly Tà cũng không phản đối Tiền Sát Sát lường gạt Chung Ly Uyên, nói với Chung Ly Uyên một tiếng: "Ồ đây chuộc tội cho tốt đi." rồi ôm Tiền Sát Sát định rời đi.

Tiền Sát Sát lại nhảy lên đầu vai Chung Ly Tà quay sang nói với Chung Ly Uyên ở sau lưng: "Đừng quên giữa trưa phải nấu cơm đó."

Chung Ly Tà bước thêm một bước nữa, rồi lại bổ sung: "Nếu đã ở đây chuộc tội, vậy thì có một số việc nhất định phải an bài, lúc xế chiều nhất định phải hái cỏ cho ruộng thảo được trước mặt, còn nữa, trên đảo này chỉ có hai gian phòng và một phòng bếp, cho sau này người cứ ở gian phòng bên phải đi."

Sau khi Tiền Sát Sát nghe xong, lập tức quay đầu hỏi Chung Ly Tà: "Mỹ nhân sư phụ, đó không phải là phòng của Sát Sát sao? Cho hắn ở, vậy sau này Sát Sát ở đâu?"

"Sau này Sát Sát ở chung phòng với vị sư được không?" Chung Ly Tà nghĩ buổi tối mình phải tỉnh tóa, hôm nay là kỳ căn cơ (nền móng) của Sát Sát, có thể hơi thờ sẽ không yên, ở cùng một phòng với mình cũng tốt, có gì có thể chiều cổ.

Tiền Sát Sát nghe vậy thì mắt sáng lên, ngủ chung với mỹ nhân sư phụ, nghĩa là có thể thoát mái chiếm tiện nghi, chấm dứt, liền không ngừng gật đầu đáp ứng, chọc cho Chung Ly Tà thờ dài một tiếng, bắt đầu đi lắc đầu.

Ôm Tiền Sát Sát rời đi.

Lúc này Tiền Sát Sát mới nhớ bộ y phục mới may của mình vẫn còn chưa mặc, liền hỏi: "Mỹ nhân sư phụ, bộ y phục Sát Sát cầm về đâu rồi?"

Nàng nhớ nãy giờ mỹ nhân sư phụ vẫn đi chung với mình, mà lúc quay lại hai tay cũng trống trơn, có phải đã quên cầm bộ y phục đó rồi hay không?"

"Sao vị sư quên được chứ? Lúc sáng, Tà Phong đã đưa tới rồi." Nói xong Chung Ly Tà ôm Tiền Sát Sát đi về phía gian phòng: "Vị sư mặc cho Sát Sát được không?"

Tiền Sát Sát nghe vậy thì nhất thời cảm thấy hơi xấu hổ, kiếp trước từ lúc ba tuổi nàng đã không còn để người khác mặc quần áo giúp mình nữa, thứ nhất là vì mình hiểu chuyện sớm, thứ hai là trong cô nhi viện, cũng không thể chăm sóc hết từng ấy đứa trẻ được.

"Mỹ nhân sư phụ, Sát Sát có thể tự mặc." Loại chuyện như tắm là vì nàng không biết bơi, để mỹ nhân sư phụ giúp đỡ cũng là chuyện dễ hiểu, nhưng chuyện mặc quần áo này thì nàng vẫn có thể tự làm được. Đúng không?

"Sát Sát biết mặc sao?" Câu hỏi của Chung Ly Tà mang theo nghi vấn nồng đậm, không phải hắn không chịu tin tưởng vật nhỏ này, mà là với mấy cái móng vuốt nhỏ đó, cầm y phục được hay không cũng còn phải xem lại nữa.

Tiền Sát Sát nghĩ một lát rồi gật đầu một cái khẳng định.

Chung Ly Tà cũng không thể làm gì khác hơn là để mặc nàng.

Mặc dù Tiền Sát Sát lòng tin tràn đầy, nhưng khi đối mặt với đồng quần áo đang được gấp gọn gàng thì vẫn lâm vào khó khăn. Rất muốn đòi ý đề Chung Ly Tà giúp nàng mặc, nhưng vừa định mở miệng thì đã đối mặt với ánh mắt cười như không cười của Chung Ly Tà, nàng phồng má, rất có cốt khí mà bắt đầu giằng co với đồng quần áo.

Giằng co hồi lâu, chọc cho cả người Tiền Sát Sát đầy mồ hôi. Tiền Sát Sát giờ vuốt lên gấp y phục ném sang bên cạnh một cái, nói với Chung Ly Tà: "Mỹ nhân sư phụ, giúp Sát Sát tắm trước đi được không, tắm xong lại mặc quần áo, nếu không sẽ không sạch sẽ."

Nghe nói những người nặng mùi một khi ra mồ hôi thì sẽ vô cùng hôi thối, thân nàng là hồ ly, chảy mồ hôi rồi sẽ càng thối hơn... Nếu dọa cho mỹ nhân sư phụ chạy mất sẽ không tốt.

Chung Ly Tà nhìn Tiền Sát Sát cười một tiếng, vừa định ôm lấy Tiền Sát Sát, liền phát hiện mảng lông sau lưng Tiền Sát Sát vì thấm mồ hôi mà bết dính lại. Lông hồ ly màu đỏ trở nên ướt át, giống như khối huyết ngọc hoàn mỹ, mắt Chung Ly Tà chợt lóe, sau đó lại bình tĩnh ôm lấy Tiền Sát Sát đi tới chậu nước rửa mặt, tắm cho nó.

Bộ lông giống như huyết ngọc sau khi được tắm rửa sạch sẽ đã lập tức khôi phục bộ dáng vốn có, Chung Ly Tà thờ dài một cái, xem ra thân phận của vật nhỏ vẫn cần phải bàn lại rồi. Vốn tưởng rằng nó chỉ là một con hồ ly có chút linh tính, không ngờ lại không phải vậy. Ngay sau đó lại nghĩ cũng do bản thân mình sơ sót, hồ ly dù có linh tính thì cũng không thể biết nói biết viết được, huống chi hình như vật nhỏ còn biết nói bảm sinh.

Đương nhiên là Tiền Sát Sát không biết gì, cũng không thấy được màu lông của mình bị thay đổi, lúc này nàng đang hưởng thụ sự phục vụ của Chung Ly Tà. Sau khi Chung Ly Tà tắm cho Tiền Sát Sát không, không màng đến ý kiến của Tiền Sát Sát, cầm y phục lên mặc vào cho nàng.

Sau một phen vất vả, đã tới giữa trưa. Tiền Sát Sát nhớ kỹ chuyện Chung Ly Uyên phải nấu cơm, liền thúc giục Chung Ly Tà dẫn nàng đi vào phòng bếp xem tình hình.

Vào phòng bếp, trên bàn đã bày sẵn bốn món mặn một món canh, Chung Ly Uyên thì đang xếp đĩa lên bàn. Tiền Sát Sát vừa nhìn, nhất thời ngây dại, đây quả thực là bản sao mỹ nhân sư phụ làm cơm mà.

Chung Ly Tà thấy Tiền Sát Sát si ngốc nhìn Chung Ly Uyên, tâm tình nhất thời không tốt: "Sát Sát thấy đẹp mắt không?"

Tiền Sát Sát không chút nghĩ ngợi đã trả lời: "Đẹp mắt."

Sau khi nói xong mới phát giác không khí có vẻ không đúng, vội vàng tiếp lời: "Giống như nhìn thấy bản sao của mỹ nhân sư phụ đang làm cơm vậy, ôi... thật là hạnh phúc."

Chung Ly Tà nghe vậy, mới bỏ qua thả Tiền Sát Sát xuống một cái ghế.

Tiền Sát Sát nếm thử món ăn Chung Ly Uyên làm, phát hiện cũng không hề kém như trong tưởng tượng, mặc dù mùi vị không bằng Chung Ly Tà nấu, nhưng lại ngon hơn rất nhiều so với những quán ăn bình thường.

Sau buổi cơm trưa, Chung Ly Tà đưa Tiền Sát Sát về phòng để xem sách thuốc mới mua, còn mình thì không biết đi đâu.

Xem sách thuốc trong chốc lát, Tiền Sát Sát không chịu được nữa, chạy tới cửa nhìn một hồi phát hiện Chung Ly Tà không có ở ruộng thuốc, nghĩ đến kỹ năng lợi tệ hại của mình, Tiền Sát Sát liền muốn đến hồ nước phía sau để luyện tập.

Vừa đến gần hồ nước, Tiền Sát Sát đã nghe thấy tiếng nước chảy, ghé đầu nhìn sang, đúng lúc bắt gặp cảnh tượng Chung Ly Tà bước từ trong nước ra. Làn da trắng mịn còn đọng những hạt nước trong suốt tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, mái tóc đen tuyền dính sát vào bắp thịt. Tiền Sát Sát chỉ cảm thấy lỗ mũi ngửa ngửa, chất lỏng ẩm áp liền chảy ra.

Tiền Sát Sát có chút không bỏ được cảnh đẹp trước mắt, tiếp tục nhìn ngắm, trong lòng thầm cảm thán thật là yêu nghiệt mà.

Vừa lúc đó có một giọng nam vang lên sau lưng Tiền Sát Sát.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Tường Rát Cao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.